

Ölüm Orucu Direnişi 268. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/17 • 14 Temmuz 2001 • 150.000TL

**İMF dayatmalarına yine boyun eğdiler!
Uşaklıkta ve onursuzlukta sınır
tanımıyorlar!..**

**İhanete yanıtı
emekçiler
verecek!**

Uşaklıkta ve onursuzlukta sınır tanımıyorlar!

İşbirlikçi burjuvazi adına ülkeyi yönetenler, Türkiye'nin yalnızca kaynaklarını ve birikmiş zenginliklerini değil, onurunu da satışa çıkarmış bulunmaktadır. İMF'nin yeni borç dilimini serbest bırakması için Telekom Yönetim Kurulu'nu olağanüstü toplantıya çağırarak istenilenleri harfiyen yerine getirmek ile batılı emperyalistlerin vereceği bir miktar borç için kendi eski liderini NATO güdümündeki sözde mahkemelere teslim etmek arasında özünde bir fark yoktur. Milliyetçilik adı altında Kürt halkına karşı rezil bir şovenizmi bayrak edinerek sağladıkları oy desteği ile hükümet olanların, olmayan onurları artık İMF'nin ayakları altındadır ve dilediğince çiğnenmektedir. Türkiye'nin emekçileri bu utanç tablosunu ibretle izlemektedirler.

İM; İMF'yi kendine kalkan edinerek gerçekte emperyalistler, adım adım Türkiye'yi fiiliyattan öteye resmen yönetir konuma geçiyorlar. Hükümet, demek oluyor ki yürütme; meclis, demek oluyor ki yasama, emperyalizmin dolaysız dayatmalarına çoktan teslim olmuş durumdadır. Hükümetin bir İMF memuruna ekonomiyi tümünden teslim etmesi ve onun İMF adına hazırladığı ülkenin satışı ve emekçilerin yıkımı programını olduğu gibi benimsemesi; meclisin "15 günde 15 yasa" formülüyle emperyalizmin dayattığı gündem ve tempoyla çalışması ve istenilen yasaları harfiyen bir bir çıkarması, bunu kriz sonrasında tüm açıklığıyla gözler önüne sermiştir.

Ama bu kadarı bile yetmiyor. Emperyalistler artık idari tasarruflara da, şirket yönetimlerine memur atamalarına da fiilen karışır duruma gelmişlerdir. Artık emperyalizmin dayattığı yasaları emperyalizmin dayattığı tempoda çıkarmak yetmiyor. Çıkarılan yasaların uygulanma şekli de İMF'nin istekleri doğrultusunda olmak zorunda. Son Telekom krizinin açık seçik mesajı, özü ve özeti budur. Basında karı-koca Ecevitler'in yankısı olarak bilinen bir Aydın Doğan memuru son günlerde yaşanan rezaleti veciz bir biçimde özetliyor. İMF'nin yeni dayatmalarının, çıkan yasaların "bu kanunu İMF yürütür" hükmünü içermesiyle aynı anlama geldiğini açık açık yazıyor. İş gerçekten buraya kadar varmıştır. Kaba müdahalenin en kaba biçimler içerisinde artık "devletin

temsilcisi" konumundaki Cumhurbaşkanı'nı da hedefler hale geldiği biliniyor. Göstermelik incelemelerle bazı yasaları imzalamayı bir parça geciktiren ve bununla kişisel onurunu bir parça korumayı uman Cumhurbaşkanı, ortaya çıkan son durumun sorumlularından biri olarak gösteriliyor ve kendisinden İMF'ce tayin edilen tempoya uyması artık açıkça isteniyor.

Ama gözlerden gizlenen en temel gerçeğin bir kez daha altını çizelim. Onursuz olan ve emperyalizme tam itaati davranış kuralı haline getiren, hükümet değil işbirlikçi burjuvazinin kendisidir. Tüm bu onursuzluklar ve rezilliklerin gerisinde işbirlikçi Türk burjuvazisinin kendisi var. Hükümet partileri, meclis ve giderek Cumhurbaşkanı, bütün bu onursuzca davranış ve icraatları Türk burjuvazisinin çıkarları ve tercihleri bunu gerektirdiği için böyle gerçekleştiriyorlar. İşbirlikçi burjuvazinin yazılı ve görsel medyadaki dolaysız temsilcileri, Telekom krizi vesilesiyle, bir kez daha ve en net bir biçimde, İMF ne istiyorsa onu aynen, harfiyen yapmak zorundayız diyorlar. Daha da ileri giderek İMF'ye tam teslim olmak gerektiğini, zira krizden çıkmanın bundan başka bir yolu olmadığını açık açık söylüyorlar ve yazıyorlar. Elbette ki bununla, ceplerini sürekli ve dolaysız olarak dolduran işbirlikçi burjuvazinin düşüncelerini seslendirmiş oluyorlar. Bir kampanyaya dönüştürülmüş olan bu propagandanın gerisinde, krizden de, krize karşı sözde önlemlerden de en büyük vurgunu vuran işbirlikçi asalak takımı var.

Bu arada kriz de ağırlaşarak sürüyor. Şu günlerde çok kullanılan bir ifadeyle, borsa tabana, faiz ve döviz tavana vurmuş durumda. Şubat krizinin çıkardığı ağır fatura işçi sınıfına ve emekçilere ödetilirken, ekonominin başına verilen İMF memuru, döne döne, en geç yaz başından itibaren ekonominin yeniden toparlanacağını vaatmişti. İşte yaz ortasındayız ve ekonomide tüm göstergeler en kötü noktada. Reel faiz oranı alabildiğine yükselen ve ödeme süresi alabildiğine kısalan iç borcun sene sonunda 90 milyar dolara ulaşacağı hesaplanıyor ve bunun bir felaket olacağı da ekleniyor. Dış borcun durumu ise zaten biliniyor. Krizi ağırlaştırın ve neredeyse

süreklileştirilen temel etkenlerden biri, ödedikçe büyüyen bu iç ve dış borçlardır. Türkiye'nin milyonlarca işçisi ve emekçisi, artık karın tokluğuna bile denilemeyecek sefil yaşam koşulları içinde, bir avuç yerli ve yabancı asalak için çalışıyor. Büyük bölümü emekçilerden kesilen vergilerle oluşturulan bütçe gelinen yerde faiz ödemelerine bile yetmiyor. Yetmediği içindir ki çarkın dönmesi için sürekli olarak yeni iç ve dış borçlara ihtiyaç duyuluyor. Bu borçların alınabilmesi için de ödenebilmelerinin güvenceye alınması gerekiyor.

İşte büyük bir arsızlık örneği olarak "ulusal program" adı altında sunulan yeni İMF reçeteleri, borç çevrimi denilen bu ödemeleri güvenceye almak için uygulanıyor. Türkiye'yi yağmalamak ve Türkiye emekçisinin kanını emmek anlamına gelen bu reçeteler uygulandıkça da kriz üreten yapısal sorunlar daha da ağırlaşıyor. İMF reçetelerinin uygulandığı tüm ülkelerde ve Türkiye'de bu hep böyle oluyor.

Şu dönemin öne çıkan İMF kobayları, Türkiye'nin yanısıra Arjantin ve Endonezya'dır. Tıpkı Türkiye gibi bu iki ülke de, çok kısa aralıklarla krizden krize yuvarlanıp duruyorlar. İMF ve Dünya Bankası'nın ipini ellerinde tutanlar, her yeni krizi "fırsat" sayarak, bu ülkelere yeni ekonomik ve siyasal koşullar dayatıyorlar. Artık yalnızca Türkiye'nin ekonomisi değil, örneğin Arjantin ekonomisi de doğrudan emperyalizmin atadığı memurlarca yönetiliyor. Yeni borç dilimini erteleyerek Telekom Yönetim Kurulu'nu kendi istediği biçimde düzenleyen İMF, aynı yolla şu günlerde Endonezya'da devlet başkanını düşürme ve yerine kendi tercihlerine uygun birini seçtirme çabasında. Miloseviç üzerinden yaşananlarla birlikte ele alındığında, emperyalizmin küreselleşme adı altında dünyada işleri artık nasıl yürütmeye çalıştığı çıplak gözle görülür hale geliyor. Borç yığının değil emperyalizmin kamçısı durumunda. Bununla artık ülkeler teslim alınıyor, kaynaklar hoyratça yağmalanıyor.

Kriz batağında debelenen Türkiye kapitalizminin temsilcisi olarak Türk burjuvazisi, kendi sefil çıkarları için bugün Türkiye'yi bu utanç verici konuma düşürmüş bulunmaktadır. Daha da kötüsü, bu baş aşağı bir

gidiştir ve bu gidişle işlerin nerelere varacağını kestirmek zor değildir. Türkiye'nin kendi tarihi de bu konuda yeterince aydınlatıcıdır. Borç köleliğinin Osmanlı devletini nerelere sürüklediğini biliyoruz. Borcu borçla kapatmak politikası ve ödendikçe büyüyen borç sarmalı, Osmanlı maliyesinin emperyalist alacaklılara teslimiyle sonuçlanmıştı. Reji idaresi yoluyla bütün gelirlerine el koymak ile Telekom yönetimini kendi isteğine göre düzenlemek arasında hiçbir fark yoktur. İkincisinin satışıyla elde edilecek gelirler de, olduğu gibi vadesi gelen dış borç ödemesinde kullanılacaktır. Telekom gibi stratejik bir kurumun ucuza emperyalist tekellere peşkeş çekilmesiyle birlikte düşünüldüğünde, durum bir bakıma Düyun-u Umumiye İdaresi döneminden de kötüdür. Gidişatı Osmanlı'nın gidişatına benzeyen Türk burjuvazisinin tarihsel akibeti de ondan farklı olmayacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin mevcut hareketsizliği yanlıcı olmamalıdır. Milyonlarca emekçi son günlerde yaşananları, bir avuç asalakın çıkarları ve ihtiyaçları için, Türkiye'nin kaynaklarıyla birlikte onurunun da emperyalizmin ayakları altına bu denli kaba bir biçimde serilmesini ibretle ve öfkeyle izliyor. Kendisi için sosyal yıkım demek olan İMF programlarının ülke için de emperyalist köleliğin ağırlaşması demek olduğunu yaşayarak görüyor.

Şu günlerde toplanan MGK, düzene bekçilik görevinin bir gereği olarak, kriz sürecinin biriktirdiği öfke birikimine karşı önlemleri görüşüyor. Toplantıdan bir gün önce, sessiz sedasız bir biçimde, orduya geniş yetkiler tanıyan Kriz Yönetim Merkezi Yasası meclisten geçiriliyor. Toplantının kendisi ise, "tarikat ve mezhep önderleriyle" sürdürülen görüşmelerin olumlu sonuçlara vardığını ve devlete desteklerinin sağlandığını açığa vuruyor. Bir yandan yeni baskı ve terör önlemleri, öte yandan halk kitlelerini dinsel ideoloji ve örgütlenmeler üzerinden kontrol etmek için yeni girişim ve hazırlıklar...

Düzen bekçileri krizin sonuçlarına karşı çok yönlü olarak hazırlanıyorlar. Devrimcilere de, kendi cephelelerinden hazırlanmak hayati görevi düşüyor.

SY Kızıl Bayrak

Telekom krizi ya da İMF'ye uşaklığın son perdesi!

İMF'ye uşaklık bu ülkede öyle bir noktaya gelmiştir ki, uzun süredir düzenin tüm biçimsel kurumları artık tümüyle bir yana itilmiştir. Kararlar bizzat İMF tarafından alınmakta, başında DB memuru Derviş'in olduğu bir ekip tarafından da uygulanmaktadır. İMF'nin bir dediğini hükümet iki etmemekte, düzenin tüm kurumları bu yönde hareket etmektedir. Hukuk ve demokrasi lafazanlığının böylesi bir süreçte artık yeri yoktur. Bunun içindir ki, "hukukçu cumhurbaşkanı" burjuva hukukunu yere çalan yasaları bir bir imzalamaktadır.

İMF'nin sadık bir uşağı olduğunu defalarca kanıtlamış olan Ecevit'in yakınmaları, bir uşağın sergilediği sadakat karşısında ödül beklerken sopa bulmasının verdiği şaşkınlıktan kaynaklıdır.

MHP "milliyetçiliği" yerlerde sürünüyor

Telekom yönetimi üzerinden kopan gürültünün düzen cephesindeki esas muhatabı MHP idi. Telekom üzerindeki rantı kaybetmemek için hükümet içi pazarlıklarla Telekom yönetiminde pay alan MHP, İMF'ye rağmen bunu elinde tutmakta diretince olanlar oldu. Ama sonuçta MHP'nin tüm bu hesapları İMF'den dönmüş oldu. MHP Telekom üzerindeki rantını yitirdi. Ama yitirdikleri bu kadarla kalmadı. Bu son gelişmeleri tam bir paçavraya dönen milliyetçilik maskesini onarmak için kullanma hevesleri de çöktü. MHP'nin milliyetçiliği böylelikle iyiden iyiye pazara çıkmış oldu.

Son bir haftalık gelişmeler bu açıdan MHP'nin traji-komik halini gözler önüne serdi. Örneğin, İMF buyruklarının yerine getirilmesi sonrasında MHP'li bazı bakanlar işi; MHP'nin hükümetten düşürülmesi için 10 milyar dolar önerenler var türünden gülünç hikayeler uydurmaya kadar vardırı.

Öksüz İMF'ye çattı, yanıt Bahçeli'den geldi. Bahçeli; "Üslubunuza dikkat edin. MHP'yi bitirmek mi istiyorsunuz? Üslubunuz krizin faturalarının bize biçilmesine neden olacak." diyerek, iktidarın veya siyasal varoluşlarının nereden geçtiğini özetledi.

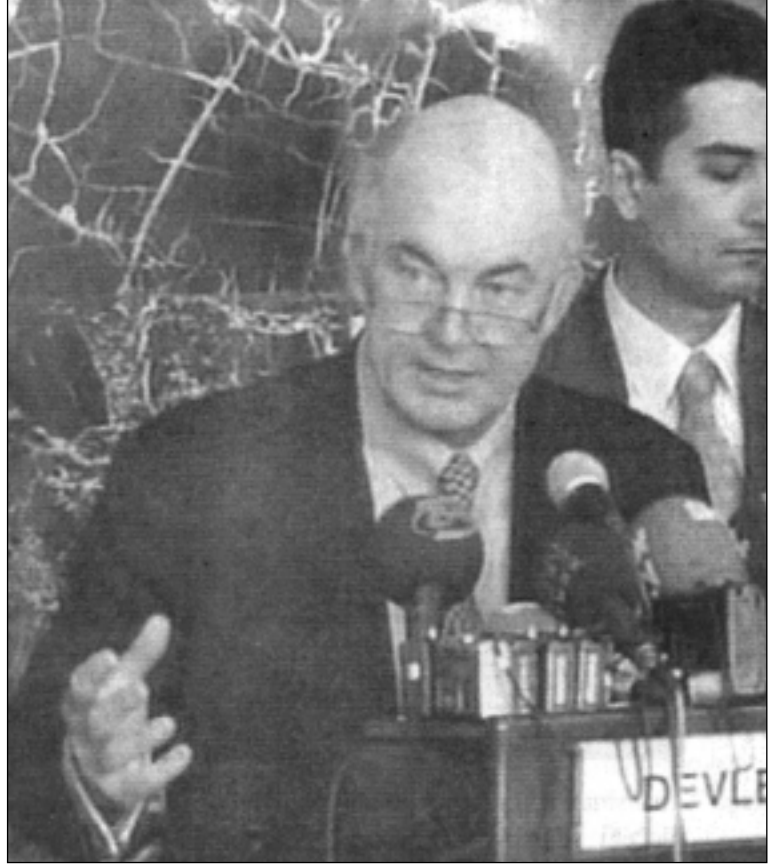
Geçtiğimiz hafta düzen cephesinde yaşananlar, emperyalist kölelik ilişkilerin aldığı düzeyin çarpıcı bir aynası oldu. Özelleştirilmek üzere "profesyonel bir üst yönetim"e bağlanan Telekom yönetiminin İMF'nin istekleri doğrultusunda oluşturulmaması üzerine yaşananlar, dört dörtlük bir kara mizah örneği idi. Başlangıçta sözde İMF'ye karşı diklenenler, bir kez daha kuyruklarını kısararak İMF'nin son buyruklarını da yerine getirdiler.

Gelişmelerin aldığı seyir, uzun süredir alışlageldik tablonun güncel bir örneğidir. Emperyalist köleliğin aldığı boyut, kriz sonrasında artık en geri bilinçli insan için dahi çıplak bir gerçek haline gelmiştir. Derviş'in fiili başbakan olarak atandığı artık kimse için bir sır değildir. Bu gerçeği bugün sermaye düzeninin gerçek iktidar güçleri de belli bir rahatlıkla ifade edebilmektedirler. Meclis İMF'nin buyurduğu 15 yasayı geceli gündüzlü çalışarak bir bir geçirmiştir. İMF'nin her buyruğu uşakça bir sadakatle yerine getirilmiştir. Bunun için cumhurbaşkanından sıradan milletvekiline, medyadaki paralı memurlardan sendika ağalarına kadar dört dörtlük bir performans gösterilmiştir.

Elbette geçen hafta yaşanan türden İMF'ye yer yer efelenmeler de olmuştur. Ama bu çıkışların ömrü oldukça kısadır, sahipleri hemen kuyruklarını kısararak İMF'nin ayaklarına kapanmışlardır. Ki bunu yapanlardan kimileri de, ibret-i alem olsun diye, hükümetin parlak çocuklarıyken bir anda kendilerini kapı dışında bulmuşlardır.

Geçen haftaki gelişmeler ise, geçmişteki örneklerinden farklı olarak, hükümetin herhangi bir bakanıyla İMF arasında değil, bizzat hükümet ile İMF arasında yaşanıyor. Ama hükümetin bu efelenmelerinin eninde sonunda İMF'ye yeni bir sadakat gösterisiyle biteceği kimse için bir sır değildi. Nitekim beklenen oldu, hükümet İMF'nin buyruklarını harfiyen yerine getirip, sadakat gösterileriyle efendisine güven tazeledi.

Geçmiş örneklerin yeni ve bayağı bir tekrarı olan bu gelişmeler, gerek tarafların kimliği açısından, gerekse gerilime konu olan sorun açısından emperyalizmle kurulan kölelik ilişkilerinin uç bir örneği idi. Böyle olduğu içindir ki, tüm onursuz ilişkiler bizzat hükümet temsilcileri ağzından bir dile getirildi. Bugüne kadar İMF'nin dediklerini harfiyen yerine getirdik, 15 yasa dediler geceli

gündüzlü çalışıp çıkarttık, ama yine de İMF'ye yaranamadık yakınmaları, başta Ecevit olmak üzere hükümet sözcülerinin ağzından döküldü. Tüm bunlar İMF'nin küstahlığının verdiği şaşkınlıkla öylesine açık bir biçimde dile getirildi ki, bugüne kadar devrimcilerin ve ilerici çevrelerin düzenin son dönem tablosuna ilişkin yaptıkları tanımlamalar bizzat düzen cephesinde tekrarlanır hale geldi.

Hangi demokratik ülkede İMF'nin istekleri bu kadar hızlı ve bu biçimde yerine getirilmiştir?

Ecevit; 15 günde 15 yasa dediler, geceli gündüzlü çalışıp bu yasaları çıkarttık, hangi demokratik ülkede yasalar bu hız ve biçimde çıkarılır, mealindeki sözleriyle, İMF ile girilen kölelik ilişkilerinin düzeyini tüm yalınlığıyla ortaya koymuş oldu.

İMF'ye uşaklık bu ülkede öyle bir noktaya gelmiştir ki, uzun süredir düzenin tüm biçimsel kurumları artık tümüyle bir yana itilmiştir. Kararlar bizzat İMF tarafından alınmakta, başında DB memuru Derviş'in olduğu bir ekip tarafından da uygulanmaktadır. İMF'nin bir dediğini hükümet iki etmemekte, düzenin tüm kurumları bu yönde hareket etmektedir. Hukuk ve demokrasi lafazanlığının böylesi bir süreçte artık yeri yoktur. Bunun içindir ki, "hukukçu cumhurbaşkanı" burjuva hukukunu yere çalan yasaları bir bir imzalamaktadır.

İMF'nin sadık bir uşağı olduğunu defalarca kanıtlamış olan Ecevit'in yakınmaları, bir uşağın sergilediği sadakat karşısında ödül beklerken sopa bulmasının verdiği şaşkınlıktan kaynaklıdır. Öyle ya, İMF'nin istediği 15 yasa görülmemiş bir hızla, işçilerin ve emekçilerin kafalarında cop kırılarak geçirilmiş, düzen tarihinin en parlak uşaklık

örnekleri verilmiştir. Tüm bunların karşılığında biraz olsun pohpohlanmayı beklerken sopalanmak, Ecevit'in uşaklık gururunu incitmiştir.

Gelişmelerin ilk şaşkınlığıyla İMF'ye sitemlerini bildiren, zaman zaman da efelenen Ecevit, bir kez daha söylediklerini bir yana itmiş ve İMF'ye bağlılığını bildirmiştir: İMF bundan sonra da ne istiyorsa eksiksiz yerine getireceğiz; bu sözler, bu tescilli İMF memurunun aczinin ve zavallılığın yeni bir göstergesidir. Ama Ecevit şahsında dışarı vuran bu acizlik ve zavallılık gerçekte Türk sermaye devletine aittir.

“Her Türk vatandaşının cebine 300 dolar koyuyoruz”

İMF başkanı Köhler'in Ecevit'e yazdığı mektuptan alınan bu ifadeler, burjuva medya tarafından krizin aşılmasını sağlayan sözler olarak manşetlerden verildi. Köhler'in mektubu bu sözlerle özetlendi. Güya Ecevit bu sözler üzerine ikna olup, liderler zirvesini hemen toplayarak krize son noktayı koymuş.

Burjuva medya böylece, daha birkaç gün önce İMF'ye diklenen Ecevit'in düştüğü durumu gözlerden gizlemeye çalışmaktadır. Yanısıra İMF'nin bozulan imajı tazelenmek istenmektedir. Oysa bu sözler işçi ve emekçi kitlelerle alay etmekten başka bir anlama gelmemektedir. İMF'nin vereceği birkaç milyar dolar için onursuzluğa imza atanlar, yaptıklarını bu tür gülünç yalanlarla gizlemeye çabalamaktadırlar. Bu da bir başka acizlik ve zavallılık örneğidir.

Alınan her borç, işçi ve emekçi kitleler için açıklık, sefalet ve yıkımın derinleşmesi anlamına gelmektedir. Alınan birkaç milyar dolar Türk tekelci burjuvazisine yem yapılacak, faturası da emekçi kitlelere kesilerek, kat kat misli olarak İMF'ye gerisin geri akıtılacaktır.

Bu bir yana, Telekom üzerine koparılan yaygaranın tümüyle uluslararası Telekom tekellerinin çıkarlarının bir gereği olduğunu artık bilmeyen yoktur. Alınan son birkaç milyar dolar karşılığında “her Türk

vatandaşının cebine 300 dolar” koyulmamış, gerçekte büyük bir soygunun önu açılmıştır. Ama soygun bununla da sınırlı kalmamıştır. İMF'nin son buyruklarından biri, hortumlanmış bankaların yenilerinin içini doldurmak üzere devlete teslimi olmuştur. Bunun faturası ise açıklanan ilk rakamlara göre 3 milyar dolar kadardır. Yani İMF'nin serbest bıraktığı son kredi diliminin neredeyse iki katıdır.

Tüm bunlar, düzen cephesindeki son bir haftalık gelişmeler tablosunun dört dörtlük bir oyun olduğunu göstermektedir. Bu, uzun dönemdir oyuncuları değişimsiz oynanan bir oyunun yeni bir perdesidir. Emekçiler bu oyuna artık dur demedikleri sürece, önümüzdeki günlerde bu oyunun yeni perdeleri sahnelenecektir.

“Kucağa bir düştük, bir türlü kalkamıyoruz”

Bu sözler tescilli bir memur olan Emin Çölaşan'a ait. Çölaşan bu sözleriyle düzenin içerisine düştüğü utanç verici durumu yalın bir biçimde özetlemiş oluyor. Ki son gelişmelerin sırrı da buradadır. Emperyalizmin kucağını tek varlık zemini olarak görenlerin onun buyruklarına itiraz etmeleri de beklenemez.

Uzun yıllardır bu ülkenin ordusu Pentagon'a, maliye ve hazinesi İMF'ye, hükümeti de Beyaz Saray'a bağlıdır. Emperyalistlerin onayı ve isteği dışında bu düzenin göstermelik kurumları ve güçlerinin adım atmaları mümkün değildir. Onlar sadece ve sadece emperyalizmin basit birer kuklasıdır. Bundan dolayı kendilerini emperyalist efendilerine kanıtlamak için canla başla çalışır, işçi ve emekçilerin boyunlarını sıkmaktan çekinmezler. Bunu yapabildikleri oranda da, emperyalist efendilerince ödüllendirilir, önleri açılıp oturdukları kucakta yerlerini sağlamlaştırılır. Bunun içindir ki, yıllardır bu ülkede hükümete gelmek için Beyaz Saray'dan onay almak son derece doğal görülmektedir. “Kucağa düşme” onursuzluğu bizzat düzenin ideologları tarafından kitlelere olağan gösterilmeye ve kanıksatılmaya çalışılmaktadır.

Emperyalizmin kucağında oturmak, uşak takımı için varolmanın ve ayakta kalmanın temel koşuludur. Dolayısıyla, bugün emperyalizmin kucağına gönüllü olarak otururken ona efelenmek bu düzenin siyasal temsilcilerinin haddi değildir.

Susurluk hakimlerinden Susurluk tetikçilerine bir kıyak daha...

Kayıp silah davasına “zamanaşımı”!

Önce, “devlet için kurşun atan da, kurşun yiyen de” kahraman ilan edilmişti. Ardından “bin operasyon” itirafı ve giderek savunusu geldi. İçinde kontrgerillanın timsali gibi mafya-polis-siyaset üçlüsünün bulunduğu bir mercedesin kamyonu toslamasıyla açığa çıkan ilişkiler ağı, benzer gelişmelerin yaşandığı başka bir takım ülkelerde olduğu gibi, devletin kendini temize çıkarmak için bir takım tasfiye girişimlerine yol açmamıştı. Tersine, devletin en etkin kurumları tam bir mutabakat içinde ve sonuna kadar, Susurluk'u savundu. Hafta içinde aklamayla sonuçlanan kayıp silahlar davasının da gösterdiği gibi, savunmaya da devam etmekte.

Susurluk bir devlet ve düzen gerçeğidir, demiştik daha en baştan. Kuşkusuz bu konuya ilişkin tek doğru tespiti. Düzen ve devlet cephesindeki ısrarlı savunma tutumu bile tespiti doğrulamaya yetiyor. Ancak, bu tespitin önemi ne kadar doğru olduğunda yatmıyor. Doğru tespitler doğru taktikler için kullanıldığı takdirde bir işleve sahip olabiliyor. Komünistlerin bu tespiti de, “Susurluk'un hesabını emekçiler soracak” sloganında hayat bulduğu oranda işlevselleşmiştir.

Devlet cephesinden bu savunmalar, aklamalar, korumalar vb., vb., “devlete sızmış çeteler” teorisyenlerine teorilerinin kofluğunu kanıtlayabildi mi bilemiyoruz. Fakat tüm bunlar, devletin bu suç örgütüne halen ve giderek daha fazla ihtiyaç duyduğunun bir itirafı olduğunu fazlasıyla kanıtlamış bulunuyor. Bu böylece görülmediği, bu itiraf bir kanıt kabul edilmediği sürece, sisteme ve çeteleşen devlete karşı mücadele gereğince sürdürülemez, başarı kaydedilemez.

Susurluk mahkemelerinin, Susurluk suçlularına ilişkin bu aklama kararları, aynı zamanda, bir suçüstü olarak da kullanılabilir. Evet, suçlular aklandı, ama, bu vesileyle Antalya'daki kontrgerilla eğitim kampı, bu kamptaki CIA-MOSSAD egemenliği de açığa vurulmak zorunda kalındı. ABD-İsrail-Türkiye resmi şer ittifakının altında CIA-MOSSAD-MİT suç ittifakının nasıl kök saldı tescil edildi. Bugün aklanmış olan katillerin İsrail'de katıldığı toplantılar, suikast silahlarının Antalya kontrgerilla kampına nasıl getirildiği bilirkişi raporlarına ve mahkeme tutanaklarına geçirilmek zorunda kalındı. Davanın düşürülmesiyle gizlenen sadece silahların nerelerde, hangi siyasi cinayetlerde, hangi suikastlerde kullanıldığı, yani tetikçilerin şahsi suçlarıdır. Fakat asıl suçlu, yani çete devleti, tetikçilerine yönelik bu aklamalarıyla aslında kendi sorumluluğunu ve suçunu kabullenmiş oldu.

Silahların nerelerde kullanıldığına gelince; bütün bir dönemin faili meçhul kalan siyasi cinayetlerine, suikastlerine, kaçırma-kaybetme vakalarına bakıldığında açıklıkla görülebilir. Bir ülkede, bir siyasi cinayetin “faili meçhul” kalması, devletin bu işi üstü kapalı biçimde üstlendiğini anlatır. Suçu üstünden atmasının tek yolu suçluyu bulup cezalandırmasıdır.

Türkiye'de olan, suçluyu bulamamak bile değil, bulduğu halde cezalandırmamaktır. Son dava bunun sadece bir örneğidir. Bir başka çarpıcı örneği de, önümüzdeki günlerde tekrar görülmeye başlanacak olan Gazi davasıdır.

Suikast silahlarının nerelerde kullanıldığını mı merak ediyorsunuz, o halde örneğin Gazi'ye bakın...

Cumhurbaşkanı'nın vetosu ve reformizm

İMF'nin dayatmalarıyla yangından mal kaçırıcısına meclisten geçirilen "Tütün Yasası" Cumhurbaşkanı tarafından veto edildi. Hükümet, Cumhurbaşkanı'nın veto ettiği yasa, noktasını dahi değiştirmeden yeniden meclisten geçirmeyi ve Cumhurbaşkanı'na göndermeyi planlıyor.

Meclisten geçen diğer saldırı yasalarını vakit geçirmeden onaylayan Cumhurbaşkanı'nın İMF'nin çok önem verdiği bu yasa veto etmesi belki farklı bir tutum gibi görünüyor. Ama bu görünümünden çok farklı anlamlar çıkartmak da gerekmiyor. Çünkü Cumhurbaşkanı'nın bu davranışının gerisinde düzenin daha farklı ihtiyaçlarının da gözetilmesi kaygısı yatıyor sadece.

Fakat bunu böyle değerlendirmeyenler, Cumhurbaşkanı'nın yasa veto etmesini İMF dayatmalarına karşı alınmış bir tutum sayanlar var. Bunu böyle anlayanların başında ÖDP geliyor.

Nitekim ÖDP yönetimi, 10 Temmuz tarihinde tüm örgütlerine gönderdiği bir genelgeyle, yasadın zarar görecektir tütün üreticilerinin sorunlarına sahip çıktığı ve "Tütün Yasası"ni veto ettiği için Cumhurbaşkanı'na "teşekkür mesajları" gönderilmesini istedi.

Sadece ÖDP'nin bu tutumu bile, Cumhurbaşkanı'nın "Tütün Yasası"ni hangi kaygılarla veto ettiğini göstermeye yeterli aslında. Biz sadece ikisine değinelim. Birincisi şu: Bilindiği gibi yeni "Tütün Yasası", uygulamaya girdiği takdirde, tütün ve sigara üretim sektörlerinde tam bir yıkıma yolaçacak nitelikte. Bu yıkımın kendisi ise, uygun kanallarını bulabildiği takdirde ciddi bir toplumsal tepkiye yolaçabilir, MGK'nın deyimiyle bir "sosyal patlama" dinamiği haline gelebilir. Cumhurbaşkanı'nın vetosu, yeni yasanın yaratacağı yıkımın doğuracağı bu türden tepkileri dağıtmak, yumuşatıp zamana yaymak, konuyla ilgilenenlerin kafasını karıştırmak gibi bir temel işleve sahip. Yasanın engellenmesi için mücadeleden değil de Cumhurbaşkanı'ndan medet umanların sayısının hiç de az olmadığı düşünüldüğünde, bu vetoyu şaşkınlıkla karşılamak için herhangi bir neden kalmıyor.

Zira biliniyor; yasa veto edildikten sonra yeniden meclisten geçip gelecek ve ikinci kez önüne geldiğinde Cumhurbaşkanı bunu onaylamak zorunda. En fazlasından bu kez Anayasa Mahkemesi'ne başvurabilir. Anayasa Mahkemesi'nde de bir süre sürünen yasa nihayetinde çıkar.

Vetonun bir diğer nedeni, Sezer'in yapılan işlere "hukuka uygunluk" görüntüsü kazandırma çabasıdır. Zira o bir "hukuk" adamıdır. Geçmişte de bazı yasaları onaylamayıp geri gönderme oyunu sayesinde toplumda bir itibar kazanmıştır. Cumhurbaşkanı'nın makamı olarak onun itibar kazanması ise sermaye düzeninin itibar kazanmasıdır bir yerde. İşçi ve emekçilere denilmektedir ki; bakın işte, herşeye rağmen bu devlet bir hukuk devletidir. Halkın çıkarına olmayan şeyler yapılmaz. Kendini bilmeyen birileri böyle şeyler yapmaya kalktığında da

bunu engelleyecek bir makam mutlaka vardır. Meclis, mahkemeler ya da Cumhurbaşkanlığı makamı. Biri olmazsa biri sizin çıkarlarınızı korur. O yüzden devlete güvenin.

Sermaye devletinin güçler ayrılığı sistemine göre çalıştığı propagandası da, Cumhurbaşkanı'nın veto hakkına sahip olması da, emekçilerin devlete güven duymasını sağlamak içindir. Ve düzen hukukunun herbir parçası gibi bu da, işçi ve emekçi yığınları aldatmak için yeri geldiğinde insanların gözünün içine sokularak kullanılır.

Bunun bir aldatmacadan ibaret olduğunu görmek için başka yere bakmaya hiç gerek yok. Gene aynı Cumhurbaşkanı son bir ay içinde, hepsi de işçi ve emekçiler için birer yıkım anlamına gelen birçok yasa gözü kapalı onayladı. Örnek mi; Telekom yasası, uluslararası tahkimle ilgili yasa, bankalar yasası, şeker yasası, ek vergi yasası, ek bütçe yasası ve daha başkaları.

İMF talimatlarının yazılı halinden başka bir şey olmayan tüm bu yasaları gönül rahatlığıyla onaylayan bir Cumhurbaşkanı'nın İMF'ye karşı tutum alması, sırf bu yüzden "Tütün Yasası"ni geri çevirmesi beklenebilir mi? Elbette hayır. Bu vetonun gerisinde bir taraftan yapılan işlere "hukuk" kılıfı geçirme çabası, bir taraftan da düzen kurumları üzerinden topluma sahte umutlar yayma çabası vardır. ÖDP'li reformistlerin tutumuna bakıldığında, düzenin hiç de boş ata oynamadığı rahatlıkla görülmektedir.

ÖDP'nin tutumuna aymazlık denilemez. Zira kitlelerde düzen kurumlarına dönük beklenti yaratmak, mücadeleye sevk edilmesi gereken güçleri beklenti içerisine sokup içten içte yürütmek reformizmin politik platformunun ürünüdür.

Kaldı ki bu ilk örnek de değildir. Kamu emekçilerine mücadeleyi büyütmek yerine sahte sendika yasasını onaylamaması için Cumhurbaşkanı'na yalvarmasını öneren, onlarla açıkça dalga geçen de aynı ÖDP'dir.

Bu da gösteriyor ki, sermayenin saldırılarına karşı mücadelenin örgütlenmesi reformistlerin işi olamaz. Böyle bir dertleri de yoktur. Onların dertleri düzene şirin görünmek ve bir biçimde bu sisteme yamanmaya çalışmaktır.

İşçi ve emekçi yığınların kurtuluşu ise düzene karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. O halde düzene karşı mücadele reformizme karşı mücadeleyle birleştirilmelidir. Reformist partiler ve onların politikaları işçi ve emekçiler arasında her vesileyle teşhir edilmeli, etkileri devrimci politik etkiyle sınırlandırılmalıdır.

İki sınıf, iki düzen, iki çözüm...

Ayşe Aydın

Ecevit'in ikide bir yinediği bir söz var. Her kritik süreçte, her sertleşen eleştiride tekrarlamayı alışkanlık haline getirdiği... Alternatifimiz yok, diyor başbakan. O, esas itibarıyla hükümetinin alternatifsiz olduğunu kastetse de, gerçekte, rejim korunmak şartıyla kim gelirse gelsin bunu böyle yapmak zorunda, demeye getiriyor. Bu açıdan, tespitinin son derece isabetli olduğu kabul edilmelidir. Nitekim bu aynı gerçekliği biz de değişik vesilelerle ve farklı biçimlerde defalarca ifade etmiş bulunuyoruz. Özellikle, burjuva siyasetinin tek parti-tek siyasete indirildiğini, aynı politikayı büyük bir uyum içinde hayata geçiren 3'lü koalisyona kurulmasının çok çok öncesinden beri yazıyoruz.

İMF programı istikrarı sağlamak şöyle dursun daha da bozuyor, deniliyor. Bütçenin tümüyle faiz ödemelerine bağlanmasından reel ekonominin çökertilmesine, tarımın yıkımından uluslararası sermayenin yağmasına, İMF reçetelerine ilişkin uygulanan tüm ülkelerde kanıtlanmış bir dizi gerçek sıralanıyor. Sonuçta da, ancak bu böyle olmak zorunda değil, İMF programı yerine ulusal bir program uygulanırsa ekonomiyi düze çıkarmak mümkündür, deniliyor. Böylece, Ecevit tarafından sık sık hatırlatılan "alternatifsizlik" tespiti de sözde yürütülmüş oluyor.

Kendilerine "bağımsız iktisatçılar" adını koymuş bir grup bilim adamının, bu kapitalizme rağmen kapitalizm savunusu "ulusal program" önerilerini inceledikten sonra, insan, onların mı yoksa tüm insani yetilerini tüketmiş, robotlaşmış bir politikacı eskisinin mi daha "bilimsel" bir yaklaşım içinde olduğunu sormadan edemiyor. Yanlış anlaşılmasın, sözkonusu olan "bağımsız" iktisatçılarımızın ekonomi bilgilerinin yeterli olup olmadığı değil. Onlar, her ekonomik programın, kitap üzerinde değil, ama bir toplumda, demek ki bir sınıfsal-siyasal rejim içinde uygulanabilir olduğunu gözardı ederek uzaklaşıyorlar bilimsel gerçeklerden.

Kapitalizme rağmen kapitalizm savunusu da işte bu noktada başlıyor. Toplum sınıflar gerçeğinden, devleti de bu sınıflardan birinin diğerleri üzerindeki iktidar aracı niteliğinden soyutlarsanız, yani yaşamın maddi gerçekliğinin dışına çıkarsanız, bağımsızların ulusal programını uygulamak da mümkün olabilecektir, tabii ki kağıt üzerinde. Fakat önerinizin maddi yaşamda bir geçerliliği olmasını istiyorsanız eğer, gerçekleştirilebilirliğiyle de ilgilenmek zorundasınız. Bu çerçevede, topluma alternatif bir ekonomik program önerisiyle gittiğinizde, programınızla ilgili bazı soruları yanıtlamanız gerekecektir. Hele hele ona "emeğin programı" gibi iddialı bir ad da koyduysanız...

Her fırsatta "istikrar programı"nın sonuna kadar arkasında olduklarını vurgulayan TÜSİAD patronlarını, ulusal programınızın uygulanması gerektiğine nasıl ikna etmeyi düşünüyorsunuz? Yoksa, kapitalist bir düzende kapitalist sınıfın istemediği-desteklemediği herhangi bir uygulamanın mümkün olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Eğer öyle ise, kimin eliyle, hangi güç odağı tarafından uygulanacaktır?

Daha kritik bir soru. Programınızın düze çıkaracağını iddia ettiği ekonomi, Türkiye'nin kapitalist ekonomisi olduğuna göre, düze çıkacak olan da kapitalist sınıf olacaktır. Bu durumda ulusal programınız nasıl "emeğin programı" olabilir? Açık ki, sınıflı bir toplumda "bağımsız", yani tarafsız olmak mümkün değildir. Ya sermayeden ya da emekten yana tavır koyacaksınız. İMF'nin programı sermayenin programıdır. İMF, Türkiye'nin kapitalist sınıfına ve devletine rağmen, onlara karşı Türkiye'de bir program uyguluyor değil, tersine, Türkiye'de İMF programını uygulayan sermaye sınıfı, onun adına devletidir. Bu nedenle bu yıkım programları İMF-TÜSİAD programı olarak adlandırılmaktadır. Sermayenin programına alternatif mi çıkaracaksınız? O takdirde sermayenin düzenine, sermayenin iktidarına da alternatif göstermek zorundasınız. Bu ikincisinden hiç söz etmeden ortaya program alternatifleri sürmek, işçi ve emekçi kitleleri oyalamaktan başka bir işe yaramaz. Böyle bir işlev de sadece sermaye sınıfına hizmet edebilir. Ve o çok karşı olduğunuz yıkım programlarının daha kolay uygulanmasına...

İMF-TÜSİAD yıkım programları, bu soygun düzeninin bekası için sermaye sınıfı ve devletinin devamı için tek seçeneğidir. Onlar bunu çok iyi bildikleri için, ne pahasına olursa olsun uygulama kararlılığı gösteriyorlar. Pahasının ne kadar ağır olduğu her gün biraz daha aydınlığa kavuşuyor. Ancak bu ağırlık, bu pahalı ödeyenler, yani işçi sınıfı ve emekçiler için geçerlidir. Düzenin sahipleri bu nedenle büyük bir rahatlık içinde "ne pahasına olursa olsun" diyebiliyorlar.

Ancak, sermaye düzeninin bu tek seçeneği, işçi sınıfı ve emekçileri de, kendi "tek seçenek"lerini bir an önce yapmaya zorluyor. Sermayenin yıkım programlarının gerçek alternatifi işçi sınıfının sosyalist programı, uygulanabilme koşulu ise işçi sınıfının iktidarındır. Ülkenin, sermaye sınıfı ve devleti tarafından emperyalizme böylesine peşkeş çekilmesi onuruza mı dokunuyor? O halde artık onlara sırtınızı dönmeniz, tek ve gerçek alternatifi kabul etmeniz ve ona bağlanmanız gerekir. Unutmayın, sınıflı toplumda "bağımsızlık" iddiası, egemen sınıfa bağımlılığın utangaçça kabulünden başka bir anlam taşımamaktadır.

Sendikalar ihanet barikatı ve devrimci taban inisiyatifi

T. Polat

Sınıf hareketliliğinin dizginlenmesi/denetim altında tutulması konusunda sermaye devletinin en önemli imkanlarından birini hala da sendikaların başına çöreklenmiş hain bürokratlar oluşturmaktadır. Bu kendisini özelleştirme karşıtı mücadeleden kazanılmış sosyal hakların korunmasına, yerellerde ve işkolları üzerinden yaşanan toplu sözleşmelere kadar her yerde, sınıfın açıkça satılması ve bizzat mücadelenin kırılması şeklinde göstermektedir.

Kısa süre önce kamu sektöründeki işçilerin toplu sözleşmelerinin satılması; asgari ücretin sefaletin azamisini yaşatacak düzeyde belirlenmesi; grevlerin yasaklanmasına ciddi bir tepki örgütlemek şöyle dursun, bunların bizzat önüne geçilmesi; başta KİT'ler olmak üzere stratejik önem taşıyan işletmelerin özelleştirilmesi noktasında sermaye devletine hizmette bulunulması; emeklilik yaşının yükseltilmesinden sonra şimdi de kıdem tazminatının ortadan kaldırılması planına örtülü destek sunulması; kamu emekçilerinin yıllardır grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı için verdikleri mücadeleyi icazet sınırları içerisinde tutup kitlelerin kararlılığının kırılmaya çalışılması vb. pek çok örnek bunun kanıtıdır. Tüm bunlar birarada, işçi sınıfının, sendikalara çöreklenmiş bu satılmışlar guruhuna karşı kararlı bir mücadele yürütmeyi başaramadığı takdirde, IMF ve yerli işbirlikçilerine karşı vereceği mücadelede ciddi bir başarı sağlayamayacağını göstergeleridir.

Ne zaman ki sendika bürokrasisi aşılır ve sendikalar sınıfın hizmetinde gerçek birer mücadele aracı haline getirilirse, işte ancak o zaman işçiler ve emekçiler yürüttükleri mücadelede temel önemde bir

engeli aşmış olacaklardır. Bunun için de, işçiler ve emekçiler, her şeyden önce, en temel zaafardan birini oluşturan mücadeleyi "görevli kişilere" bırakma anlayışını kırmalı ve inisiyatifi kendi ellerine almalarıdır. Nitekim işçi ve emekçiler,

mücadelelerinde kararlı ve militan bir hat tuttıkları her süreçte, sendika bürokrasisini aşmışlardır. Dahası, onları, hain konumlarını savunmak şöyle dursun, teşhir ve tecrit olmamak için hareketin peşinden sürüklenmek zorunda bırakmışlardır.

Bu başarı, eylemlilik süreçlerindeki kitlelerin inisiyatifi ele almasının doğal bir sonucuyken, hareketliliğin durulduğu ya da daha ileri taşınmadığı oranda, inisiyatif yeniden sendika bürokrasisine kaptırılmaktadır. Öncü devrimci işçi ve emekçilere de en büyük sorumluluk burada düşmektedir. Hareketin tıkanma noktalarını ve acil ihtiyaçlarını gözetip onu ilerletecek taktiksel açılımlarla mücadeleyi ileriye taşıyabilmelidirler. Sendika bürokrasisine karşı mücadele etmek sürecin en acil görevi olarak kendisini dayatmaktadır.

Bu noktada, öncü işçi platformları vb. araçlarla yerellerden veya sektörel düzeyde sınıf birlikteliğinin yakalanması önemlidir. Bu birliktelikler, gerekli olan sınıf dayanışmasının örülmesinin yanısıra, tabandan yükselecek olan bir inisiyatif sayesinde, tabandan kopmuş durumdaki sendikacılar üzerinde bir baskı oluşturma işlevini de görecektir.

Elbette platformların amacını sadece bununla ilişkilendirirsek, onun gerçek işlevini de daraltmış oluruz. Bu yüzden de platformlar, her şeyden önce, işçilerin ve emekçilerin sermayenin saldırılarına karşı yürüttükleri mücadelenin güncel ihtiyaçları doğrultusunda oluşturulmuş örgütlülüklerdir.

Sınıf hareketinde en büyük sorunlardan biri de bugün sınıf dayanışması noktasında yaşanmaktadır. Özellikle bu süreçte her bir direniş, her bir grev, her türlü eylemlilik, sosyal yıkım saldırısına karşı bir direniştir ve genel mücadelenin büyütülmesi için önemli bir imkandır. Bunu en son cam grevinin "milli güvenliği" tehdit ettiği gerekçesiyle yasaklanmasıyla da gördük. Bu tür eylemler, sınıf kitlelerinde sendika bürokrasisine ve IMF hizmetindeki sermaye devletine karşı tepkilerin artmasına da neden olmaktadır. En son Beykoz Deri Kundura fabrikası işçilerinin eylemi, Merinos işçilerinin Ankara İzmir yolunu kapatıp Türki-Ş 8. bölge başkanı Mehmet Kanca'nın konuşmasına izin vermemesi ve yine Aksantaş işçilerini fabrikayı terk etmeme eyleminden vazgeçirmeye çalışan şube başkanına gösterdikleri tepkiler, bu çerçevede anlamlı örneklerdir.

Kendi başarılarına yeterli olmasa da bu tür örneklerin çoğaltılıp geliştirilmesi için gerekli olan, sınıf dayanışmasının en etkili bir şekilde örülmesidir. Bu sağlanamadığı oranda yalnız kalan işçiler bir şekilde sendika bürokrasisinin denetimine tekrar girmektedirler.

Öncü işçi inisiyatifi vb araçlarla, gerekli olan bu birlikteliğin yakalanması için çalışmalar yoğunlaştırılmalı ve özellikle direnişte olan işçi ve emekçileri bu çalışmanın bir parçası haline getirebilmeliyiz. Bu da her şeyden önce bu tür direnişler için daha fazla destek örgütleyebilmemiz temelinde gerçekleşebilecektir. Sermayenin saldırılarına karşı örgütlü ve birleşik bir sınıf hareketi yaratmanın adımları atıldığı oranda, işçi ve emekçiler gerçek kalıcı çözümlere daha çok yaklaşacaklardır.

Düzenin "sosyal patlama" korkusu

Korkunun ecele faydasının olmadığını bilmekle birlikte, sermaye devleti, "gerekli tedbirler" alınmadığı takdirde sonunun beklenenden önce geleceği korkusuyla yatıp kalkmaktadır. Son MGK toplantısında dile getirilen "sosyal patlama" uyarısı ve buna karşı önlem alma çabaları bunun somut bir göstergesidir. Zira IMF patentli yıkım programı işçi ve emekçilere işsizliği, yoksulluğu, eğitimsizliği, açlığı, sağlıksız yaşam koşullarını, kısacası kölece bir yaşamı dayatıyor. Bunun kitlelerde biriktirdiği tepki ve hoşnutsuzluğun bilincinde olan sermaye devleti bir an önce "gerekli tedbirleri" almanın önemine dikkat çekiyor. Bu tedbirlerin ne anlama geldiğini anlamak için '70'li, '80'li yıllara bakmak yeterlidir. Katliamlar, sivil faşist çetelerin öne sürülmesi, işkence ve gözaltı terörünün ayyuka çıkması, kırıntı düzeydeki hak ve özgürlüklerin tümünden kaldırılmaya çalışılması vb.

Sermaye devletinin bu saldırıları hayata geçirmek için illa da kitle hareketinde bir yükselişi beklemediğini yakın geçmişin deneyimlerinden biliyoruz. 19 Aralık katliamı, hücre saldırısı, devrimcilerin sokak ortasında katledilmesi, kitle eylemliliklerinde uygulanan azgın terör, demokratik kitle örgütlerine yapılan baskılar, grevlerin yasaklanması vb. bunun somut örnekleridir. Tüm bu saldırılara rağmen korkuları büyüyor. Çünkü kendileri için bir "huzur" ortamı yaratmanın nesnel imkanlarından yoksunlar. Bunun için de, tam bir pervasızlıkla uygulanan yıkım programlarının biriktirdiği "sosyal patlama" dinamiklerine karşı "daha etkili" önlemler almaları gerekiyor. Zindanlarda hücrelerle amaçlanan, dışarda işçi ve emekçilerin yaşamının daha sıkı bir denetim altına alınmasıyla gerçekleştirilmek isteniyor.

Örneğin, emniyetin MGK toplantısına sunduğu raporda artan kapkaççılık ve hırsızlık olaylarına dikkat çekilerek, bunlarla mücadele edileceği söyleniyor. Bunun için de sokak timleri kurarak kapkaççı avına çıkacaklardır. Gerçekte ise amaçlanan,

MİT ve emniyetin işçi-emekçi semtlerinde "gizli" yaptığı denetimin sokak sokak aleni ve meşru bir tarzda yapılmasıdır. Tabii ki bu timler sokaklarda kapkaççıdan çok devrimci ve komünistler başta olmak üzere düzen muhaliflerinin avına çıkacaklardır. Rutin hal alan "Huzur operasyonları" da aynı işlevi görmektedir. Bu operasyonlarla bir gecede binleri aşan sayıda insan gözaltına alınmakta, "gözaltı terörü"nde tam bir keyfiyet ve kural tanımazlık yaşanmaktadır.

Tüm "güvenlik" eksenli çalışmalar, sistemin devamını sağlamak içindir. Örneğin herkese belirli bir kimlik numarası verilmesi, ikametlerin emniyete bildirilmesi, kentlerin her yerine yerleştirilen kameralar vb., işçi ve emekçileri, onların devrimci öncülerini denetim altında tutmayı hedeflemektedir. Bunun için işçi ve emekçilerin yarattığı zenginlikler devletin tahkimatı için kullanılmaktadır. Emniyete, MİT'e ve orduya büyük kaynaklar ayrılmaktadır.

Sermaye devletinin militarist aygıtlarına yaptığı bu yatırımlar, onun gücünün değil gerçekte güçsüzlüğünün göstergesidir. Onlar çıplak zor aygıtlarının üstünlüğü ile övüne dursunlar, devrimci tutsakların direnişi karşısında nasıl rezil rüsva olduklarına tanıklık bu topraklar. Ezilen Kürt halkının devrimci çizgide mücadeleyi yükselttiği, işçi sınıfının militan bir mücadele yolunu tuttuğu dönemlerde sermaye devletinin nasıl zorlandığına da şahit olmuştur bu topraklar. En son 19 Aralık katliamına karşı sergilenen yiğit direniş ve Ölüm Oruçları'nın onca can pahasına rağmen kararlılıkla sürüyor olması, sermaye devletinin hiçbir "önlem"inin bu topraklardaki devrimci damarı yokedemeyeceğinin en açık göstergesidir. Yarın partisiyle birleşmiş bir sınıf hareketliği, sermaye devleti için çanların çalmaya başlaması olacaktır.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Direnişçi Aymasan işçilerine...**Sermaye sınıfına söyleyecek tek sözümüz var: DİRENİŞ!****Direnişçi Aymasan işçisi arkadaşlar;**

Birbuçuk ayına varan direnişinizi, öncelikle işçi arkadaşlar adına, en içten dost duygularla selamlıyoruz.

Patronlar sınıfı geçmişten beri fabrikalarında kıpırdanan, biraz hareketlilik gösteren işçiler olduğunda, dışarıdaki işsizler ordusunu göstererek, “bakın bunlar gibi olmak istemiyorsanız halinizde şükredersiniz, kuzu kuzu çalışsınız” derler. Günümüzde sermaye sınıfı bunu çok daha sistemli kullanmaktadır. Özellikle de kriz dönemlerinde. Sizin açınızdan da yaşanan, bildiğimiz kadarıyla budur. Patronunuzun istediği; birliğinizi, beraberliğinizi ve buna bağlı olarak örgütlülüğünüz olan sendikanızı bitirmek, tasfiye etmektir. Sizler de bu onursuzluğu reddederek sendikal örgütlülüğünüze sahip çıktınız ve bunun sonucu olarak bugün birbuçuk ayı aşkın süredir direniştesiniz.

Aymasan işçisi kardeşler;

Onurluca ve insanca yaşayabilmek için direnmek bizim en doğal hakkımızdır. Nasıl ki sermaye sınıfı haklarımızı gaspetmeyi ve bizi sefalet koşullarına mahkum etmeyi bir hak olarak görüyorsa, direnmek de bizim en meşru hakkımızdır.

Binlerce işçinin işinden olduğu, haklarının gaspedildiği, sendikalarının tasfiye edilmek

istendiği veya edildiği şu dönemde, siz uzun soluklu bir grevi göze aldınız ve kazanana kadar direneceğinizi açıkladınız. Şimdi de sesinizi, soluğunuzu duyurmak için yaptığınız çalışmalarla, çevrenizde bir umuda dönüştünüz. Bundan rahatsız olan sermaye sınıfının mülk bekçisi devlet ve onun kolluk güçleri sizin moralinizi bozmak, birliğinizi bölmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Sınıf kardeşlerinizden ve dostlarınızdan aldığınız manevi ve maddi desteğe tahammül edemiyorlar. Çünkü onlar işçilerin kendi sınıf çıkarları için hareket etmesini istemezler. İşçinin işçi gibi değil de uysal bir köle gibi

olmasını isterler. Ve onların çizdiği sınırların dışına çıkmasını istemezler.

Dostlar, siz aslında gaspedilen haklarınızı almak ve tekrar işinize dönmek için greve çıksanız da, çözümsüz sorunlar yığını haline gelmiş bu ülkede milyonlarca işçi ve emekçinin sesini ve soluğunu da taşıyorsunuz. Çünkü saldırılar hepimizdedir, topyekündür.

Krizlerin faturası bizlere ödetilmek isteniyor. Bize sıfır zamlar ve sefalet koşulları dayatılıyor. Sahte sendika yasaları dayatılıyor. F tipi (hücreler) yaşam dayatılıyor. Eğitimsizlik, sağlıksızlık, işsizlik gene bizlere dayatılıyor. Sizler aynı zamanda bunun için de direniyorsunuz.

Sözü fazla uzatmayalım. Sınıf kardeşlerimiz adına destek mahiyetinde kısa bir dost mektubu sayın bunu. Bizler de işyerlerimizde işçi arkadaşlara sizden, grevinizden bahsediyoruz. Arkadaşlar, son olarak, sonuçları ne olursa olsun greviniz sınıfın grevidir diyoruz. Direniş kazanacağınız inancıyla sizleri tekrar selamlıyoruz.

Direne direne kazanacağız!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Kurtuluş yok tek başına,

ya hep beraber ya hiçbirimiz!

*Değişik fabrikalardan
öncü işçiler/Ümraniye*

Haklarımızı mücadele ederek kazanabiliriz!

Ben sağlık sektöründe çalışan bir kamu emekçisiyim. Devletin bize sektörün ihtiyaçları doğrultusunda verdiği iş giysileri yardımı ve bunun etrafında dönen oyunlardan bahsetmek istiyorum.

Bu “yardımlar” gerçekte emekçilerin mücadeleleri sonucu kazanılan haklardır, ancak verili haliyle içi boşaltılmaktadır. Holdingler için kâr alanı haline gelmektedir.

Devlet örneğin bir iş önlüğü için, ederinin altında bir fiyat belirliyor. İş giysilerinin temini için açılan ihaleyi en düşük fiyatı veren kazanıyor. Bizde de Sümer Holding AŞ. bu ihaleyi kazanmıştır. Biz çalışanlar bu yardımları bize verilen kuponlarla temin edebiliyoruz. Ancak çalışanlara, bu kuponlar karşılığında Sümer Holding’in başka mallarını almasını öneriliyor. Sümer Holding de böylece ederinden katbekat pahalı mallarını satmış oluyor. Aynı zamanda devletten de iş giysileri için ayrılan parayı alıyor.

Eğer çalışanlar kuponlarda yazılı ürünü alsalar, bundan zarar edeceği için buna yanaşmıyor. Çünkü ihaleyi kazanmak için ürünün ederinden çok düşük fiyat veriyor.

Biz verilen kuponlarda yazılan ürünü istediğimizde, Sümer Holding temsilcilerince tepkiyle karşılandık. İşyerimizde sendikamız yeterince güç kazanamadığı için örgütlü bir şekilde bu

duruma gereken tavrı koyamadık, ancak bireysel de olsa kuponda yazılı ürünü aldık.

Çıkar amaçlı bu tür oyunlara çalışanlar ancak, hep birlikte hareket ederek, sendikalarda örgütlenerek karşı çıkabilirler. Bizim kazanılmış haklarımızın birileri için kâr alanına çevrilmesini (ki bizim haklarımızın gaspidir bu), grevli TİS’li sendika hakkımızı isteyerek engelleyebiliriz. Çünkü böylece, bizimle ilgili her sorunda TİS çerçevesinde taraf olabilecek, denetleme gücümüz olacak. Böylece varolan haklarımızı kullanabilecek, yenilerini kazanabileceğiz. Çünkü elde edebilmek için üretimden gelen gücümüz; grev silahımız olacak.

Dolayısıyla, grevli TİS’li sendika hakkı tüm kamu emekçileri için olmazsa olmaz bir taleptir.

Bir kamu emekçisi

Genel-İş’te gayr-ı meşru ihraçlar...**DİSK ağaları muhalefete katlanamıyor**

6 bin İzelman işçisinin Genel-İş 3 No’lu Şube’de örgütlenmesinin ardından Genel-İş ve DİSK merkezi içerisinde yaşanan gerçekler yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başladı. Daha önce de çeşitli vesilelerle açığa çıkan bu süreç şimdi yeni bir boyut kazanmış durumda.

DİSK, merkezi çizgisinin dışında kalan Genel-İş 3 No’lu Şube yönetimini devre dışı bırakmak için bugüne kadar deneyip de başaramadığını, bu kez Olağanüstü Genel Kurul kararı olarak gerçekleştirdi. Şaibeli bir şekilde gerçekleşen bu Genel Kurul kararından yine şaibeli sonuçlar çıktı. Gayr-ı meşru bir biçimde, şu an Genel-İş 3 No’lu Şube Başkanı olan Zeki Olkun da dahil olmak üzere sendika yönetiminin tümü görevden alındı. Ortaya çıkan bu durumu protesto etmek için Genel-İş 3 No’lu Şube tarafından sendika binasında 10 Temmuz günü saat 11.30’da bir basın toplantısı düzenlendi.

Zeki Olkun tarafından okunan basın açıklamasında şunlar söylendi:

“Bu ihraç kararını yasal ve meşru olmadığı için tanımıyoruz. Bizim için

esas olan İzelman işçilerinin vereceği karardır. Bu karar da önümüzdeki günlerde toplanacak olan İzmir 3 No’lu Şube Genel Kurulu’nda verilecektir. Kaldı ki, bu yasadışı ve gayr-ı meşru genel kurul kararlarının tüm sonuçlarıyla birlikte iptali için tarafımızdan dava açılacaktır. Büyük olasılıkla bu ihraç kararı iptal edilecektir. Ancak sonuç ne olursa olsun bizlerle İzelman işçilerinin arasındaki bağı kimse koparamayacaktır. İzelman işçileri Genel-İş Sendikası’nın başına çöreklenmiş bir avuç koltuk düşkün, bir avuç zavallı ile varolmamıştır. Bundan sonra da onlara ihtiyacı yoktur. Önümüzdeki günlerde İzelman işçileri ile yapacağımız toplantılarda, örgütlülüğümüzü daha da geliştirerek yolumuza devam edeceğiz” denildi.

İzelman işçilerinin de katıldığı basın açıklamasında, “Kahrolsun sarı sendikacılık!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Başkan nerede biz oradayız!”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kamu emekçi hareketine yönelik saldırının üç ayağı...

Sahte sendika yasasının hay-huyu arasında gündeme getirildiği için kamu emekçileri cephesinde bu kez pek yankı bulmayan tasfiye yasası Cumhurbaşkanı'ndan bir kez daha döndü. Daha önce de yasal prosedüre aykırı hazırlandığı için köşkten geri dönmüş olan KHK, bu sefer de savcıların yetkisini kısıtlayıcı özelliği gerekçe edilerek geri çevrildi. Tam da bu nedenle, kamu emekçileri cephesinden hakettiği tepkiden yoksun kaldı.

Aynı kargaşa arasında geçirilmeye çalışılan ve kamu çalışanları tarafından benzer bir tepkisizlikle karşılanan bir diğer tasarı da, "kamu çalışanları arasındaki ücret farklılıklarını giderme kararname" gibi bir sahtekarlıkla sunulan kararname idi. Oysa bu üçü (sahte sendika yasası, tasfiye yasası ve ücret dondurma yasası) kamu işçi ve emekçilerine yönelik kapsamlı saldırının üç temel ayağını oluşturmaktadır. Kriz sonrası öne çıkarılan "acil" düzenlemeler yüzünden unutulmaya yüz tutan bir İMF direktifine göre, kamuda istihdamın üçte bire düşürülmesi ve ücretlerin sabitlenmesi gerekiyordu. Bu kararın daha hükümetin ilk günlerinde Ecevit'in ağzından ifadelendirilişi; "İMF'ye söz verdik, buçuk fazla olmaz" şeklinde olmuştu. Sahte sendika yasasının ise defalarca gündeme getirildiği ve her seferinde kamu emekçilerinin direnişiyle ertelenmek zorunda kaldığı biliniyor. Bu aynı süreçte farklı alanlardaki gelişmeler, farklı araç ve yöntemlerle terbiye edile edile kötürümleşen reformist hareketin KESK'in başındaki temsilcilerinin de ihanetiyle, bu yasa çok da zorlanmadan geçirilmiş oldu. 2 milyon civarındaki kamu emekçisini temsilen 2 bin kadar emekçinin Ankara'daki son çırpınışları da, ibret-i alemlik bir şiddet gösterisi eşliğinde ezildi.

Gelelim bu üç tasarının getirip-götürdüklerine. Sahte sendika yasası ile kamu emekçilerinin 11 yıllık mücadele mevzilerinin yokedildiği, sendikal hak ve özgürlüklerinin ortadan kaldırıldığı biliniyor. 657'de değişiklikler yapan kamu personel rejimi yasası ise, sahte sendika yasasıyla engellenen kimi haklar için mücadelenin önünü almaya yönelik katı yasaklarla yüklü. Sahte sendika yasası grev hakkı tanımıyor, personel rejimi yasası ise sadece grev yapmaya değil, propagandasına bile şiddetli cezalar öngörüyor. Personel rejimi yasası kamu emekçilerinin çalışma ve yaşam koşullarına ilişkin ağırlaştırıcı hükümler içermekle birlikte, asıl memurların yargılanmasına ilişkin maddeleri ile tasfiye tümüyle kolaylaştırılıyor. Tasarının özü, memurların işledikleri suçlar nedeniyle yargılanması/cezalandırılması işlemlerinin yeniden düzenlenmesinden ibaret.

Yeni tasarı bu konuda daire amirlerini tartışmasız yetkilerle donatıyor. Gerek idari cezalar, gerekse de yargı yolunun açılıp açılmaması tümüyle amirlerin inisiyatifine bırakılıyor. Tasarının köşkten döndürülmesi gerekçeleri yüzünden, medya, tasarıyla yolsuzlukların soruşturulmasında savcılarının önünün kesileceği, hırsızların korunacağı kaygılarını öne çıkardı. Elbette söz konusu tasarı bunu da hedeflemektedir. Ancak, milyonlarca kamu emekçisini doğrudan ilgilendiren yanı, aynı maddenin emekçilerin idari ve yargısal cezalandırılmasını sınırsızca kolaylaştırıyor olmasıdır. Yetki tümüyle daire amirine bırakıldıktan sonra, hırsız korumanın da, öncüyü tasfiyenin de aynı kolaylıkla yürütüleceği açıktır. Bir yandan bu yasa ile devrimci-öncü kamu emekçileri işten atılırken, diğer yandan sahte sendikalarla kamu emekçi hareketi kötürümleştirilecek, bu ikisinin yarattığı suskunlukta yararlanılarak da özelleştirmeler hızlandırılarak tasfiyeler kitleselleştirilecek, böylece kamuda istihdam İMF'nin öngördüğü sınırlara (toplam 400 binlere) çekilmeye çalışılacak.

Kamu çalışanlarına yönelik saldırının üçüncü ayağı, ücretlerin sabitlenmesini (aslında reel olarak düşürülmesi) hedefleyen "ücret dengesizliği" tasarısıdır. Tasarı, "kamu emekçileri arasındaki ücret farklılıklarını giderme, eşit işe eşit ücret ilkesini hayata geçirme" olarak sunulmasına rağmen, gerçekte kamu işçisinin ücretini memur maaşı düzeyine geriletme dışında bir işleve sahip bulunmuyor. Zaten son TİS'lerde kamu işçisi sıfır zamma mahkum edilmiş bulunuyor.

Tasarıyla bu fiili durum güya yasalastırılmış olacak. Ancak kamu işçisi sadece sıfır zamlı da paçasını kurtaracak gibi görünmüyor. Tasarı ile kimi ek ödemelere de el konularak, ücret daha da düşürülmek isteniyor. Kamu emekçilerinin toplu sözleşme hakkını ortadan kaldıran sahte sendika yasasının da gücüyle, "enflasyon oranında" yapılmakta olan sadaka zamlarla memur maaşlarındaki kademeli yükseliş sonunda, 2 yıllık bir süreçte kamu işçisi ve emekçisi arasındaki ücret farklılıklarının asgariye indirilmesi hedefleniyor.

İMF'nin onursuz uşaklarının kamu çalışanlarına yönelik planları bunlar. Ancak sınıf mücadelesinin tüm tarihi kanıtlamaktadır ki, sermaye sınıfının ve iktidarlarının niyetleri, yasaları, yaptırımları ne olursa olsun, hak ve özgürlüklerin kullanımı, son tahlilde sınıf mücadelesinin gücüyle belirlenmektedir. Dolayısıyla, Türkiye'de de İMF-TÜSİAD yıkım programlarının nereye kadar uygulanabileceği, hak ve özgürlüklerin ne zamana kadar gaspedilebileceği, sınıf hareketinin düzeyi ve seyri tarafından belirlenecektir. Bu gidişata bir an önce dur demek, işçi sınıfı ve emekçilerin elindedir.

İşçi-emekçi hareketinden kısa kısa...

BES emekçilerinden basın açıklaması

Adana Merkez Postanesi önünde toplanan BES yönetici ve üyeleri merkezi olarak aldıkları karar gereği eylem yaptılar. Yaptıkları basın açıklamasıyla; "657 sayılı Devlet Memurları Kanunu'nun 36. maddesiyle kamu çalışanlarının öğrenim durumlarına göre yükselebilecekleri derece ve kademeler belirlenerek, ilkökul mezunlarının 7, ortaokul mezunlarının 5, lise mezunlarının 3 ve yüksek öğrenimi bitirenlerin ise 1. derecenin son kademesine kadar yükselebilecekleri" uygulamasına karşı tepkilerini belirttiler. Basın açıklamasının ardından başbakan yardımcısı Mesut Yılmaz ve Hüsamettin Özkan'a faks çektiler.

Ambar patronundan sendikacıya kurşun

TÜMTİS İzmir Şube Sekreteri Cafer Kömürücü TİS sürecini görüşmek için gittiği Ambarlar Sitesi'nde, Nak-Kargo işvereni Zeki Karakuzulu'nun silahlı saldırısına uğradı.

Ayağından yaralanan Cafer Kömürücü önce karakola, sonra hastaneye götürüldü. Yaşanan bu mafyavari saldırıya karşı TÜMTİS, 9 Temmuz'da Çamdibi'ndeki Nak-Kargo önünde kitlesel bir basın açıklaması yaptı. Şube Başkanı Hasan Yayık tarafından okunan basın metninin ardından eylem sloganlarla bitirildi. Eylemde "Yaşasın işçilerin birliği!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!" vb. sloganları atıldı.

Adana Belediyesi'nde işçiler iş bıraktı

Adana Büyükşehir Belediyesi'nin Çatalan Su Projesi kapsamında yürüttüğü arıtma tesisi inşaatında çalışan 60 işçinin zam oranlarının açıklanmaması ve Haziran ayı maaşlarının ödenmemesi üzerine işçiler iş bıraktılar. 8 Temmuz'da iş bırakan işçiler, Akor İnşaat Limited Şirketi'ne giderek açıklama yapılmasını istedi. İşçiler, görüşmeye giden 5 arkadaşlarının işten atıldığını, kendilerine de "İşinize gelmiyorsa çalışmayın" denildiğini belirttiler.

Selüloz-İş'te TİS imzalandı

Selüloz ve Kağıt Fabrikaları'nda çalışan 4500 işçiyi kapsayan TİS görüşmeleri anlaşmayla bitirildi. Selüloz-İş Genel Sekreteri Ali Tanrıverdi, kamu işverenleri sendikası ile varılan anlaşmayla, ücretlere ilk 6 ay için %15 oranında zam yapıldığını belirtti. Sözleşmeye göre, ücretlere ikinci 6 ayda %15, üçüncü ve dördüncü altı aylarda ise %10 zam öngörüldü.

TÜMTİS yöneticilerine saldırı kınandı

TÜMTİS İzmir Şube Sekreteri Cafer Kömürücü'ye yapılan silahlı saldırıyı protesto etmek için Adana'da TÜMTİS binasında bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamaya sendika üyesi işçiler, Mensa'dan bir grup işçi, EMEP yöneticileri ve Pir Sultan Abdal Derneği katıldı.

Açıklamada şunlar söylendi: "İzmir Şube Sekreterimiz Cafer Kömürücü, İzmir Nakliyeciler Sitesi'nde ambar işvereni ve Nak-Kargo isimli nakliyat şirketinin ortağı Zeki Karakuzulu'nun silahlı saldırısına uğradı. Şimdiye kadar işçi ve emekçilere yönelik yapılan saldırılara sessiz durmayan, sendika ve konfederasyon ayrımı yapmayan tüm işçi ve emekçilerin hak ve çıkarı için mücadeleyi yükselten sendikamıza yapılan saldırı sendikamızın işlevsizleştirilmesi amacını taşımaktadır. Sendikamız yöneticisine yapılan saldırı, özünde işçilerin örgütlenmesine vurulan bir darbedir. Sendikamız şahsında bütün sendikalara, işçi sınıfı ve emekçilere yönelen bir saldırdır."

Adapazarı'nda Bem Bir-Sen TİS'i imzaladı

Adapazarı Büyükşehir Belediyesi'nde TİS imzalandı. Sözleşmeye göre memur maaşları 205 milyon liradan 305 milyon liraya, müdür yardımcılarının maaşları 235 milyon'dan 360 milyon liraya, müdürlerin ise 245 milyon liradan 395 milyon liraya yükseldi. Toplam olarak maaşlarda %60 oranda zam yapıldı.

Çankaya Belediyesi'nden işten atılanlar geri alındı

Çankaya Belediyesi'nde, maaşlarını alamadıkları için 48 saat işbırakan ve bu gerekçeyle işten atılan çoğu sendika yöneticisi ve işyeri temsilcisi 26 kişi işe geri alındı. DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, yaptığı açıklamada "Hep birlikte bizi bu hale getirenlere karşı öfkemizi ve mücadelemizi yükselteceğiz" dedi.

DHKC'nin açıklamasından...

Mahmut Gökhan Özocak Ölüm Orucu direnişinin 201. gününde ölümsüzleşti!

Mahmut Gökhan ÖZOCAK yoldaşımız, 29 Mayıs 1960'da İzmir'de doğdu. Ortaokulu Bornova Suphi Koyuncuoğlu ortaokulunda, liseyi Çınarlı Endüstri Meslek Lisesi'nde okudu. Lisenin ikinci sınıftayken okulla ilişkisi kesildi. Aynı yıllarda Bornova Yetiştirme Yurdu'nda kalıyordu. Devrimci mücadeleye ilk adımlarını da bir Dev-Genç'li olarak lise ve yurt ortamında attı. Mahir Çayan'ın, THKP-C'nin sempaticisiydi. Bir süre sonra "Devrimci Yol" adı kullanılmaya başlanmış, o da kendini THKP-C savunucusu olduğunu söyleyen Devrimci Yol içinde bulmuştu. Devrimci Yol'un THKP-C çizgisini inkarının, tasfiyeciliğinin açığa çıkarıldığı ve tasfiyeciliğe karşı devrimci bir çizginin geliştirildiği ayrışma sürecinde, Devrimci Sol'dan yana tavır aldı. İzmir'in ilk yedi Devrimci Solcu'sundan biridir. "İlk"lerden biri olarak, devrimci hareketin örgütlenme sürecinde çeşitli sorumluluklar üstlendi. Bornova onun büyüdüğü yeri. Devrimci Sol'un Bornova sorumlusu oldu.

Sayıları azdı, ama Ege'nin pek çok yerinde THKP-C inkarcılığına karşı tepkiler sözkonusuydu. Ödemiş sorumluluğunu da üstlendi. Batı Anadolu Dev-Genç'in yönetiminde ve Liseli Dev-Genç örgütlenmesinde yer aldı. Bir süre işçi alanı sorumluluğu yaptı. Çalışkan, koşturan, verilen

hiçbir göreve hayır demeyen bir yoldaşımızdı. (...)

1979'da tutsak düştü. Ödemiş ve Mamak hapisanelerinde bir süre tutsak kaldı. Öncesinden bir tecrübesi olmamasına karşın, Mamak'ta devrimci tavır alanlardan biriydi. Çıktıktan sonra hiç tereddütsüz mücadeleye devam etti. Gençlik alanında görevlendirildi. İbrahim Yalçın Arkan yoldaşımızın sorumluluğunda, gençlik alanındaki Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekibi'nin üyesi ve yöneticisi oldu. İzmir'deki Tuslog'da, Amerikan Kültür Merkezi'nde patlayan bombalardan, emperyalist şirketlere yönelik baskınlara, Bornova'nın faşistlerden temizlenmesine kadar, pek çok silahlı askeri eylem içinde yer aldı. 1980'de bir süre Buca, Şirinyer, Yeşilyurt'ta mahalli alanda çalışmalar yaptı.

1980'de, 12 Eylül cuntasının ardından tutsak düştü. Altı yıl süren bu tutsaklık döneminde İzmir Şirinyer Askeri Cezaevi, Buca ve Bursa hapisanelerinde kaldı. Hapisanelerdeki tüm direnişlerin içinde yer aldı. Hapishane döneminin bir aşamasında, çeşitli nedenlerle hareketle ilişkisi kesildi. Ama hareket, gönünden hiç çıkmadı.

Tahliye olduktan sonra, hareketle yeniden ilişki kurmak için girişimde bulundu. Polisin devrimci basın üzerindeki baskılarını yoğunlaştırdığı bir

dönemde, Yeni Çözüm bürosunu sahiplendi. Kendisiyle örgütsel ilişki kurulduktan sonra Devrimci İşçi Hareketi içinde istihdam edildi. Bu yıllarda İzmir, Konak belediyelerinde işçi olarak çalışırken, belediye işçilerinin çeşitli direnişlerinin örgütlenmesinde rol oynadı. Düzenle bir bağı yoktu ve kurmayı da düşünmüyordu.

1993'te tutsak düştü. Düşmanın devrimci tutsakları teslim almak için ardarda işkence, katliam operasyonları yaptığı bir dönemde, yeniden hapisanelerdeki direniş saflarındaydı. F Tipi hapisanelere karşı direniş gündeme geldiğinde, o da ölüm orucu gönüllülerinden biriydi. Buca'da üçüncü ölüm orucu ekibi direnişçisi olarak kızıl bantını kuşandı. 25 yıllık bir devrimciydi, ama "bu direnişle yeniden doğdum, bu üçüncü doğuşum" diyordu. Alnındaki kızıl bant, onun devrimci yaşamının en büyük onuru, gururuydu.

25 yıllık devrimci yaşamının son nefesini alnındaki kızıl bantıyla vererek ölümsüzleşti. Ömer Aydoğmuş'ların, Ayhan Pektaş'ların, Ümit Doğan Gönül'lerin, Müjdat Yanat'ların yoldaşları o. Birlikte büyümüşlerdi Ege'de kavgayı. Ege'de kavgamız onlarla büyümeye devam ediyor.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi
5 Temmuz 2001

Ölüm Orucu direnişçisi Ali Koç'un ardından...

"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"

Seni hiç tanımadım, oysa hukukçu imişsin. Hukuk okumuş bir insan şunu bilir zannediyorum: Sınıflı toplumlarda hukuk sisteminin uygulayıcıları, hakim olan sınıfın çıkarlarını gözetir ve onlar için çıkarılan yasaların koruyucusudurlar. Bu kural "en demokratik" ülkeler için de aynıdır, değişmez.

Bu hukuk kuralları çerçevesinde dahi insani talepleri için harekete geçenlere reva görülen yaşam biçimini buraya yeniden yazmaya gerek yok, biliniyor ve yaşıyor. Oysa sen ve sizin geçtiğiniz yoldan geçenler ve geçecek olanlar, inanyorum ki; yaşadığımız ülkede yaşamayı o kadar çok seviyorsunuz ki, yaşamak için bedenlerinizi feda etmekten bir an olsun geri durmadınız, şimdiden sonra da geri durmayacaksınız. Kara çalmak için sizleri "tükenmişlikle" itham edenlere, İspanya iç savaşındaki faşistlerle sizi "aynı kefeye" koyanlara inat, zaferinizi -bedeninizi- Türkiye işçi sınıfına armağan etmek için girdiniz bu mücadeleye. Ama ne yazık ki, Türkiye'deki devrimcilerin yeterince sahiplenildiğini ve faşist devletin sizleri bilerek ölüme göndermesine karşı bir direniş hattının örülebildiğini söyleyemeyeceğim.

Yaşamını devrim, sosyalizm ve insanca yaşama mücadelesinin için ortaya koyanlara dört bir yandan saldıranlar bilsinler ki; "tükenen" de, İspanyol faşistleri gibi "yaşasın ölüm!" vs. diyenler de kendileridir, kaybeden kendileridir. "İşçi sınıfının kaybedecek hiçbir şeyi yoktur, oysa kazanacağı koca bir dünya vardır!" bu böyledir, böyle biline.

Seni hiç tanımadım dostum, fakat hiç unutmayacağım, proletaryanın bir neferi olarak.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!

G. Güneş

M. Gökhan Özocak ölümsüzlüğe uğurlandı

Cezaevinde başladığı ölüm orucunu, devletin ölüm oruçlarını bitirmek için devreye soktuğu tahliyeler sonucu dışarı çıkan, fakat ölüm orucu direnişini Onur Mahallesi'ndeki Direniş evinde devam ettiren M. Gökhan Özocak, direnişinin 201. gününde ölümsüzleşti.

3 Temmuz gecesi şehit düşen Gökhan Özocak önce Adliye binasındaki Adli Tıp morguna kaldırıldı. 6 Temmuz günü ise Buca Kaynaklar Mezarlığı'na güneşe uğurlanmak üzere yola çıktı.

Devrimci mücadeleye '70'li yıllarda daha lise öğrencisiyken katılan ve birçok kez tutuklanan, uzun yıllar zindanda kalan Özocak bir belediye işçisiydi. '90'ların başında İzmir'den Ankara'ya belediye işçilerinin başlattığı ölüm yürüyüşünde de en önde olan Özocak'ın cenazesine Belediye-İş ve Genel-İş sendikasının yetkilileriyle birlikte belediye işçileri de katıldılar.

Marşlar ve sloganlarla toprağa verilen Gökhan Özocak, vasiyeti üzerine partisinin bayrağıyla son yolculuğuna çıktı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı cenaze töreninde Belediye-İş ve Genel-İş'in hazırladığı çelenkler dışında, İzmir Hücre Karşısı Platform tarafından hazırlanan çelenkler de taşındı. Mezarlık girişinde jandarma, TAYAD pankartının ve Gökhan Özocak dışında şehit düşen ölüm orucu direnişçilerinin resimlerinin taşınmasına izin vermedi.

Mezarı başında, yoldaşları Gökhan Özocak'ın hayatını anlattılar. Yapılan konuşmaların ardından cenaze töreni bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

TUYAB'ın açıklaması:**“Devlet direnişi bitirmek için yeni manevralar peşinde”**

Çocuklarımız F Tipi hücrelere karşı 260 günü aşkındır ölüm orucunu sürdürüyorlar. Şu ana kadar içeride ve dışarıda 56 evladımız şehit düştü. Devlet, çocuklarımızın haklı ve meşru taleplerini karşılamak yerine direnişlerini kırmak için kullandığı sayısız yol ve yöntemin dışında, zorla müdahale işkencesinde bulundu. Onlarca evladımız da sakat kaldı. Sakat kalan çocuklarımızın büyük çoğunluğu geçmişlerini hatırlamıyor, nerede olduklarını bilmiyor, anne babasını bile tanımıyor. Düzelmeleri ise yılları bulan tedavilerle “belki” mümkün olabilecek.

Devlet son olarak TCK'nın 399. maddesi uyarınca sakat kalan evlatlarımızı 6 aylığına tahliye etti. 96 ÖO'nda sakat kalanlar, yıllardır yapılan başvurulara rağmen tahliye edilmezken, şu an sakat kalanlarımız, arka arkaya tahliye ediliyorlar.

Elbette, bu durumda olan çocuklarımızın tahliye edilmelerini, sağlıklı tedavilerinin dışarıda yapılabilmesini olanaklı kıldığı için biz de istiyorduk. Üstelik çocuklarımızın direnişlerinin taleplerinden biri de sakat ve hasta olanların tahliye edilmesi idi. Ancak tahliyelerin şu an yapılması kamuoyuna şirin gözükme amacını taşıyor. Devlet F Tiplerinde, hastanelerde

yapılan zulmün üstünü örtmeye çalışarak, koruması altındaki tutsakları “düşündüğünü” göstermeye çalışıyor. İkinci sebep de, çocuklarımızın bakımı için gerekli maddi yükü biz ailelerinin üzerine yıkmak.

Fakat devlet son tahliyelerle yalnızca sakat kalan evlatlarımızı değil, durumu kritikleşmiş, direnişi sürdüren, ÖO'nda olan evlatlarımızı da tahliye etti. Devlet bu yolla, içerideki direnişçilerin sayısını azaltarak direnişi kırmayı hedefliyor anlaşılıyor.

Ancak ceza ertelemesi-şartlı tahliyeler asla çözüm değil. Cezaevlerinde tecrit ve izolasyon sürüyor, işkence-insanlık dışı uygulamalar hala devam ediyor, çocuklarımız yeni ekiplerle direnişlerini büyütüyor, devlet hala direnişi bitirmek için yeni manevralar peşinde. Çocuklarımızda bu irade, kararlılık varken, talepleri sonuna kadar haklı ve meşru iken, devletin sorunu çözmek amacıyla yapabileceği tek şey var. Gidip çocuklarımızın temsilcileri ile görüşmek.

Bizler aileleri olarak, başından beri çocuklarımızın yanında, onların dışarıdaki sesleri olduk. 19 Aralık operasyonunun devletin sistemli, planlı ve vahşi katliamı olduğunu çocuklarımızla birlikte kamuoyuna

duyurduk ve sorumluların cezalandırılmalarını istedik. Bu doğrultuda bizlere de davalar açıldı. Ancak son olarak açıklanan Adli Tıp raporları, katliamı belgelemekle, bizleri de yeniden doğrulamış oldu.

Bizler bir kez daha buradan kendime insanım diyen herkesi, çocuklarımızın onurlu mücadelesine omuz vermeye, tahliye olan çocuklarımıza da her türlü desteği sunarak onları sahiplenmeye çağırıyoruz.

TUYAB

(Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği)

Tahliye edilen tutsaklardan basın açıklaması:**“Ne olursa olsun zaferi kazanacağız”**

TUYAB, devletin sürmekte olan direnişe karşı tahliye manevrası ile ilgili olarak, 9 Temmuz'da İstanbul İHD'de bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasına, tahliye olan Nabi Kirman ve Hasan Demir, ceza ertelemesi ile tahliye olan Hamit Vahitçi, Servet Paksoy, Suzan Baran, Hüseyin Çakıroğlu, Ayfer Açıl ve bazı tutsak yakınları katıldı.

TUYAB'dan Berna Yıldırım'ın basın metnini okumasının ardından tahliye olanlar sözlerini kısa konuşmalar yaptılar.

Hasan Demir, konuşmasında, gerek direnişin süresi ve gerekse direnişin bitirilmesi için yapılan katliam biçiminin bir ilk olduğunu vurguladıktan sonra; Ölüm Oruçları'nın daha ağır sonuçlara yolaçmadan bitirilmesi yönünde adım atılması gerektiğini, sonuçların tutsaklar açısından göğüslenebileceğini, ancak daha ağır sonuçların insanlığın vicdanında derin yaralar açacağını belirtti. ÖO'nu sahiplenmenin demokrasi mücadelesinin sahiplenilmesi demek olduğunu vurguladı.

Hamit Vahitçi, tecrit ve izolasyonun insanla bağdaşmadığını ve bunun son vuruşlarla kırılması gerektiğini söyledi.

Suzan Baran, direnişin hala sürdüğünü ve devletin direnişi kırmak için son olarak tahliye manevrasını gündeme getirdiğini, bunun bir devlet politikası olduğunu söyledi.

Servet Paksoy ise konuşmasında; “20

Ekim'de başlattığımız direnişimizi her yerde sürdüreceğiz. 19 Aralık'tan sonra biz zafer kazandık. Çünkü direnişimizi kıramadılar. Bakmaya kıyamadığımız yoldaşlarımız şehit düştü, ben de onlarla birlikte şehit düşmek isterdim”, dedi. Türkiye'nin bir devrim toprağı olduğunu, bunun için faşizmin hiçbir şekilde devrimcilere tahammül edemediğini vurgulayan Paksoy, aynı şekilde emperyalist Avrupa'nın da sosyalizme düşman olduğunu ve hücre saldırısının da emperyalizm destekli bir politika olduğunun altını çizerek, Avrupa'dan destek beklenmemesi gerektiğini belirtti.

Nabi Kirman, F tipi politikasını çok az sayıda insanın haklı bulduğunu, ancak bunun karşısında olan milyonlarca insanın rejim üzerinde baskı oluşturmadığını söyledi. Ayrıca haklı olanların güç olmanın da yollarını araması ve bulması gerektiğini vurguladı.

Son olarak **Hüseyin Çakıroğlu**, F tipi protestosunda tutuklandığını belirterek, “Ne olursa olsun zaferi kazanacağız. Bütün bedelleri ödemeyi göze aldık” dedi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Devletin sinsiz öldürme politikasının bir sonucu olarak bir yıl önce yaşamını yitirmişti...**Murat Dil için anma**

Murat Dil, cezaevlerinde hasta olan ancak tedavisi bilinçli olarak yapılmayan devrimci tutsaklardan biriydi. Durumu iyice ağırlaştıktan sonra hastaneye kaldırılmış, hastanede de tedavisi yapılmamıştı. Ailesinin TCK'nun 399. maddesi gereği tahliye edilmesi için yaptığı tüm başvurulara uzun süre yanıt verilmemiş, öleceğine nihayet kanaat getirildiği bir aşamada ailesine teslim edilmiş ve birkaç gün sonra da yaşamını yitirmişti.

Murat'ın ölümünden bu yana tam 1 yıl geçti. Devletin zindanlarda sakat bırakarak öldürme politikasına karşı yürütülen kampanyada simgeleşen Murat için ölümünün 1. yıldönümünde dostları, yoldaşları ve ailesi mezarı başında buluştu.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler adına yapılan saygı duruşunun ardından ÖMP tarafından bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada, Murat Dil'in örgütlü mücadeledeki yaşantısı, Murat'a ilişkin yürütülen kampanya, hücre saldırısı ve Ölüm Orucu Direnişi anlatıldı.

TUYAB adına konuşan Fatma Aslan ise, Murat Dil'in aylar boyunca tahliye edilmediğini, oysa şu an 100'e yakın tutsağın tahliye edildiğini, bundan da anlaşılacağı gibi bunun bir oyun olduğunu, Ölüm Orucu'nu bitirmek için yapıldığını, direnişi hiçbir koşulda bitiremeyeceklerini, devletin temsilcilerle görüşüp taleplerini karşıladığı koşulda ancak direnişin bitebileceğini söyledi.

Murat Dil'in kardeşi ise katılımcılara, Murat'ı unutmadıkları ve sahip çıktıkları için teşekkür etti. Anma “Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz” marşı ve sloganlarla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İHD İstanbul Şubesi'nin “Siyah sessiz tepki” eylemi

İHD İstanbul Şubesi 9 Haziran'da “Siyah sessiz tepki” eylemi gerçekleştirdi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde, Ölüm Oruçları'nda bugüne kadar 28 insanın yaşamını yitirmesine karşın Adalet Bakanlığı'nın sessiz kalması alkış ve sloganlarla protesto edildi.

İçerde ve dışarda hücreleri parçalamak için, 15 Temmuz'da Abide-i Hürriyet'e!..

Hücre tipi yaşama ve ölüme son! Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Devletin tüm işkencesine, katliamlarına, karalama ve gözden düşürme kampanyalarına rağmen Ölüm Orucu direnişi sürüyor. Ölümler birbirini kovalıyor. Ancak devrimci tutsakları teslim almaları mümkün olmuyor, olmayacak da...

İMF ve ABD ile ilişkileri üzerinden teslimiyeti bir beceri olarak sunmaya çalışan vatan hainlerinin, bu direniş ve getirdiği ölümler karşısındaki katılığı anlaşılırdır. Üstelik onların bu katılığı sadece devrimcilere karşı da değildir. Onlar, Marmara depreminde enkaz altında inleyen onbinlerce emekçiye sırtını dönüp, mezarda emeklilik yasasıyla uğraşacak kadar katı olduklarını da kanıtlamışlardır.

İşsiz bıraktıkları yüzbinlerce işçi ve emekçinin çocukları açlıktan kıvrılırken ülke değerlerini kapitalist-emperyalist tekellerin yağmasına sunacak kadar katıdır. Onlardan bir duyarlılık, insani bir his beklemek elbette akıl kârı değildir.

Fakat bu hainler eliyle emperyalist yağmaya sunulan alınterini-göz nurunu, ülkesini korumak için direnişten başka yolu olmayan işçi ve emekçiler bu direnişe duyarsız kalmaz, kalmamalıdır. Sadece ölümleri ne pahasına olursa olsun engellemek için değil ama... Direnişin kazanması için devrimci tutsakların taleplerine sahip çıkmalıdırlar. Çünkü Ölüm Orucu direnişinin zaferi, işçi sınıfı ve emekçilerin uygulanan yağma programına karşı birleşik direnişinin yolunu açacak önemli bir imkandır.

Üzerinden aylar geçtikten sonra yayımlanan Adli Tıp raporlarının da gösterdiği gibi, 19 Aralık'ta başlatılan "hayata döndürme" operasyonları akıl almaz bir katliam örneğidir. Bu devletin, bu düzenin muhaliflerine karşı böylesine canice girişimlerine bir daha izin vermemenin yolu da bugün sürmekte olan Ölüm Orucu direnişine destek vermek, devrimci tutsakların taleplerine sahip çıkmakla mümkün olacaktır.

İşçiler, emekçiler, gençler!..

Sistemin saldırılarına karşı, güçlerinizi birleştirin, direnişinizi büyütün!..

Örgütlenme hakkını korumak için Ayman direnişçileriyle;
Ücretsiz çalıştırmayı engellemek için Sümerbank işçileriyle;
Zindanlarda geleceğimiz ve kurtuluşumuz için ölümüne direnen devrimci tutsaklarla;

Düzenin saldırılarına karşı direnen herkesle elele verin! Direniş odağını güçlendirin! Mücadele kıvılcımını körükleyin!..

**İçerde ve dışarda hücreleri parçalamak için,
15 Temmuz'da Abide-i Hürriyet'e!..**

Platform için bir tartışma önerisi

Aşağıdaki metin, İstanbul'un Avrupa yakasındaki bir emekçi semtinde, devrimci yapılarla kömünistlerce sunulan hücre saldırısına karşı mücadele platformu önerisidir. Yapılan ilk görüşmelere daha farklı bir öneri gelmemiştir.

Fakat muhatap yapıların sonraki toplantıya gelmemeleri yüzünden görüşmeler kesilmiştir...

Hücre saldırısına karşı mücadele ve ÖO Direnişi'ne destek görevinin bu denli yakıcı olduğu bir dönemde bu türden girişimlerin karşılıksız bırakılmasını anlamakta güçlük çektiğimizi vurgulayarak, öneri metnini okurlarımızın bilgisine sunuyoruz...

* Sermaye devletinin devreye soktuğu hücre, tecrit, katliam ve devrimcileri imha politikasını, işçi ve emekçilere dönük kapsamlı saldırı programından ayırmak, ondan ayrı düşünmek mümkün değildir. Bu anlamıyla hücreler üzerinden süren çatışma, Türkiye'deki sınıf savaşımının doğrudan bir parçasıdır. Saldırının asıl muhatabı işçi-emekçi yığınlarıdır.

* Zindanlardaki direniş bugün artık tek bir kanalda toplanmış durumdadır. Değişik parti ve örgütlerden devrimciler taleplerini ortaklaştırmışlar ve direniş birleşik bir irade altında yürütülür duruma gelmiştir. Bu dışarda da devrimci güçlerin birleşik duruşunun zeminini döşemiş, olanaklarını arttırmıştır.

* Direnişin politik içeriğinden dolayı, dışarda

örgütlenecek destek ve dayanışma da işçi ve emekçileri bu soruna duyarlı kılmak, zindan gündemini sermayenin saldırılarına karşı direniş gündemiyle birleştirmek ekseninde olmalıdır.

***

Sözkonusu bölgede de devrimci güçlerin birlikte hareketinin asgari koşulları vardır. Bölgede devrimcilere ait güç ve olanakların en verimli şekilde değerlendirilebilmesi için bir platform yapılanmasına gidilebilir.

Platform en geniş devrimci bileşene oturma kaygısı gütmelidir. Direnişin içinde yer alan her bir yapının bu ortaklığa dahil edilebilmesi için ise özel bir çaba gösterilmelidir.

Bölge bir işçi-emekçi bölgesidir. Bunun kendisi bölgede yürütülecek ortak faaliyetin asıl içeriğini belirlemelidir. İşçi-emekçi yığınlarına dönük tarz ve içerik, aydınlara, insan hakları savunucularına, ilerici kurumlara vs. dönük kullanılan alışıldık tarz ve içerikten farklı olmak durumundadır. Kitlelere ulaşmak; onları süreçten haberdar etmek, bilinçlerinde ilerleme sağlamak ve harekete geçirmek her aşamada platformun temel kaygısı olmalıdır.

Bölgedeki semtlere ve işyerlerine dönük ortak bildiri, afiş materyal kullanımı; semt, sokak, işyeri vb. temelinde bilgilendirme ve çağrı toplantılarının örgütlenmesi; merkezi eylemlere toplu katılım; tutsaklara ya da tutsak yakınlarına dönük yardım

toplamanın örgütlenmesi; bu gibi faaliyetler platformun ilk elden önüne koyacağı çalışmalar olabilir.

Oturmuş, kendi içinde uyumu yakalamış ve etkinleşme sürecine girmiş bir platformun bunları aşan bir faaliyet programını tartışıp kararlaştırması ise elbette gerekecektir.

Bu platform, herşeyden önce karşılıklı devrimci güvene ve açıklığa dayanmalıdır. Herbir bileşen diğerlerinin güvenini boşa çıkaracak tutumlardan kaçınmayı, ortaya çıkan sorunları açıklıkla tartışmayı başarabildiği ölçüde anlamlı ortak adımlar atılması kolaylaşacaktır.

Platformun işleyişine dair sorunlar birlikte davranmanın mümkün olduğu noktasında bir anlayış birliği sağlandıktan sonra tartışılmalıdır. Ki işin en kolay yönü de (eğer karşılıklı güven ve açıklık varsa) platform işleyişinin belirlenmesi olacaktır. Aksi takdirde en mükemmel işleyiş planı dahi kolaylıkla boşa çıkar, işlemez hale gelir.

Bölgedeki devrimciler bu dönemde ve zindandaki direnişin bu kritik evresinde üzerlerine düşen devrimci sorumluluğun hakkını vermekle yüzyüzedir.

Not: Bu tartışılmak için kaleme alınmış bir taslak metindir. Bunun anlamı daha farklı önerilere kapalı olmamız değildir.

Bir Ölüm Orucu direnişçisine mektup...**“Gösterdiniz onlara ölümün korkaklaştığını ellerinizde...”**

“Bu mektuplar aslında sanadır sevgili arkadaşım

Adını bile bilmediğim sana. Öylesine yakından ve derinden tanıyoruz ki birbirimizi, Öylesine ortak bir umut ve bilinçle paylaşıyoruz ki yeryüzünü, Yaşama öylesine inanıyoruz ki Adını bilmesem ne çıkar?”

Mektubuma başlarken şimdi neredeyim diye soruyorum kendime. Yaşanılanları içselleştirebilmiş miydim acaba?

Görebiliyordum güzel gözlerinde acıyı, umudu, sevgiyi, kavgayı, tatlı gülümsemeyi ve direnci... Sevebiliyordum senin gibi yaşamayı? Ölesiye sevebiliyordum mu acaba?..

Seni düşünüyorum, yaşamın özgürleşmesi için verdiğin mücadeleyi! Doğayla dostuz biz derdin. Doğanın sana gönderdiği gülleri toplayabiliyor musun? Bir çiçeği koparmaya kıyamazken dalında, sana kıyıyorlar görüyor musun? Son görüşmemizde şöyle demiştin:

“Hayat bir yanıla sırlarını aydınlığa aktırken, bir yanından üstüne yeni sırlar eklediğimiz bir kum saatidir. Ve belki de bütün sırlar aydınlandığında bu saat duracağından sırlar hiçbir zaman bütünüyle aydınlanmayacak ve hayat devam edebilmek için hep biraz gölgeli kalacaktır. Biz de bu gölgeleri bir nefeslik olsun aydınlığa kavuşturabilmek için mücadele edeceğiz. Bu saat bizi de alıp bir kum tanesi yapana dek!”

Düşündürmüştü o zaman bu sözlerin beni. Anlamak için verdiğim çaba boşunaydı. Bana anlamadığımı belirten bir göz ifadesiyle bakmıştın. Kafanı sallamıştım, bir gün sen de anlayacaksın der gibi... Anladığımda geç mi kaldım demiştim kendime. Günlerce duvardan gelen sessizlikle yüzleşmiştim. Sessizlik parçalamıştı içimdeki sonsuz dinginliği.

Kanayan sözler geliyordu kulağıma, birden bir dokunuşla uyandıran yüreğinin derinliğinde uyuklayan şeyleri.

Duydum, hücrelerde tutsaklaştırmaya uğraşıyorlarmış seni! Ananla, bacınla, yoldaşınla, kardeşinle, sevdiğinle, özgürlüğünle bir daha görüşmeyeceksin tehditinde bulunuyorlarmış. Kirli elleriyle soğuk ranzana dokunuyor, korkak gözleriyle her gün yeni onursuzluklar yaşıyorlarmış. Korkuyu görebilmek için gözlerine her baktıklarında, onun o çarpan bakışlarıyla karşılaşip kendi içlerinde eziliyorlarmış. Ananın ak sütünden aldığı baharı soğuk fırtınalarla bozmak isterken, birileri yeni tecrit yeni hücre yöntemleri kullanıp bilim dedikleri kanlı aletleriyle yeni teknikler deniyorlarmış. Bırak denesinler! Sizler ki göstermediniz mi onlara ölümün korkaklaştığını ellerinizde... Bir ipin ucundayken bile geleceğe ışık saçan umudunuzu... Kara gözlü esmer çocukların ellerini sıkı sıkıya tutup vermediniz mi onlara güzel günlere olan inancınızı. Sizi yoketmeye çalışanların tarihin güçlü yargısıyla yok olacağından kuşkun olmasın.

Mektubumu sonlandırırken, sana olan umudumu katmerleştirerek esen rüzgarla sana yolluyorum!

İzmir'den bir genç komünist

Berlin'de zindan direnişine destek eylemi

Tüm Avrupa'da olduğu gibi Berlin'de de devrimci tutsaklarla dayanışma eylemleri devam ediyor. Mevsimleri deviren büyük Ölüm Orucu Direnişi'nin sesi olabilmek, zindandaki yoldaşlarımıza layık olabilmek için her türlü eylemi ve olanakları değerlendirmeye çalışıyoruz.

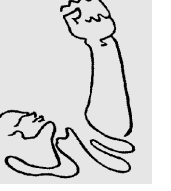
7 Temmuz'da Berlin'in merkezinde DETUDAK tarafından tabutlu ve kefenli bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 19 Aralık katliamını anlatan fotoğraflar, bu katliamda bayraklaşanların resimleri, tarih yazarak güneşe uğurladığımız ÖO şehitlerinin resimleri ve yanısıra Almanca pankartlar, bildiriler, açıklamalar, hazırladığımız enformasyon standında yer aldı.

İki saat süren eylemde maket hücre, tabutlar ve kefene sarılmış insanlar izleyenlerin ilgisini çekti. Çoğunlukla neden insanların kefene ve hücreye girdiğini soran insanlara, faşist Türk devletinin katliamcı yüzünü birebir anlatma fırsatı bulduk. Genellikle turistlerin yoğun ilgisini çeken eylemimizde (Türkiye'ye gitme, katliamcı devlete para verme, protesto et!) çağrısı sıkça yapıldı.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de devrimci tutsakların sesi olmaya devam edeceğiz. Bu tip eylemlerimizi daha da güçlendirerek, zaferi içeride ve dışarıda kucaklayacağız.

Devrimci tutsaklar teslim alınmaz!

Bir-Kar/Berlin

İzmir'deki etkinliklerden kısa kısa...**“İşkence Mağdurlarıyla Dayanışma Haftası”nda film gösterimi**

İzmir Barosu ve TİHV İzmir Temsilciliği tarafından, Dünya İşkence Mağdurlarıyla Dayanışma Haftası çerçevesinde, Hüseyin Karabey'in yönetmenliğini yaptığı “Sessiz Ölüm” adlı film gösterildi. Almanya, İrlanda, İspanya ve Amerika'da hücrelerde kalan tutsaklarla yapılan röportajların da kullanıldığı ve bir kişinin rol aldığı filmde, hücre tipi cezaevlerinin insan sağlığına etkileri anlatıldı.

Milletvekili Mehmet Bekaroğlu'nun da katıldığı sohbet bölümünde, Bekaroğlu; F tipi cezaevlerinin insani olmadığını, F tipine itiraz etmek için iki temel neden bulunduğunu söyledi ve bunları can güvenliği ve izolasyon olarak tanımladı. İzleyiciler de konuşmacılara çeşitli sorular sordular. Fuardaki bir tiyatro salonunda yapılan film gösterimine yaklaşık 300 kişi katıldı.

Katledilişinin 5. yılında İkrâm Mihyaz anıldı

Tüm Bel-Sen 2 No'lu Şube başkanlığı yaparken, 5 Temmuz 1994'de, kontr-gerilla mangaları tarafından işe giderken kaçırılan ve Bornova'da öldürülmüş olarak bulunan İkrâm Mihyaz, katledilişinin 5. yıldönümünde Tüm Bel-Sen 2 No'lu Şube'de anıldı.

Tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan anma etkinliğinde ilk konuşmayı Tüm Bel-Sen 2 No'lu Şube Başkanı Murat Güzeldere yaptı. Sırasıyla, İkrâm Mihyaz'ın mücadele arkadaşları, kurum ve parti temsilcileri, kısa konuşmalar yaptılar. Yapılan konuşmalarda İkrâm Mihyaz'ın yurtsever-devrimci kimliği ortaya konuldu. Hem sendikal mücadele içerisinde, hem de yaşamın diğer alanlarında gösterdiği özveriye ve emeğe dikkat çekildi.

Sendika binasında yapılan anma etkinliği, işlenen cinayete rağmen hiçbir sonuç alınamaması üzerine suç duyurusunda bulunmak için İzmir Adliyesi'ne gitmek ve sonra da İkrâm Mihyaz'ı mezarı başında anmak için bitirildi.

İHD'den basın açıklaması

15 yıl önce kurulmuş olan İHD, insan hakları savunucularına o günden bugüne kadar yapılan baskıları ve İzmir özgülünde son süreçte yaşanan baskıları protesto etmek için İzmir Şubesi'nde 5 Temmuz'da bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı İHD Şube Başkanı Günseli Kaya okudu. Cezaevlerinde 19 Aralık katliamı sonrası artan baskılara ve sürmekte olan Ölüm Oruçları'na da değinilen açıklamada, “İnsan Hakları Derneği, insan hakları savunucuları, her dönemde olduğu gibi bugün de tarihsel sorumluluklarının gereklerini güçleri ve solukları olduğunca yerine getireceklerdir” denildi.

Cumartesi eylemi

İzmir Hücre Karşıtı Platform tarafından Cumartesi eyleminin bir yenisi daha 7 Temmuz'da yapıldı. Saygı duruşuyla başlayan eylem yapılan basın açıklaması ve atılan sloganlarla bitirildi.

Ölüm Orucu direnişçisinin günlüğünden...

Direnış, direni

Biz örneğin zindandayız. Uzun yıllar kalacak gibi de görünüyoruz.

Partiyi zindanla sınırlarsak bu durumda, işte o zaman gerçekten tutsak düşeriz. Şu sıralar fiziksel durumumuzdan ötürü pek başaramasak da, asıl olarak bizim gözümüz de, yüreğimiz de dışarıdaydı. Bir miting, bir işçi direnişi ilgi alanımız içindeydi.

Teorik olarak böyle olması gerektiğini bilirdim, ama kendimde somutlamam Habip'le gerçekleşti.

Habip hem bulunduğu alanda (zindanda) oldukça başarılıydı.

Hem de gözü ve yüreği dışarıdaydı.

Firar girişimleri bile bunun göstergesidir. Parçayla sınırlanmamış, bütünü yakalamış biriydi Habip. Bu yüzden o ve Ümit yoldaş için "partinin özü ve özeti" diyoruz ya...

17 Mayıs '01

Hiçbir gerekçe bırakmayı haklı kılmaz ama, bırakmalarda yorgunluk etkileri fazlasıyla var. Bırakanların sınırları tümüyle yıpranmış, hatta iflas etmiş. Tabii bununla beraber üçkağıtçılıklar da yok değil. Bırakanları sağlıklı ele almak için bu ayrımı akıldan hiç çıkarmadan, bırakanı hangi kategoriye sokacağımıza sağlam dayanaklarla karar vermek gerekiyor. Üçkağıtçıların canı cehenneme! Onları uzak tutmak gerekiyor. Ama diğerleri öyle değil. Elbette bunlar da bir süreçten geçecekler. Elbette yaptırım ceza olacak. Ama saflarda tutmanın, devrime yeniden kazanmanın kaygısı da duyulacak, duyulmalı.

Yanlışlarla dolu, yıpratıcı bir süreç geçirdik. Üstelik bu süreç hala devam ediyor. 19 Aralık'a kadar

bambaşka bir süreç yaşanıyordu. Ölüm Orucu neredeyse bir halk hareketine dönüşmüştü. Kitle desteği ve eylemler o güne dek görülmedik düzeydeydi. 19 Aralık'tan sonra ise devlet terörüyle birlikte süreç tam tersine evrildi. Dışarıyı susturuldu. Hem de genel-geniş bir susturma terörüydü bu.

Hücrelerde ise bizler, 19 Aralık öncesi atmosferin etkisiyle, oldukça iyimserdik. 10-15 güne hücreler yıkılırdı, bu kitlesellikle. Sanıyorduk ki dışarıda hergün eylem var. Yine binlerle hem de... 2-3 hafta sonra gazeteler alınmaya başladı. Dışarıda hiçbir şey olmadığını ancak o zaman öğrenebildik.

İlk dökülmeler de o zaman başladı, Ölüm Oruçcuları'nda ilk bırakmalar aynı zamanda başladı. Bunların kimi üçkağıtçıydı, kimi tabansız. Ama her iki tür de, ölümü göze almadan, Ölüm Oruçcusu olmanın nimetlerinden yararlanmayı düşünüyordu. Yüksek sesle dile getirilmese bile, gerçeklik buydu. Bu suretle yanımda üç kişi döküldü gitti.

Biri tam bir üçkağıtçıydı. Türlü dalavereler çevirdi. Ailesini de kullandı bu dalaverelerinde.

Biri tabansızdı. Yani yalın bir ölüm korkusunu farklı biçimlere yamanarak sundu. Yalın ölüm korkusunu dillendirse daha iyi olurdu. Ama işte bu dillendirmenin altına inmek gerekiyor. Bilerek dillendirmede. Yoksa yalnızca bizi değil, aynı zamanda, hatta asıl olarak kendisini kandırdı. Bizi kandırıdıysa, işte o zaman onu da üçkağıtçılar kervanına katmak gerekiyor. Yok kendini kandırıdıysa, daha ihtiyatlı ama kazanma kaygısıyla hareket etmek gerekiyor. Hain diyerek bir kenarda bırakmak kolay. Ama gelinen aşamada her bırakmaya öyle der kenara bırakırsak, zindanlar epey bir hainle dolmuş olacak ve bu devrimin yararına bir durum değil. Kesinlikle değil.

Bir diğeri ise açıkça ölüm korkusunu dillendirerek gitti. Kuşkusuz bunların sürecini ele alırken, neden Ölüm Oruçcusu oldun sorusundan başlamak gerekiyor. Bu unsurlar ancak bu soruya sağlıklı yanıtlar aldıktan sonra yerli yerinde değerlendirilebilir.

Başlarda çok sınırlıydı bunlar. Ama süreçle sayıları arttı. Sayıları arttıkça moral bozucu etkisi de arttı, dökülmeler çoğaldı.

20 Mayıs

Üç gün aradan sonra yazmaya devam edebilmemin tek nedeni var. Werniko Korsakof başlangıcında olmam. Düşüncelerimi toplasam gözlerimi toplayamıyorum. Böyle olunca da yazamıyorum. Neyse ki bugün yeniden yazabiliyorum.

Bırakmaları, yorulmaları önceki bırakmalarla sınırlamak elbette eksik ve yanlış olur. Her bırakma, kendinden sonraki bırakmalara zemin hazırlamıştır. Ondaki boşluğu, gediği büyüttü.

Birçok yapının yanlış politikalarının da yorulmalarda payı olduğunu söylemekte yarar var. Örneğin AG'ciler gelinen aşamada hiçbir anlam ifade etmez oldu. Öylesine sık ve kısa aralar verildi ki, 4-5 aylık Ölüm Orucu'nun yanında 30-40 günlük AG'nin düşman nezdinde hiçbir yaptırım gücü kalmadı.

Kuşkusuz böyle yapılması sadece yanlış politika olarak ele alınmaz. Kitlenin durumu bu politikada epey etkili oldu. İlk ara öncesinde dökülmeler yaşandı. Dahası dökülmeler savrulmalara yol açtı, kimi

neredeyse düşmanlaştı. Tam da bu sıralarda 5 gün sonra, 10 gün sonra bırakırım AG'yi sesleri çıkmaya başladı. Örgüte rağmen bırakmaların sonucu vahim oluyorken, bu bırakmalara örgütlü bir kimlik kazandırmak yanlış olmayacaktır. Ama sadece bu unsurlara bırakılabilir.

Aralar da pek sağlıklı olmadı. 15 gün gibi bir süre ara verildi ve kimse bu süre içinde doğru beslenemedi. Yani bir Ölüm Orucu ekibi çıkarılsa ben giderim diyecek adamlar, bu aralardan sonra, yeniden başlasalar da sallanmaya başladılar. Kısacası AG hem düşman, hem de bizim cephemizde bir silah olmaktan çıkarıldı. Bundan daha vahimi olanı, bazı Ölüm Orucu direnişçisine eylemin bırakılmasıydı. Bu zaten yanlış bir politika. Yetmezmiş gibi, şehitler verilmeye başladığında bu politikanın yaşama geçirilmesi, yanlış daha da derinleştirdi.

Başka bir yapı, kitlesel ölüm orucunu, yine tam da şehitler verilmeye başladığında ekiplere düşürdü. Bunda yanlış olan yine zamanlama. Kuşkusuz taktik düzeyde de söyleyecek çok şey var, ama şimdi sırası değil. Bütün bunlar düşmana soluklanma ve manevra imkanları sunduğu için önemli. Düşmanın bu avantajı, bizim dezavantajımız oluyor tabii.

Son ana dek güçlerin biraraya getirilmemesi de ayrı bir sorun. Düşmanın zindandaki bir saldırısı karşısında, sadece bir slogan yüzünden ayrı düşülmesi bize bir yarar sağlamadı. Ama düşmana sağladı. O koşullarda pek de anlamı olmayan küçük hesaplar yapmanın düşmanın yararına olduğunu ayrıca özel olarak söylemeye gerek bile yok aslında.

Ama böyle hesaplar yapıldı. Keskin sol sektör tutumları bir anda liberalizme evrildi. Bu tutum bireylerde kendini daha çok gösterdi. Dışarıda ise şehitlere dek elle tutulabilecek hiçbir şey yoktu. Bütün bunlar yan etkiler olarak karşımıza çıkıyor. Direnişin bu kadar uzun sürmesi de ayrıca yaman bir etkiye sahip.

Yineleyelim, yorulmuş diyerek bırakmaları haklı kılmaz bunlar. Her yorulma, her bırakma bireysel tabansızlıktır. Bunun altına çizmek gerekiyor. Ama bu yanlışlar, bu tabansızlığın su yüzüne çıkmasına neden olan etkenler olarak yerini alıyor.

***

Nedenleri öyle bir sıraladım ki, sanki yorulmak kaçınılmazmış gibi. Halbuki yorulmamak da mümkün. Nihayetinde bugün 213. gün ve ben kendimde böylesi bir yorulma hissetmiyorum.

Nasıl?

Nasılı şu: Böyle bir yorulma hissetmemek için birey ve parti bağlarının çok güçlü olması gerekiyor. Bireyin partiyi hissetmesi değil sadece, aynı zamanda sahiplenmesi gerekir. Kendisiyle partisini bir tutması gerekir. Ben böyle yaptığım için yorulma hissetmiyorum.

Böyle bir yorulma hissedersen, bu partinin de yorulması sayılacak. Partime böyle bir şey yaşatmak benim için ölümden daha vahim. Bu yüzden "Kazandık!" başlıklı bir yazıya, duruma kilitlemişim kendimi. Bu başlıklı bir yazı çıkana dek, ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın geri düşme yok!

Ya zafer, ya ölüm!

Biz kazanacağız! Parti kazanacak!

işçi ve Parti...

M. Kurşun

26 Mayıs

Son günlerde bire bir çözümleyemediğim bir gerginlik içindeyim. Çok kolay sinirleniyor, çok kolay sıkılıyor ve bunaliyorum. Bunları yarime anlattığımda, bunlar sende geciken belirtiler dedi. Başkalarında çoktan başlamış. Doğru da söylüyor hani. ÖO'nun belli bir aşamasından sonra sinirler iyice geriliyor.

Sesten rahatsızlık, baş dönmesi, uykusuzluk ve yetmez gibi gerginlik aynı anda hücum ettiler. Güçlü olmak durumundayım. Şu an hedefim düşmana oyuncak olmamak. Yani müdahale etmesine şans dahi tanımadan şehit düşmek (tıpkı Hatice yoldaş gibi), ya da zaferi ayakta karşılamak.

Bu toplu saldırı karşısında zayıf davranırsam, bu düşmanın işine gelir ancak. Güçlü olmak zorundayım. Üstelik yarım de güçlü olmam için bütün desteğini sunuyor bana. Yoldaşlarım ona keza. Böyle bir durumda zayıf davranmak açık bir zaftır. Bu zaaftan uzağım ve güçlüyüm.

Kazanacağız!

(...)

27 Mayıs

27 Mayıs'ın bitmesine dakikalar kaldı. Yeni güne merhaba diyeceğiz birazdan. Direnişin 220'li günlerini sayıyoruz artık. Derslerle dolu bir süreç bu 220 gün. Neredeyse her anından çıkarılacak dersler var. Akli başında biri mutlaka bu dersleri yazmalı. Benim şu an böyle bir şeyi gözüm kesmediği gibi birçok şeyi eksik bırakırım. Artık düşüncelerimi toplamakta da zorlanma yaşıyorum. Bir mektubu dahi ancak bir haftada yazabiliyorum.

Bu direniş için şimdiden çok şiir yazıldı. Daha pek çok da yazılacak. Kahramanlıkla zavallılık, yiğitlikle korkaklık, inatçı bir kararlılıkla ihanet bataklığına savrulan titreklilik, partiye davaya bağlılıkla, partiyi davayı aldatmalar, belki de hiçbir direnişte böylesine içiçe yaşayıp su yüzüne çıkmadı. Sadece bu bile derslerle dolu. Bunun için şiir de yazılır elbette. Ama yazılan şiir bile ders vermeli. Çukura düşenlerden kimilerinin psikolojilerinin çok kötü olduğu söyleniyor.

Daha farklı kaygılardan da olabilir bu kötü psikoloji. Ama aynı zamanda içine düştüğü rezil durumdan dolayı da olabilir. İkinciler demek ki o güne dek su yüzüne çıkarılmamış zaafarla malûlmüş, işte işlenip, incelenip dersler çıkarılacak bir kaynak. Mutlaka bu kaynaklar incelenmeli. Hala direnişe devam edenler ise yaşarlarsa ve beyinleri yerinde olursa kendilerini anlatırlar. Ben öyle yapacağım.

28 Mayıs

Bugün, benim için parti nedir, ne ifade ediyor sorularına yanıt vermeye çalışacağım. Yeni devrimci olduğum sıralar içinde bulunduğum örgütü (parti öncesi) yüce bir yere oturtuyordum. Bir tür kurtarıcıydı benim için. Mükemmel eksiksiz bir kurtarıcı. Tabii bu bakış açısıyla aramıza ciddi bir mesafe koyuyordum. Yapının sorumluluğunu duymuyordum. Doğal bir sonuç bu. Bir o kadar da sakat. Pek çok sakatlığımı gördüm, yaşadım bu bakış açısının.

Sözü uzatmaya gerek yok, bugün kısaca "parti

benim" diyorum. Ama bu kaynağımı kariyerizmden alan bir söylem değil. Sorumluluk yüklenen bir söylem. Parti benim; yani partiyi ilgilendiren herşey beni de ilgilendirir ve bir biçimiyle sorumluluğum altındadır. Partiyi sahiplenme de bu şekilde olur. Bulunduğu alan dışında olan gelişmelere duysarsız biri partiyi sahiplenmiyordur aslında. İsterse bulunduğu alanda çok başarılı, çok yararlı olsun... Parçayla sınırlı kalmak, bununla yetinmektir bu. Böyle biri başka alanlardaki eksikleri duyduğunda, kendi alanındaki başarılarından dolayı övünebilir bile. Ve bunun farkında dahi olmayabilir. Parçayla sınırlı kalmamalı, bütünü kavrayıp yakalamalı. Partiyi ancak bu şekilde sahiplenebiliriz. Bu da tersinden herşeye burnunu sokma anlamına gelmemeli.

Misal, Ankara'dayız. Başarılı bir çalışma var diyelim. Ama İzmir'de eksiklerle dolu başarısız bir çalışma var. Bu da basınıma yansımış. Önce bu yerden, durumdan kendi alanımız için dersler çıkarmalıyız. Ve buradaki eksikleri ve başarısızlıkları gidermek için belli bir birikime sahipsek, bunu partiye sunmak zorundayız. Öz olarak böyle ama, bu örneği ayrıntılandırabiliriz.

Biz örneğin zindandayız. Uzun yıllar kalacak gibi de görünüyoruz. Partiyi zindanla sınırlarsak bu durumda, işte o zaman gerçekten tutsak düşeriz. Şu sıralar fiziksel durumumuzdan ötürü pek başaramasak da, asıl olarak bizim gözümüz de, yüreğimiz de dışarıdaydı. Bir miting, bir işçi direnişi ilgi alanımız içindeydi. Teorik olarak böyle olması gerektiğini bilirdim, ama kendimde somutlamam Habip'le gerçekleşti. Habip hem bulunduğu alanda (zindanda) oldukça başarılıydı. Hem de gözü ve yüreği dışarıdaydı. Fırar girişimleri bile bunun göstergesidir. Parçayla sınırlanmamış, bütünü yakalamış biriydi Habip. Bu yüzden o ve Ümit yoldaş için "partinin özü ve özeti" diyoruz ya...

Partiyi sahiplenmek için öncelikle bu gerekir diyorum. Ama bu tek başına yetmiyor. Partiyi sahiplenme belki bir maneviyatı, duyguları da gerekli kılıyor. Yücelterek değil ama, kendini onun bir parçası, onu ise yüreğin olarak görmem gerekiyor. Partinin gelişimini herşeyin, yaşamının bile önünde tutman gerekiyor. Uğrunda ölemeyen biri partiyi sahipleniyorum diyemez. Bu hakkı ona kimse vermez. Ümit ne güzel söylemiş; "Uğrunda tereddütsüzce ölebileceğimiz davayı kazandık!" Tereddüt etmeden ölümün üstüne yürüdü. İşte partiyi sahiplenmiş bir yoldaş. Genç yaşında MK düzeyine gelmesi bu sahiplenmeden bağımsız ele alınamaz.

Anlatmaya çalıştığım tam da bu işte. Uğrunda tereddüt etmeden ölebileceğimiz bir duygu yoğunluğu içinde olmalıyız partiye karşı. "Parti benim" söylemimin kaba hatlarını böyle çiziyorum. Ayrıntılara başarabilirsem girmeye çalışacağım.

29 Mayıs

Direnişin 222. günündeyiz. Partimle her anı direniş olan 222 günü geride bıraktım. Yine partimle yarına umutla bakıyor ve yol alıyorum. Direnişi hiçbir zaman hücreleri yıkmakla sınırlamadım. İşin aslının nesnel olarak da böyle olmasının ötesinde bir şey bu benim için. Partinin bir atılımı olmalıydı bu direniş. Başladığı

yerden daha ileride olmalıydı parti. Bugün gelinen aşamada aldığım haberler ışığında değerlendirsem, bu hedefe azımsanmayacak oranda ulaşıldı. Şu durumda bile gönül rahatlığıyla ölünür. Daha farklı bir bedel mi? O da ödenir. Hem de tereddüt etmeden. "Parti benim" diyebilmek, beni bu tereddütsüzlüğe ulaştırdı.

Yaşarsam da epey güç işler beni bekliyor. Ama bir çekincem yok. Üstesinden gelirim. Bana bu özgüveni veren yine partimdir, "parti benim" diyebilmemdir. Bir komünist neredeyse parti oradadır. Bu sözün hakkını pratikte çok fazla veremesem de böyle duyumsuyorum. Ne zaman ki pratikte de bu sözün hakkını vermeye başlarım, o zaman duyumsamam etekemiğe bürünür. Yani bulunduğum alanda öncelikle yoldaşlarım, parti burada var diyebilmeli, sonra çevrem partiyi görebilmeli bende. Ve bende gördüğü partiye güven duymalı. Bu mükemmelleşmek değil, yaşamını partiye, devrime, sosyalizme hasretmektir. Şu an kilitlendiğim hedef bu.

***

"Parti benim" diyen biri, partide yaşanan sorunlardan kaçamaz, kaçmaz. Tersine bu sorunları çözmek için varını yoğunu koyar ortaya. Partiyi sahiplenmemiş biri ise yayının kendine ulaşımında yaşanan bir aksamayı bile çözmek yerine, bu sorundan, yani partiden kaçır.

Geçenlerde direniş boyunca yaşananları, direnişin uzun sürmesinin yorucu bir etki yarattığını ve bazılarının yorulduğunu yazmışım. Öyle bir süreç ki, birey olarak hareket eden pek çok insan yorgunluk hisseder, hatta yorulup düşer. Ama kendine parti misyonunu biçen biri, herşeyden önce yorulmayı hak olarak göremez kendinde. Yorulmaz da...

Sürecin her an değerlendirmesini yapar ve parti misyonuyla buna ilişkin tutum geliştirir. Devrime kadar daha nice sorunlarla karşılaşacağız. Öyle ki ne yapsak, ne etsek de çözemeyeceğimiz sorunlarla karşılaşacağız. Bir parti bu sorunlar karşısında yoruldu diyebilir mi? Diyorsa bu parti bir an evvel kendini feshetmeli ki, üç-beş kişi bile olsa devrime inanmış insanları saflarında atıl tutmamalı. Parti benim diyerek partiyi sahiplenmiş birinin de yorulmaya hakkı yoktur. Bu yüzden bu biçimde direnişin dışına düşenlerde öncelikle partiyle arasındaki bağ sorgulanmalı. Bu kişinin konumu, düzeyi her ne olursa olsun böyle yapılmalı.

Ben kendimde yorulma hakkı görmüyorum.

Asla yorulmayacağım!..

***

Dürüst olmak, içten ve samimi olmak, devrimci olmak için olmazsa olmaz ahlaki ilkelerdir. Hele partili olmak için daha bir olmazsa olmazdır. Parti benim diyen biri yoldaşlarına karşı dürüst, içten ve samimi olmak zorundadır. Böyle olmayan birinden herşey beklenebilir, beklemek de gerekir. Tabii bu kişilik özelliğiyle ilintili bir sorun/durum.

Birinci derecede böyle, bununla beraber partiyi kavrayışının da bunda etkisi yok değil. Kendini partiden ayrı ama partiye hizmet eden olarak gören kişi, bunun doğallığında, kişiliğinde varolan dürüstlüğünde değilse bile içtenliğinde, belli oranda da samimiyetinde yolaşlarına karşı, partiye karşı bir

ihtiyatla yaklaşacaktır. Ama kendini partinin bir parçası olarak gören, parti olarak gören biri nasıl ki kendine karşı bir ihtiyat taşımazsa, partisine karşı böyle bir ihtiyat da taşımayacaktır. Kendi kendine itiraf edebildiği herşeyi partisine de itiraf edecektir.

Parti nedir? sorusuna farklı tarzda bir yanıt verdim. "Parti benim" dedim herşeyden önce. Ondan sonra da buradaki "benim"i anlatmaya çalıştım. Bu varolan ben değil, varolmaya çalışan ben'di ama... Parti işte böylesi benlerden oluşan, oluşması gereken devrim örgütüdür.

Teoriye hiç girmedim. Çünkü teoriyi ve politikayı ete-kemiğe büründürerek ben'ler, yeni kadrolar olmadıktan sonra, tek başına çok fazla bir şey ifade etmiyor.

30 Mayıs

Parti, yağmurlu bir günde açtığımız bizi koruyacak bir şemsiye değil, engellerle dolu yolumuzu açacak, bizi hedefe, devrime ulaştıracak bir araçtır. Ve bu aracın parçalarını da bizler oluşturuyoruz. Canlı bir araç yani bu. Tıpkı parti öncesi örgüt gibi. Bu örgütle partiyi kazandık. Şimdi de partiyle devrimi kazanacağız.

Direnişimizin zaferi partimizin de bir adımı olacak. İleriye doğru atılmış bir adımı.

01 Haziran

Gece gibi karanlık günler. Güneş tutsak düşmüş karanlığa sanki. Tabii ki tümünden ışıksız değil herşey. Parti var ve partimin göz kamaştırıcı ışığı var. Bu ışık olmasa 8 ay nasıl geçerdik? Bu ışık olmasaydı, ölüme nasıl böylesine rahat hoş gelir, sefa gelir denirdi. Evet, güneş tutsak düşmüş karanlığa sanki, ama partimin ışığı var aydınlatan. Bu ışıkla doğacak devrim güneşi var. Bu ışıkla yürüyoruz yarına...

***

Habip düşüyor aklıma. Daha doğrusu yanıma

geliyor. Sımsıkı sarılıyor birbirimize, alnımdan öpüyor. Tutuşuyor kızılbaşın alnımda sarı orak-çekiç yıldız. "Tek bir leke düşürmeden devrettik bu bayrağı size", diyor. Devamını söylemesine gerek yok, biliyorum. Biz de/ben de tek bir leke dahi düşürmeden devredeceğim bayrağımızı, benden sonrakilere... Hadi daha da bekletme bizi diyor Habip.

03 Haziran

Dün akşam biri daha gece karanlığının kollarına teslim oldu: Direnişi bıraktı. Çok fazla bir şey ifade etmiyor düşmesi. Öyle önemi olan biri değildi. Ama yine de düşmesi, düşmeler üzerinde daha uzun boylu düşünmek gerekiyor. Daha önce söylediklerime (üç kağıt, dalavere, yorulma...) yeni bir şey eklemek gerekiyor. Zafere olan inançlarını yitiriyor düşenler.

Peki zaferi nasıl algılıyorlar? Görünen o ki ekonomik anlamda epey bir beklenti içindeler. Ya da büyük bir beklentiyle geldiler, geldikleri güne kadar. Ne ki geldikleri günde bir baktı ki ekonomik anlamda elde edecekleri çok fazla bir şey olamayacak. 3 kişi bir arada olmak yerine 9 kişi birarada olmak için ölünmü? Soru bu kadar ruhsuz sorulursa, yanıt ölünmez olur elbette. Soru ve yanıt böyle. Sonrası rezil düşmeler...

Zaferi öncelikle politik bir bakış açısı ile almak ve algılamak gerekiyor. Ekonomik boyutu tali plandadır. Hele gelinen aşamada epeyce tali olmuştur. Politik bakış açısı herşeyden önce parti toplamından bakmaktır. Hatice yoldaş şehit düştü misal. Şehit düşmesi, ekonomik boyutuyla çok fazla bir şey sunmadı.

Peki buradan yola çıkarak keşke şehit düşmeseydi, yani bıraksaydı diyebilir miyiz? Diyenler çıkar belki ve bunu diyenler Hatice yoldaşa en büyük hakareti yapmış olurlar. Bu yüzden dedirtmemek gerekiyor. Parti açısından Hatice yoldaş bugün birçok kadın

yoldaş için kızıl bir örnektir. Özellikle onu birebir tanıyanlar için. Bunun ötesinde sadece kadın yoldaşlar açısından değil, parti açısından direnişte bir sembol olmuştur Hatice yoldaş. Ben de bugün Hatice yoldaş gibi şehit düşmeye öykünüyorum.

Bir savaşçı böyle olmalı. Sonuna dek yürümeli. Hatice yoldaş gibi! İşte asıl zafer bu. Değil 9 kişi 90 kişi bir arada olmaktan çok daha önemli bir kazanımdır bu. Bir parti yarattığı moral değerlerle güçlenir. Habip ve Ümit yoldaş şehit düştükten sonra, en az yaşadıkları kadar çok şey sundular partiye.

Bir yanda Hatice yoldaş, diğer yanda şu ya da bu nedenle direnişin dışına düşenler. Bir yanda kızıl bir coşku ve umut, öte yanda kara bir mide bulantısı...

04 Haziran

Son zamanlarda bazen kendimi ölümün kollarına bıraktığım oluyor. 7-8 aydır oyalanıp duruyoruz onunla. Hadi al artık diyor ve bırakıyorum kendimi. Almıyor. Kuşkusuz yaptığımı savunuyor değilim; gelinen aşamada ölümün kollarına bırakmak değil, ona karşı mücadele etmek doğru olan. Yani yaşamak için mücadele vermek. Çoklukla da böyle yapıyorum zaten. Ama bazen yan çizip ölümün kollarına koştüğüm da oluyor.

Midemin bulandığı bir gün, öfkemin kabardığı anlarla örtüşüyor bu anlar. İkisi de az olmuyor aslında. Yarım olmasaydı ölümle daha bir yakın olurdu şimdi. Ama o, zaten varlığıyla ölümü uzak tutuyor benden. Bir de tavırla... Ona söz verdim üstelik. Yaşamak için mücadele vereceğim. Sözümü tutmamazlık olmaz.

Ama önceki sözümdür aslanan: Bayrağımıza ve aşkımıza leke düşürmeyeceğim!..

Son Kitaplarımız

Derleyen: H. FIRAT
Parti programı üzerine/2
Teorik ve ilkesel bölüm

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri
Devrimci taktiğin sorunları

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri
Parti Tüzüğü Üzerine

Türkiye Komünist Partisi
Program Tüzük

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri
Örgütsel Güven Sorunları

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri
Parti Durum Üzerine Değerlendirmeler

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri
Açılış ve kapanış konuşmaları
Partinin adı ve amblemi

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları:**“Savaşırız ha...” demagojisi, iç huzursuzlukları bastırmaya dönüktür!..**

Zaman zaman İmralı Partisi yönetenleri, “Devlet adım atmazsa, yeniden savaşırız” demagojisini dillendiriyorlar. Son günlerde ise bunu daha iddialı bir tarzda kullanmaya başladılar. Özet olarak dile getirdikleri şu: “Yeniden savaşı tartışıyoruz, önümüzdeki birkaç ayda önemli gelişmelerin işaretleri gelmezse biz de yeniden savaş stratejisine dönebiliriz.”

Peki, bu iddialı görünen sözlerin zerre kadar bir değeri var mı? Bu sözlerin devlet açısından herhangi bir blöf değeri var mı?

Bu soruların dışında daha can alıcı sorular sormak durumundayız: İmralı tasfiyeciliği ile birlikte Kürtlerin sorunu savaş ve barış sorunu mu? İmralı, Kürtler açısından silahlı mücadele stratejisinden “yasal demokratik mücadele” stratejisine dönüş çizgisi midir? Yoksa topyekûn bir teslimiyet, topyekûn silahsızlanma ve tasfiye hareketi midir? İmralı, hangi iradenin ürünüdür, neyi hedeflemektedir? İmralı Partisini yönetenlerin kendileriyle ilgili zerre kadar bir iradeleri var mı? Peki, İmralı çizgisini, onun dillendiricisi olan Öcalan’ı, dayattığı topyekûn ideolojik, politik, örgütsel, askeri ve moral tasfiyeciliği reddetmeden, iki yılı aşkın bir süredir geliştirip derinleştirdikleri bilinç, bellek ve ruh katliamını bütün sonuçlarıyla reddetmeden “yeniden savaşırız” sözlerinin pratik-politik bir anlamı ve değeri olabilir mi? Soruları uzatmak mümkün, ama bu kadarı bile İmralı Partisi yönetenlerinin içinde bulunduğu gerçekliği kavramaya yeterlidir.

Bu tür tartışmalar gündeme geldiğinde bizim bazı iyi niyetli yurtseverlerimiz, “bakın bunlar olumluya dönüşün işaretleridir” demekte ve kendi kendilerini avuttuklarıdır. Oysa yukarıdaki sorularla birlikte bir tartışma yürütse, dillendirilen sözlerin boş ve demagojik olduğunu anlamakta zorluk çekmezler...

İmralı Partisinin elindeki en temel silah, birikmiş değerlerimizi ve kazanımlarımızı yine bu değerlerin tasfiyesi için demagojik bir tarzda kullanmalarıdır. Onlar, İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğini, savaşı sona erdirme, barış süreci, silahlı mücadele yerine demokratik yasal mücadele yöntemine dönüş çizgisi olarak sunmaya, sorunu salt mücadele yöntemleri sorununa indirgemeye, böylece sürecin ideolojik, politik ve stratejik boyutlarını gizlemeye, dolayısıyla kendileri için yeni manevra alanları yaratmaya özen göstermektedirler. İdeolojik ve moral teslimiyeti, topyekûn politik ve askeri tasfiyeyi gözlerden saklayarak, sorunu barış ve savaş, silahlı mücadele ile yasal demokratik mücadele ikilemine indirgemeleri ve bunu halka yutturmaları gerçekten de kendilerine yalan ve demagojide önemli bir manevra alanı yaratmaktadır.

Oysa çok iyi biliniyor ki, İmralı çizgisi, bütün değerlerimizin TC’ye sunulması, uluslararası karşı-devrimci iradenin bir sonucu olarak devrimimize, partimiz ve halkımıza dayatılan topyekûn teslimiyet ve tasfiyeciliğin adından başka bir şey değildir. Sorun savaş mı, barış mı sorunu değildir. Sorun, dayatılan topyekûn teslimiyet ve tasfiyeciliği reddetme, ona karşı onurlu direniş sorunudur. Dolayısıyla İmralı çizgisini reddetmeden, topyekûn teslimiyet ve tasfiyeciliğe karşı kesin, net ve açık tavır almadan savaş mı, barış mı ikilemini tartışmak sahtedir; bu, tasfiyeciliği derinleştirmekten başka bir anlama gelmez.

İmralı çizgisinden az çok haberdar olan herkesin de çok iyi bildiği gibi, “Barış süreci” adına atılan adımlar, bu bağlamda silahlara veda edilmesi, gerillanın tasfiyesi, bunun yerine konulduğu iddia edilen, ama hiçbir pratik

ve politik anlamı olmayan “demokratik yasal mücadeleye” yöneliş, devletin atacağı herhangi bir adıma, yaklaşıma ve koşula bağlanmamıştır. Devrim, devrimci savaş, gerilla, silahlı mücadele teorik olarak mahkum edildi. Bu, tam anlamıyla bir tersine dönüş, PKK ve devrimci çizgisini red ve mahkum edıştır; uluslararası karşı-devrimci iradeye oturan bir ideolojik duruştur. Bunu kanıtlayacak sayısız belge sunmak mümkün, ama bunu daha kapsamlı çalışmalarımızda yaptığımızdan dolayı burada tekrarlama gereğini duymuyoruz. 7. Kongre’de benimsenen programa bakmak yeterlidir. Silahlı mücadeleye son verildiği, gerillanın Güney’e çekirileceği kararının açıklandığı 2 Ağustos 1999 tarihli açıklamaya bakmak, her şeyi daha iyi kavramak açısından yeterlidir.

Dolayısıyla sanki içine girdikleri tasfiyeci süreci devletin atacağı adımlara bağlamış gibi bir hava içinde olmaları ve bunu zaman zaman kimi blöflerle hatırlatmalarının hiçbir anlamı yoktur. Faşist TC, kendilerini çok iyi biliyor, bu blöflerin arkasının boş olduğunu ve herhangi bir iradeye dayanmadığını onlardan daha iyi biliyor. Bu anlamda “yeniden savaşırız ha...” biçiminde eflenmelerinin bir blöf değeri bile taşımadığı çok açıktır.

Bütün bunlar bir olgu ve gerçek olmasına rağmen İmralı Partisi yönetenleri neden zaman zaman yeniden savaşma olasılığını dillerine dolamak durumunda kalıyorlar? Bu sorunun yanıtı da son derece basit ve o ölçüde de açıktır. “Yasal demokratik mücadele yöntemini” esas aldıklarını ve bu yöntemle sonuç alacaklarını söylemişlerdi ve bunu programatik bir ifadeye kavuşturmışlardı. Tasfiyeci sürecini de “Barış süreci” olarak tanımlamışlardı. İki yılı aşkın bir süredir, pratikte belirledikleri “demokratik yasal mücadele” yöntemine geçemediler, güçlerinin ana gövdesi dağa mahkum olarak çözülme ve çürüme sürecine alınmıştır. Madem ki teorik olarak silahlı mücadeleyi mahkum ettiler, devrimci savaşı demokrasi ve barış önünde engel gördüler, yasal mücadelenin temel yöntem olduğunu planladılar, bunların bir gereği olarak güçlerini bir bütün olarak bu alana kaydırmaları ve yöntem olarak pratikte bunu gerçekleştirmeleri gerekmiyor muydu?

Mantiki olarak “evet” denilecek. Ama pratikte bunu gerçekleştirmeleri mümkün değildi, “yasal demokratik” mücadelenin yasal, politik ve psikolojik ortamı yoktu. Nitekim özel savaş sürdü, operasyonlar aralıksız devam etti. Bu süreçte yüzlerce gerilla katledildi, cinayetler ve kayıplar durmadı. Teslim edilen iki grup ağır cezalara çarptırıldı. Yasal alan çalışmaları sürekli baskı altına alındı, tutuklamalar ve işkence hızından bir şey kaybetmedi. Yani teslimiyet ve tasfiyecilik ödüllendirilmedi. Her teslimiyetçi adım Kürtleri daha fazla aşağılamanın ve bastırmanın, imha politikasının basamağı yapıldı. TC, tarihini ve çizgisini oynamaya devam etti, bunda bir sapma yoktu, olamazdı. Bu özel savaş uygulamaları “Yasal demokratik mücadele yönteminin”, “barış sürecinin” iflasını belgeliyordu, tasfiyeci özünü pratikte belgeliyordu. “Yasal demokratik mücadele” lafi sadece bir laftan ve aldatmacadan ibaretti, teslimiyet ve tasfiyeci süreci gizlemenin demagojik adydı...

Başka bir ifadeyle İmralı süreciyle birlikte içine girilen çizginin herhangi bir reformist, yasalıcı, pasifist yönelim olmadığı, 7. Kongre’de resmileştirilen çizginin PKK’nın herhangi bir sağ ve reformist yorumu olmadığı, tersine dönüşün, karşı-devrimci güçlerin

iradeleri doğrultusunda topyekûn teslimiyet, tasfiye ve silahsızlanma süreci olduğu defalarca kanıtlanmıştır.

Dağa mahkum edilen gerillanın herhangi bir siyasal ve askeri stratejiye bağlı olmadığı, Öcalan’ın varlığı için bir “tehdit unsuru” olarak elde bir koz olarak tutmanın ötesinde politik ve askeri bir anlamının bırakılmadığı çok açıktır.

Elbette her gelişme İmralı Partisi yönetenlerini yalanlıyor ve zorluyor. Gerillada ve diğer alanlarda huzursuzluk yoğunlaşıyor. Eli kolu bağlı dağa mahkum edilen gerillanın gruplar halinde katledilmesi, vücutlarına akıl almaz, en sıradan vicdanları isyan ettiren işkencelerin yapılması, cesetlerinin tanınmayacak bir biçimde parçalanması kuşkusuz halkta tepkilere neden oluyor, bazı şeylerin sorgulanması gerektiği düşüncesini geliştiriyor. “Ne oluyor?”, “Bunun neresi barış, barış, aşağılanmak, katliama uğramak, her gün adım adım kendini yitirmek mi?”, “Ya bu katliamların gerçekleşmemesinde İmralı çizgisinin payı ne?”.

Sorular, sorular... Bu sorular İmralı Partisi yönetenlerini korkutuyor. Çünkü gerçekleştirilen bu katliamlardan, vücutları paramparça edilen gerillaların bu trajik durumundan kendilerinin, içinde buldukları tasfiyeci sürecin sorumlu olduğunu çok iyi biliyor ve o nedenle korkuyorlar. Ama verecekleri bir yanıt yok...

Kuşkusuz bu sorular içten içe tartışmaların ve giderek huzursuzlukların gelişmesine ve derinleşmesine yol açıyor. Bu sorgulamalara ve iç rahatsızlıklara verdikleri karşılık, demagoji ile aldatma ve bastırma oluyor. Güney Kürdistan kampları, Kürdistan halkının özgür geleceğinin hazırlıklarının yapıldığı özgürlük alanları değil, tasfiyeciliğin mantiki sonuca götürüldüğü, özgür düşünce ve tartışmaların bastırıldığı, değerlerine ve emeğine sahip çıkan devrimci ve yurtsever kafaların ezildiği, tutsak edildiği tutsaklık kamplarıdır; başka bir deyişle Güney kampları, özgür gerilla kampları değil, İmralı’nın uzantısıdır. Zaten iki yıldır yapılmak istenen, bütün Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu’nun İmralı’ya dönüştürülmesidir! Güney’de bu tarzda duruşun, elbette başka nedenleri de var, ama onları tartışmak şu anda konumuz değildir.

Kısacası, geçen her gün İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğini biraz daha açığa çıkarıyor, netleştiriyor; yaşanan her gelişme İmralı’nın iflasını belgeliyor.

“Yeniden savaşırız ha...” demagojisi bile bu iflasın açık itirafı değil mi?

Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!

Yaşamın partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!

Direnişçi Sümerbank işçilerine mektup...

“Bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır!”

Sevgili Sümerbank işçileri, dostlarım, merhaba!
Fabrikanızın özelleştirilmesine karşı işyerini terketmeme eylemine başladığınızdan itibaren gözlerimiz pür dikkat üzerinizde. Her eyleminizi, her gelişmeyi heyecanla izliyoruz.

Bugün 4 kişilik bir ailenin insanca yaşayabileceği ücret 1 milyara doğru fırlarken, bizlere ücretsiz çalışma, sağanak halinde yağdırılan zamlar, grevsiz toplu sözleşmesiz sendika, özelleştirme, taşeronlaştırma dayatılıyor. 100 milyonluk asgari ücretle sefalet içinde sürünmek dayatılıyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir de aylar boyu ücret ödemediği çalıştırma dayatılıyor.

Bu dayatmalara karşı yaptığımız mücadele ateşi, sizin bir parçanız olarak Buca Cezaevi'nde yatan biz devrimci tutsaklara, tel örgüleri, taş duvarları, demir kapıları aşarak ulaştı. Direnişinizi bize apayrı bir sevinç ve coşku verdi. Direnişinizi direnişimiz, kavganızı kavgamız biliyoruz. Yüreğimizi yüreklerinizin yanına koyuyoruz. Çünkü bizim işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarları dışında hiçbir çıkarımız yoktur.

Kardeşlerim, ben İzmir Emek Platformu'nun 14 Nisan'da organize ettiği ve sizin de katıldığınız mitinge devrimci bir işçi olarak katılmışım. Mitingin bitiminde bir işçi arkadaşla birlikte gözaltına alınıp tutuklanarak Buca Cezaevi'ne konulduk.

Gözaltına alınıp tutuklanmamdan kısa bir süre öncesine kadar bir tekstil işçisiydim. Sizin yaşadığınız sorunları (hatta sizden daha da kötü, günde 15 saat, bazen günlerce sabahlamalarla uzayıp giden iş saatleri) biz de yaşıyorduk. Besin değeri olmayan yemekler, tuvaletlerin 15 dakikalık molalar dışında kilitli tutulması, bitmek bilmeyen zorunlu mesailer, sürekli geciktirilen ücretler... İnsanı makinalaştırıp insan olmaktan çıkaran bu kötü çalışma koşullarına karşı mücadeleyi seçtiğimiz için tutuklandım.

Direnişinizi takip edebildiğim kadarıyla gözlemlerimi sizlerle paylaşmak istiyorum.

15 Mayıs'ta fabrikayı terketmeme eylemiyle başlayan direnişle birlikte kendi aranızda 27 kişilik bir komite oluşturduunuz. Komitede görev bölüşümü yaparak sendikaları dolaşıp destek istediniz. Yerinde olan bu çabalarınız kısa sürede etkisini gösterdi. Tüm İzmir, hatta Türkiye'deki emekçilerin ilgi odağı oldunuz. Bakırköy Sümerbank işçileri sizlerden de güç alarak eylemliliklerini artırdılar. İzmir TEKEL işçilerinin de mücadelesine ışık tutup onlara güç verdiniz.

Sevgili dostlarım. Biz öyle yakınız ki birbirimize, öz kardeşten daha çok kardeşiz. Çünkü bizler alınterini namus bilmiş, kursağından haram lokma geçmemiş bir sınıfın insanlarıyız. Çünkü biz işçiyiz. Herşeyi üreten ve yaratınız. Dönüp bakalım şu dünyaya. Elimizin, terimizin değmediği ne var? Ama hep aç kalan bizler olmuşuz. Bir lokma ekmeğe muhtaç olan bizler olmuşuz. Ne kendimize bir gelecek, ne de çocuklarımıza mutlu bir hayat verebilmişiz.

Büyük öğretmenimiz Lenin'in şöyle bir sözü vardır: “Fabrikalar işçilerin birer okuludur. Kavgaya, mücadeleye biraz zor girerler. Ama kavgaya girdiler mi bir defa, herşeyleriyle girerler. Gerçek dost ve düşmanlarını burda tanırlar” Bu ifadeler bizi ne de güzel anlatıyor, değil mi?

Sendikalar halihazırda bizim en meşru sınıf örgütlülüklerimizdir. Sendikaları ne patronlar bize bahşetmişlerdir, ne de onların başına çöreklenen ağa çetesinin bir katkısı vardır. Sendikalarımız bizim yüzyıllık tarihsel kazanımlarımızdan biridir. 1800'lü

yıllarda dünyadaki işçi kardeşlerimiz, 15-16 Haziran'da Türkiye işçi sınıfı, ölümüne direnişlerle, şehitler vererek korumuştur sendikalarını. Fakat sendikalarımız öyle bir hale gelmiştir ki, işçiden çok işveren sözcülüğünü üstlenmiş durumdadır. Patronların bize dayattığı her türlü hak gaspını “toplumsal uzlaşma”, “sosyal barış” adına meşrulaştırma, eğriyi doğru gösterme merkezine dönüşmüş durumdadır.

Örneğin, bize dayatılan sosyal yıkım programının baş mimarlarından olan ABD ve İMF'ye karşı sloganların atılmasını TEKSİF yönetimi yasaklamaya kalkışabiliyor. Hergün işçilerin, öğrencilerin gruplar halinde direniş yerine gelip dayanışmada bulunmaları TEKSİF ağalarını rahatsız edebiliyor. Polisle birlikte hareket ederek komiteyi etkisizleştirmeye, dışardan gelen desteği engellemeye çalışıyorlar.

Bu adamlar bizim mi, yoksa patronların mı temsilcileridir? '98'de TAC Sanayi işçilerinin direnişini bilir misiniz? 3 aya yakın bir süre ücretlerini alamadılar, üretimi durdurup fabrikayı işgal ettiler. Şu an size önderlik etmeye çalışan TEKSİF'in yöneticileri grevi tanımadıklarını, bunun yasadışı olduğunu vb. söyleyerek işçileri yalnız bıraktılar. İşçiler de kendi aralarında bir komite kurarak, kahvede “okey” oynayan TEKSİF başkanını sürükleye sürükleye fabrikaya götürdüler. İşçilerin örgütlü olduklarını gördüklerinde grevi tanımak zorunda kaldılar. Demek ki bunlar ancak bu dilden anlıyorlar.

İzmir Emek Platformu 2000 1 Mayıs'ı öncesinde kuruldu. Hangi ihtiyaçla kuruldu biliyor musunuz? Tabandaki birlik arayışlarına, sermayenin saldırı ve hak gasplarına karşı işçi ve emekçilerin mücadele ihtiyacı ve isteğine cevap vermek için değil. Tersine, tabanda varolan mücadele isteğini dizginlemek, dağıtmak için kuruldu. Ne 1 Mayıs'ta ne de sonradan gelişen işçi eylemleri ve direnişlerinde, tepkileri örgütlemeye ve dayanışmada bulunma çabası harcamadığı gibi hiçbir pratik faaliyet de yürütmedi. Ki siz bunu yaşayarak görüyorsunuz. Direniştesiniz ve Emek Platformu'nun sözcülüğünü üstlenenlerden gördüğünüz muamele ortada. Ve bu çeteler sendikalarımızın tepesinde kaldıkları sürece bu sorunları yaşamaya devam edeceğiz. O halde, “Devrimci işçiler sendika yönetimine!”, “Sendikacılar ya görev başına ya kapı dışarı!”

2000 yılı başlarında her derde deva olarak propagandası yapılan ve bizzat sendikalarımızın başına çöreklenmiş bu çetelerin bizleri aldatarak destek ve onay verdikleri İMF-TÜSİAD yıkım programı Şubat ayında iflas etti. Yıllardır faturanın bizlere kesilmesi konusunda kılıcı kıpırdatmayan sendika ağaları bu kez

karşımıza bir sözde “Emek Programı” ile çıktılar. Dizginleyemedikleri öfkemizi ve tepkimizi yatıştırmak için yazdılar, çizdiler, vaazlar verdiler. Sermaye iktidarına, “Gök kubbeyi başlarına yıkarız” türünden ikiyüzlü tehditler savurmayı da ihmal etmediler.

Grevlerimize, direnişlerimize yer vermeyen medya patronları Emek Programı'nı birinci sırada verdiler, toplumun gündemine oturtular. Neden acaba, hiç düşündünüz mü? Çünkü Emek Platformu'nun ve onun sözde “Emek Programı”nın oynayacağı rolü çok iyi biliyorlardı. Hava boşaltma eylemleriyle biriken öfke ve tepkimizin yatıştırılması, mücadele isteğimizin dizginlenmesi gerekiyordu. Nitekim Emek Platformu bileşenleri bir eylem takvimi ortaya koyup bizleri meydanlara çıkardılar. Ama arkasının gelmediğini, zaten böyle bir sorunları olmadığını biliyoruz. Yarın işçi sınıfı ve emekçilerin saflarında biriken öfke ve tepkiyi dizginlemek zorlandıklarında, yine aynı tiyatroyu oynamaya devam edecekler. Biraz da bizim ortamımızdan, kendimizden bahsedeyim. Bu topyekûn saldırıda işçi sınıfı ve emekçilerin payına özelleştirmeler, eğitim ve sağlık hizmetlerinin tasfiyesi, tarımın çökertilmesi, bizim payımıza ise F tipi hücreler çıktı. Kendi cephemizden sonradan Ölüm

Orucu'na çevirdiğimiz Süresiz Açlık Grevi ile göğüsledik süreci.

Sonradan yaşanan gelişmeleri az çok biliyorsunuz. Bulduğumuz Buca Cezaevi'nden Abdullah Bozbağ, Sedat Gürsel Akmaz, Celal Alpay, Hüseyin Kayacı ölümsüzler kervanına katıldılar. Şu an Ölüm Orucu'nda olan 3 arkadaş var: Esat Üçkan, Faik Önder ve Ali Çamyar. Sermaye düzeni bizim taleplerimizi daha fazla kan, daha fazla can ile karşılıyor. Biz de, türküdeki sözler gibi, “can için yalvarmam sana, bir gider bin geliriz” diyerek, yeni ekiplerle, tek bir kişi kalana kadar direnişimizi sürdüreceğiz.

Ben buraya gelir gelmez 35 gün süren Süresiz Açlık Grevi'ne başladım. Şu an ara vermiş bulunuyorum. Yeni başlayacak olan Ölüm Orucu ekiplerinde yüreğimi tutuşturup avucuma alarak, direnişin tam ortasında ben de yer alacağım. Kızıl bandı alınma takarak, kahramanlar diyarına doğru kanat çırparak...

Bu gücü nerden mi buluyoruz diyorsunuz?

Bu güç bizdedir canım kardeşlerim. Bu güç işçi sınıfının devrimci gücü. Bu güç Sümerbank işçilerinin ellerinde parlayan emeğin gücüdür. Bu güç, işçi sınıfının devrimci programı altında tek yumruk halinde kazanacağımız geleceğimizin gücüdür.

Diyeceğim şu ki, bizim muhatap almanız gereken, bizim gibi olan işçi kardeşlerimizdir. Hemen yanbaşınızdaki TEKEL işçileridir. Çiğli Organize işçileridir. Bakırçay Havzası'ndaki demir-çelik ve petrokimya işçileridir. Pınarbaşı-Gaziemir'deki Tarih işçileridir. Bildirilerinizle, bülteninizle ziyaret edip bilgilendirmek, desteklerini almak, görevlerini hatırlatmak gibi bir göreviniz var sizin. TEKSİF yöneticileri görevlerini yapamıyorlarsa eğer, biz de anlayacakları bir dille konuşalım onlarla.

Burada mektubuma son verirken bir dahaki mektupta görüşmek dileğiyle diyorum. Ve diyorum ki, bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır. Zafere olan sonsuz inancım, taşıp kabaran coşkuyla hepimizi kucaklıyor, sizin yanınızda olduğumuzu belirtiyorum. Yarın bizimidir kardeşlerim!

Alaattin Karadağ
Buca Cezaevi

Anadolu İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin 2. sayısı çıktı...

Gücün örgütlülüğündür!

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi'nin çıkardığı ve aynı zamanda kendi bölgesindeki işçi sınıfının gözü, kulağı ve sesi olması için sizlerin katkılarıyla yayınına devam eden bültenimizin 2. sayısında yine beraberiz.

Değerli sınıf kardeşlerimiz!

Bu ülke, ne yazık ki siyasi iktidarın "ülkeyi düze çıkarma" adına yaptığı emperyalist tekellerin ve yerli işbirlikçi sömürgecilerin talanına sunulmuş bulunmaktadır. IMF'nin ve Dünya Bankası'nın vereceği 3-5 kuruş için ülkenin bütün zenginlikleri, KİT'ler, enerji ve iletişim gibi stratejik kurumlar özelleştirme adı altında uluslararası sömürgecilere, rantiyecilere paylaştırılmaktadır.

İşçiye, memura, emekçi köylülüğe, esnafa tek kuruş vermeyen bu zihniyet hortumlanan bankalara trilyonlarca lira akıtılmaktadır. Çiftçiyi toprağından koparan, işçiyi işinden eden, kendi memurunu düşman gören yine bu aynı zihniyettir.

Bugün İstanbul'da grevler ve direnişler yaşanmaktadır. Sömürü düzeninin bekçisi olan bu devlet, sözde yasalarla sendikasız-sigortasız çalışmayı suç saymaktadır. Oysa yaşananlar tam tersidir. Bugün tahmini en az 3.5 milyon işçi sigortasız çalışmaktadır. Sendikalaşma hakkını kullanan işçiler yine aynı devletin askeri, polisi tarafından dövülmektedir. Çok rahatından kapının önüne konulabilmektedir.

Sermaye sınıfının saldırısı kuşkusuz ki, biz işçi ve emekçiler dur diyene kadar sürecektir. Şu an çok sayıda fabrikada işçi kıyımı yaşanmış, onlarcasında ise yaşanmaktadır. Sömürgeciler çok yönlü saldırılarıyla bizleri tam bir köleye çevirmek istemektedirler. Hakkını aramayan, işi için, ekmeği

için, geleceği için mücadele etmeyen, örgütlenmeyen bir işçi sınıfı yaratmak demek, onlar için daha fazla sömürü demektir. İşte bunun için bizleri bölmeye, parçalamaya çalışmaktadırlar. İşten atmalar, ücretsiz izinler, sendikaların tasfiyesi için oynanan oyunlar bunun içindir. Devletin baskı ve terör uygulaması, efendilerinin biz işçileri daha fazla sömürmesi içindir. Bu kan emici çarkların sorunsuz bir şekilde dönmesi içindir. Çocuklarımızın geleceğini karartıyorlar. İşsizlere iş imkanı sağlamayan, çalışanlara iş güvencesini tanımayan bu düzen, bizlere ne verebilir ki? Vereceği tek şey açlık ve sefalet içinde yaşamak. Birkaç asalağın dışında kimseye bir gelecek sağlayamaz. Milyonlarca çalışanın ve üretenin hakkını veremez.

Ancak biz üretkenler, tüm haklarımızı kendi mücadelemizle kazanabiliriz. Hak verilmez alınır. Bu hep böyle olmuştur. Biz de bu basit gerçekler ışığında hareket ederek, kendi yerel gücümüzü oluşturmak, haklarımız için mücadele etmek durumundayız. Kendi sorunlarımıza ve sınıf kardeşlerimizin sorunlarına sahip çıkarak kendi kurtuluşumuzu sağlayabiliriz.

Yanıbaşındaki fabrikaya grevde ya da direnişte olduğu için bir tek defa gitmeyen, katkı sunmayan, yarın kendi başına geldiğinde karşısındakinden bir şey isteme hakkına sahip olamaz. Ne yazık ki işçi sınıfının sınıf dayanışması bugün için ölü durumdadır. Bunu canlandırmak bilinçli öncü işçilerin omuzlarındadır. Herşeyi sendikalarımızdan beklemek gibi bir yaklaşımı terketmek durumundayız. Bizler örgütlülüğümüz olan sendikalarımızı zorlamalı ve sınıfın çıkarları için harekete geçirebilmeliyiz. Bu da

yine sendikalarımıza sahip çıkmakla mümkün olacaktır. İşçi sınıfına ve emekçilere yapılan saldırılar bugün tek tek işyerlerinde göğüslenmeye çalışılmaktadır. Onların kazanımı, sınıfın kazanımı olacaktır. İşte Anadolu Yakası İşçi Emekçi Platformu Girişimi'nin özü budur.

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır! Sermayeyi yenmenin başka bir yolu da yoktur. Sınıf çıkarlarımız doğrultusunda kendi taleplerimiz etrafında birleşelim ve mücadele edelim.

**Yaşasın sınıf dayanışması!
Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
Grevli, toplu sözleşmeli sendika hakkı!
İşten atmalara, ücretsiz izinlere son!
Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

AYİEP Girişimi

Girişimimizden Aymasın direnişine ziyaret ve yardım kampanyası

Bölgemizde başlayan Aymasın direnişi üzerinden Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu olarak neler yapabileceğimizi tartışmak üzere bir toplantı yaptık. Toplantıda direnişin bölgede varolan işten çıkarmalara karşı ilk derli toplu tepki olduğunun belirlenmesiyle, direnişin kazanması için neler yapabileceğimizi tartıştık. Yapılan tartışmalardan sonra, geliri Aymasın işçisine bırakılmak üzere bir dayanışma kartının hazırlanıp satışa sunulması, direniş ile ilgili bir bildirinin çevre fabrikalara dağıtılması, sınıf dayanışmasını örnek için kitlesele bir ziyaret yapılması ve bültenimizde Aymasın direnişine geniş yer ayrılmasına karar verdik. Bundan sonra Aymasın işçilerinin de onayını alarak kartın satış çalışmasına başladık. Kartın geç elimize geçmesinden kaynaklı olarak satışı dar bir zamana sıkıştırmak zorunda kaldık. Bir yandan üstünde "Aymasın işçisi yalnız değildir, yaşasın sınıf dayanışması!" yazan kartları bulduğumuz fabrikalarda satarken, öte yandan da destek çağrısında bulunduk.

4 günlük bir hazırlıktan sonra değişik bölgelerden gelen arkadaşlarla Kartal Köprüsü'nde buluşup Aymasın'a doğru hareket ettik. Direniş çadırına yaklaşıncaya slogan atarak dövizlerimizi açtık. Aymasın işçileri de bizi sloganlarla karşıladılar. Direniş çadırında, direnişçi işçilerden biri bize direnişin gelişimini anlattı. Konuşmasında, bugüne kadar yeterince fedakarlık yaptıklarını, fakat patronun

buna rağmen kalleşçe kendilerini kapının önüne koyduğunu dile getirdi.

Daha sonra aramızdan seçtiğimiz bir arkadaş konuşma yaptı. Kendisi de metal işçisi olan

arkadaşımız, krizi bahane eden işverenlerin bölgede birçok fabrikada işçi attığını, bunlar arasında örgütlü yerler olmasına rağmen bir tepki ortaya konmadığını, bundan dolayı Aymasın direnişinin işçi sınıfı için büyük önem taşıdığını söyledi. Bölgede işçilerin örgütsüz olduğunu, örgütlü olanların ise sendikaların

pasif tutumları yüzünden sendikalara güvenmediğini söyleyen arkadaşımız, değişik sektörlerden işçiler olarak bir dönemdir sorunları tartışıp çözüm aradığımızı anlattı. Sendikalara alternatif olmadığımızı, ancak sendikaları harekete geçirmek için tabandan basınç uygulamamız gerektiğini söyledi. Ayrıca direnişi kendi direnişimiz olarak gördüğümüzü, dayanışmaya değil, birlikte mücadele etmeye geldiğimizi ifade etti. Daha sonra TELEKOM işçisi ve metal işçisi bir arkadaşımız konuşma yaptı. Bir süre yapılan sohbetten sonra, orada bulunan bir müzik ekibi türkülerden oluşan bir dinleti verdi. Arkasından da bizimle birlikte ziyarete katılan diğer bir müzik grubu marşlar ve türküler söyledi. İstedikimiz düzeyde bir çalışma yapamasa da, 60 civarında arkadaşımız bu ziyarete katıldı. Kart satışlarından elde ettiğimiz 200 milyon civarında parayı direnişçi arkadaşlara teslim ettik. Ziyaretimiz sırasında sloganlar hiç susmadı. Sohbetlerde arkadaşların bizi İHD bünyesindeki emek çalışması ya da İstanbul Emek Platformu'yla karıştırdığı da oldu. Elimizden geldiğince kendimizi anlattık.

Şu anda kart satış çalışmamız devam ediyor. Bildiri çalışmamıza da hızla başlayacağız. Bu direniş bir kez daha, girişimimizin bizim için ne kadar önemli ve acil bir ihtiyaç olduğunu gösterdi.

Kurtköy'den bir petro-kimya işçisi

Almanya'da yeni göç raporu hazır!**Herşey tekellerin ucuz,
kalifiye işgücü ihtiyacı için!**

Almanya bir göçmen ülkesi midir? En gerisinden yeşiline değin tüm burjuva partilerin, demokratik kitle örgütlerinin ve sendikaların yıllardır tartıştıkları göç olayı, bugün sermayenin çıkarları doğrultusunda yeniden düzenleniyor. Çünkü Almanya acilen göçmen işgücüne ihtiyaç duyuyor.

Oluşturulan hükümet göç komisyonu 9 aydır çalışmalarını sürdürüyordu. Nihayet 4 Temmuz günü komisyon başkanı ve eski meclis başkanı Süßmuth (CDU) hazırlanan 300 sayfalık göç raporunu İçişleri Bakanı Otta Schily'ye sundu. "Göçü düzenleme, uyumu destekleme" başlığı taşıyan raporda; Almanya'nın uzun süredir göç ülkesi olduğu, göçün gerekli olduğu ve Almanya'nın rekabette üstünlük sağlayacak en iyi beyinleri şimdiden sıraya koymasına gerektiğine vurgu yapıldı.

Göç komisyonu ilk etapta 50 bin yabancı işgücünün ülkeye gelmesine izin verilmesini istiyor. İltica yasasına dokunulmuyor. Azınlıklar ve cinsiyete bağlı baskılara maruz kalanlar koruma altına alınmalı deniliyor. Almanya'ya gelmesine izin verilen adaylar puan sistemiyle ayrıştırılacak. Bazıları sürekli kalabilecek, bazıları çağırınca gelebilecek, bazıları ise kendilerini uzmanlaştıracak. Yani en iyi beyinler için sınırlar kaldırılacak.

Raporun açıklanmasından sonra en büyük tepki Birlik Partiler'den geldi. Almanya'nın göç ülkesi olmadığını vurgulayan CDU-CSU, bunun tarihsel ve coğrafik olarak da mümkün olmadığını açıklayarak, göç komisyonunun önerilerini reddetti. Yabancıların topluma nasıl entegre edilmesi konusunda bir

açıklık getirilmesi gerektiğini ve çok kültürlü bir toplum istemedikleri yönü açıklamalarını sürdürüyorlar. Bunu Berlin ve Hamburg'da yaklaşan seçimler için malzeme olarak kullanıyorlar.

SPD ise partiler arasında uzlaşmanın sağlanacağına inandığını söylüyor, ama Yeşiller ile sığınma yasasının genişletilmesi konusunda farklı düşünüyor.

Göç raporundaki önerilere en büyük destek doğal olarak işveren örgütleri BDI, BDA ve DİDT'den geldi. Sermaye temsilcileri şimdilik üst sınır olarak belirlenen yıllık 50 bini düşük bulduklarını söylüyorlar. İşsizliğin göçün önüne engel olarak konulmamasını, "Ekonomik üretim merkezi olan Almanya için bu önemli konularda" iktidar ve muhalefet partilerinin acilen bir uzlaşma zemininde birleşmesini istiyorlar.

Gerçekten raporun Almanya'da yaşayan, sosyal ve hukuksal eşitsizliklerle boğuşan 7.3 milyon göçmenin sorunlarına çözüm getirmek gibi bir sorunu yok. Göç komisyonunun görevi, sermayenin ihtiyaç duyduğu eğitimli işgücünü ülkeye getirebilmenin yollarını düzlemek.

Böylece Alman tekellerinin ihtiyaç duyduğu işgücüne sahip olabilmesi için her türlü kolaylık sağlanacak. Almanya'daki işçi ve emekçileri ise büyük bir saldırı bekliyor. Almanya'da özellikle işçi ücretlerinin yüksek olduğu alanlara getirilecek ve düşük ücretle çalıştırılacak kalifiye işçilerle işçi ücretleri düşürülecek, bu süreli çalışacak işçilerle ülkedeki işçi ve emekçilerin mücadelesi zayıflatılacak.

**Almanya'da gerici partilerin
seçim malzemesi:****Yabancılar ve
suç oranı**

Her seçim döneminde özellikle CDU ve CSU birlik partileri, yabancılar ve suç işleme oranındaki artış üzerine politikalar yapar, bu yolla seçmen tabanı kazanmaya çalışırlar. Hamburg ve Berlin'de yaklaşan seçimler öncesinde CDU ve CSU bu politikalara özel bir ağırlık verdiler.

CDU ve CSU birlik partileri ve onların iktidarda olduğu eyaletler, 5 Temmuz'da Federal Kabine'ye organize suçlar ile ilgili bir dilekçe verdiler, organize suç işleyenlerin sayısındaki artışa dikkat çektiler. Oysa, sadece polis istatistiklerine bakıldığında dahi, bunun böyle olmadığı görülecektir. Polis istatistiklerine göre, Almanya'da işlenen suç sayısı son beş yıl içinde 400 bin azalmıştır. CDU-CSU özellikle kendilerinin iktidarda oldukları kentlerde suç işleme sayısının az olduğunu vurguluyor. Oysa Hamburg, Frankfurt, Bremen ve Berlin gibi büyük kentlerde, sosyal sorunlar ve çelişkiler daha boyutlu. Bu suç işleme oranında kendisini gösteriyor.

Bugünkü hükümet politikası, örneğin uyuşturucu bağımlılığının bir hastalık olduğunu kabul etmediği gibi, bunu bir suç olarak görüyor. Ve devlet bu insanlara yeterli tedavi olanağı sağlamadığı için ölümlere ve bağımlıların uyuşturucu temin etmek için suça yönelmesine neden oluyor. İstatistiklere göre, her 5 araba hırsızından ve her 6 ev hırsızından biri uyuşturucu temin edebilmek için bu yola başvuruyor.

İçki kullananlar arasında suç işleyenlerin sayısı daha da yüksek. Her üç cinayetten ve her üç taksi soygunundan biri ile tecavüz olaylarının %30'u içkili iken işleniyor.

Burjuva politikacıları sistemin ürettiği suçları güya engellemek için suç işleyenlere karşı daha sert önlemler alınmasını talep ediyorlar.

Ekonomik alanda işlenen suçlara gelince. Polis istatistiklerine göre, 4.2 milyar mark hırsızlıktan, 4.4 milyar mark sahtekarlıktan, 5.5 milyar mark yolsuzluktan zarar edilmiş. Tabii ki dilekçe sahipleri vergi ve bağış sahtekarlıkları üzerine tek kelime etmiyorlar.

Gericiler CDU-CSU partileri tüm bunları "iç güvenlik"i sağlamak adına, en temel hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasına dayanak yapmak istiyorlar. Örneğin gençlerin işledikleri suçların daha sert cezalandırılmasını istiyorlar. Ama en önemlisi, tüm eyaletlerde yasal olarak, açık alanların ve sokakların video kameraları yerleştirilerek gözetlenmesini istiyorlar.

İngiltere'de ırkçılık turmanıyor...**İrkçilik karşıtı gösteri ve
çatışmalar yayılıyor**

Oldham ve Burnley kentlerinde ırkçıların bazı Asyalılar'a ait işyerlerini kundaklamaları sonucu, İngiltere'de 6 haftadır yaşanan eylemler ve çatışmalar sertleşerek sürüyor. Son çatışmalarda 2 kişi bıçaklandı, 120 polis yaralandı, 36 eylemci ise tutuklandı. Son yıllardaki en şiddetli sokak çatışması olarak nitelendirilen eylemlerde, Pakistanlı ve Bangladeşli göstericiler polise beyzbol sopaları, molotof kokteylleri ve taşlarla saldırdılar. Çatışmalar esnasında araçlar ateşe verildi.

Ardından aşırı sağcı Milliyetçi Cephe üyelerinin 100 bin Asyalı'nın yaşadığı Bradford'da yürüyüş yapacaklarını açıklamasıyla olaylar çığırından çıktı. Hükümet çatışmaların dinmesi için yürüyüşü yasaklamak zorunda kaldı. Olaylar daha sonra çok sayıda Asyalı'nın yaşadığı Mannigham'a sıçradı.

Bradford, İngiltere'nin kuzeyinde ırkçılık karşıtı gösteriler yaşanan dördüncü kent. Bu kentte 482 bin

Bangladeşli ve Pakistanlı oturuyor. Çoğunluğu Asyalı olan gençlerin en büyük sorunu işsizlik. Kentte daha çok tekstil iş kolu ağırlıklı çalışma alanları var, fakat uzun zamandır bu sektörde iş bulmak da hayli zorlaşmış durumda.

İrkçi şiddetin ve sokak çatışmalarının yaygınlaşmaya başladığı İngiltere'de bizzat yetkililerin açıklamasına göre, yoksulluk, etnik gericilik, polise duyulan güvensizlik ve ırkçı faşistlerin kışkırtması, yaşanan olayların başlıca nedeni durumunda.

On milyonlarca insanın pençesinde kıvrandığı hastalık

Kapitalizmin vebası AIDS

Çağın vebası olarak tanımlanan AIDS'in kamuoyuna yaygın bir şekilde yansması son on yılda gerçekleşti. Ancak virüsün ortaya çıkıp yayılmaya başlaması daha eskilere dayanıyor. 1970'li yıllarda görülen hastalığın Afrika kıtasında ortaya çıktığı ve oradan yayıldığı uzmanlar tarafından açıklanmıştır.

Hastalığın ortaya çıkışıyla ilgili araştırmalar yapan tıp uzmanlarının elde ettiği bulgular, ilaç tekellerinin 1960'larda kobay olarak kullandıkları insanlarda ortaya çıktığına dair güçlü kanıtlar taşımaktadır. Bir dönem basına da yansıyan bu araştırmaların sonuçları, "çağın vebası" AIDS'in de kapitalizmin bir ürünü olduğunu göstermektedir. Bu dehşet verici olay hızla örtbas edilmiş ve araştırmayı yapan ekip susturulmuştur. Bu sayede tekeller bugün için insanlık önünde hesap vermekten kurtarılmıştır. Savaşlar ve açlıkla milyonları ölüme mahkum eden kapitalist-emperyalist sistem, ürettiği AIDS virüsüyle de bunlara yeni on milyon eklemiştir. Ama ilaç tekelleri yeni ilaçlar üreterek, bu virüs sayesinde kârlarına kâr katmışlardır.

Servet-sefalet uçurumunun derinleşmesi, dünyada milyonlarca insanın yoksulluk ve açlığa mahkum edilmesi, AIDS hastalığının, başta Güney ve Orta Afrika ülkeleri olmak üzere bağımlı ülkelere yayılmasını hızlandırmıştır. Bugün AIDS hastalarının yüzde 95'i bağımlı ülkelerde yaşamaktadır. Afrika'daki AIDS'li hasta sayısı ise 25.3 milyondur. Sadece geçen yıl Afrika'da 3.8 milyon insan bu hastalığa yakalanmıştır. Yine geçen yıl aynı ülkelerde AIDS'ten ölen insan sayısı ise 2.4 milyondur. (Evrensel, 18 Mart '01)

Rakamlar dehşet verici ve özellikle Güney ve Orta Afrika ülkelerinde yaşayan halkların geleceğini tehdit edecek boyutlardadır. Eski bir Kanada Birleşmiş Milletler büyükelçisinin sözleri, yaşanan tabloyu özlü bir şekilde yansıtmaktadır: "Aynı gün Harare (Zimbabve) yetişkin koşuşlarını gezdim. Abartmasız, her yatakta bir ölü veya bir ölmekte olan vardı. Brakın virüs ilacını, en çok acı veren fesatçı enfeksiyonlara karşı bile hemen hiç ilaç yoktu. Gezintimiz sürerken, hademeler de tüyler ürperten alüminyum tabutlarla, yeni ölüleri taşıyıp durmaktaydılar. Kendimi bir mezarlıkta dikiliyor hissettim." Aynı yetkili, AIDS'e yakalanan bağımlı ülkelerdeki hastaların tüyler ürperten acılı bir ölüme mahkum edildiklerini ifade etmektedir. (Evrensel, 18 Mart '01)

Vebanın bizzat sorumlusu olan tekeller, hastalığın tedavisine de engel çıkarmaktadırlar. İlaçların düşük maliyetlerle üretilmesine "patent ücreti" bahanesiyle izin

vermemektedirler. Patent ücreti ödemeyen Brezilya'yı tehdit eden tekeller, yaptırım uygulama çabasındadırlar. Emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından yağmalanan bağımlı ülkelerde yaşayanlar ilaç parası ödeyecek durumda olmadıkları için, kitlesel bir şekilde ölüme mahkum edilmektedirler. Dahası virüs taşıyan ve bebeklerini mamayla besleyecek parası olmayan anneler, bebeklerini emzirmek zorunda kalmakta, bu ise hastalığın bebeğe bulaşma riskini artırmaktadır.

Burjuvaların köpek mamaları, zayıflama ve kozmetik ürünleri gibi gereksiz yerlere yaptıkları harcamaların on milyarlarca dolarla ifade edildiği, yılda silahlara harcanan paranın 800 milyar dolara ulaştığı bir dünyada, on milyonlarca insanın pençesine alan bu hastalığı tedavi etmek çok mu zor? Elbette bunun zorlukla bir ilgisi yok. Her alanda olduğu gibi bu alanda da kapitalizmin yasaları işliyor. Milyonlarca insanın hayatıyla da ilgili olsa,

kârlı bir iş olmadığı için bu hastalığın tedavisi yapılmıyor, yaptırılmıyor. Oysa, ilaçlar sağlanıp tedavi yapılırsa, milyonlarca insanın yaşamı uzatılabilir ve acıları dindirilebilir. Bazıları doğal ömürlerinin sonuna kadar yaşayabilirler. Emperyalist kurumların, ilaç tekellerinin ya da Birleşmiş Milletler'in tedavi olanağı sağlama ve ilaç dağıtma gibi niyetleri yoktur. Kimi ikiyüzlü açıklamalar ve konferanslar da göstermelik olmaktan öteye gitmemektedir. Nitekim beş uluslararası ilaç tekeli Afrika için AIDS

ilaçlarını düşük maliyetle, hatta bedava sağlama sözü verdiler. Ancak ardından Birleşmiş Milletler ile ilaç tekelleri arasında gizli görüşmeler başladı ve verilen sözlerin ikiyüzlülüğü açığa çıktı. Yine bu yılın Ocak ayında BM Güvenlik Konseyi'nde AIDS'le ilgili tartışmanın yapıldığı toplantıdaki atmosfer, soruna gösterilen "ilgi"nin düzeyini gösteriyor. Aynı Kanadalı diplomatın toplantı izlenimleri şöyle: "Tuhaf bir gündü bu; çünkü böylesine ciddi bir konunun ortasında, görev süresi dolan ABD Büyükelçisi Richard Holbrook da jübilesini yapıyordu. Hava alaycı takılmalar ve yağcı elvedalarla doluydu. Sadece Fransız ve Hint büyükelçileri ilaç şirketlerine eleştiride bulunarak çıktılar."

Açlıkla yüzyüze bırakılan, kabile savaşlarıyla birbirlerine kırdırılan Afrika halkları, şimdi bir de AIDS'le kırılmaya terkedilmiş durumdadır. Kıtalarının zenginliğini yağmalayan tekeller, Afrika insanının başına vebayı sarmakla yetinmeyip, ilaç alamayacak duruma düşürmüşlerdir. Kapitalist barbarlığın bu en çarpıcı örneği sosyalizmle kurtuluşun ne kadar acil olduğunun göstergelerinden sadece biridir.

Dünyadan kısa kısa...

Yunanistan'da NATO protestosu

NATO daimi askeri gücüne ait 8 savaş gemisi, Selanik Limanı'nda protesto gösterileriyle karşılandı. 8 Temmuz'da limanda toplanan protestocuların çoğunluğunu Yunanistan Komünist Partisi taraftarları oluşturuyordu. Amerikan emperyalizmi ve NATO karşıtı sloganların atıldığı eylemde, göstericiler limanı iki saat işgal ettiler. Asıl amaçları NATO'nun Balkanlar'daki politikasını protesto etmek olan gösterici kitle, akşam saatlerinde de Selanik Limanı'nda bir protesto mitingi düzenledi.

Nepal'de gerilla mücadelesi

Nepal'de maoist gerillaların silahlı mücadelesi güç kazanıyor. Son olarak başkent Katmandu'da yaşanan çatışmada devlet kuvvetlerine önemli kayıplar verildi. Çatışmada ölen 45 kişiden 40'ının devlet güçlerinden olduğu açıklandı.

Saldırıların gücü karşısında devlet yetkilileri görüşme talebinde bulunuyorlar. Başbakan yardımcısı Ram Chandra Poudel, sosyal demokrat hükümetin görüşme önerisine gerillalardan yanıt gelmediğini, ama görüşmelere hazır olduklarını ve yeni bir anayasa hazırlığı için geçici bir hükümet kurulacağını açıkladığı bildiriliyor.

Cezayir'de yüzbinler yine eylemdeydi

Geçtiğimiz pazartesi günü tüm Cezayir'de yüzbinlerce kişi yine eylemdeydi. Göstericiler Berberilere daha fazla demokratik haklar istemek, yoksulluğu ve devletteki rüşvetçi çürümeyi protesto etmek için sokağa çıkmışlardı. Gösterilerde Berberiler'in ülkesi Kabile'de gergin saatler yaşandı. Eyalet başkenti Tizi Quzou'da, göstericiler ve polis arasında yine çatışmalar yaşandı.

İran'da öğrenciler polisle çatıştı

İran'da iki yıl önce yükselen öğrenci hareketinin kanla bastırılmasının yıldönümü nedeniyle Tahran Üniversitesi önünde korsan bir gösteri düzenlendi. Göstericiler polisin azgınca saldırısına uğradı. Saldırılarda eylem yapan 15 öğrenci tutuklandı.

Çin'de maden işçilerinin işgal eylemi

Çin'de 10 bin maden işçisi 9 Temmuz günü ülkenin en önemli demiryolu hattını işgal etti. İşçiler ve aileleri madenlerde uzun süredir ödenmeyen ücretleri için eylem yaptılar. Bazı maden işçileri 30 aydır aylıklarını alamıyorlar.

Diğer yandan ise Çin'de hükümet, sosyal sistemde reformlar yapmayı ve bunu 40 milyon nüfusun yaşadığı pilot bir bölgede 3 sene süresince uygulamayı planlıyor. Buna göre, bundan sonra devlet işletmeleri işten atılan veya emekli olan işçilere yardım etmeyecek. Bunun yerine emeklilik ve işsizlik sigortası fonu oluşturulacak. Hükümet bununla resmi rakamlara göre %5 oranında işsiz bulunan ülkede, büyüyen işsizliğe çare getirebileceğini umuyor.

Bilgisayar tekeli Compaq'ta işçi kıyımı

Amerikan bilgisayar tekeli Compaq'ın bu yıl işten çıkardığı çalışan sayısı 7500'e ulaştı. Houston merkezli şirket, işten çıkarmalara gerekçe olarak, Avrupa'daki ekonomik koşulların giderek kötüleşmesini gösteriyor.

Compaq yöneticisi Michael Capellas, yaptığı açıklamada, "Talep sıkıntısının olduğu bu dönemde, işimizi geliştirmeye devam etmek için gerekli bütün etkin eylemleri yapmaya hazırız" dedi. Ayrıca ABD'deki ekonomik yavaşlamanın deniz aşırı ülkelere de yansıtıldığını belirterek, maliyeti azaltmak için işten çıkarma yoluna gitmek zorunda kaldıklarını sözlerine ekledi.

Güney Kore'de 80 bin işçi grevdeydi!

Güney Kore'de Haziran ayında ulaşımdan metale, otomobilden sağlık sektörüne değin 50 binin üzerinde işçi ve emekçi grevdeydi. 5 Temmuz'da ise 80 bin işçi bir günlük greve gitti. Greve ağırlıklı olarak, ağır sanayi işçileri ile Ford'a ait KIA otomobil tekelinin işletmelerinde çalışan işçiler katıldılar.

Grevler dışında Seul'de 10 bin kişinin katılımıyla bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Grev, G. Kore hükümetinin IMF'nin dayatmaları doğrultusunda ekonomide yeniden yapılanmaya gitmesi ve yoğunlaşan işten atmaları protesto etmek için gerçekleştirildi. Hükümetin son süreçte işçi sınıfına ve onun örgütlülüklerine dönük saldırıları da protesto edildi. Ayrıca işçiler, çalışma saatlerinin kısaltılması, daha sağlıklı çalışma koşulları ve iş kazalarının önlenmesi için işyerlerinde önlemler alınması taleplerini de yükselttiler.

Hükümet 5 Temmuz grevine katılımı 18 bin olarak açıkladı. Böylece grevin etkisizliğini göstermeyi hedefliyordu. Sendikalar ise 100 bin üzerinde bir katılım bekliyorlardı. Bu sağlanamadı. Bunun nedeni hükümetin grevi illegal ilan etmesiydi. Bazı büyük sendikaların, örneğin Hyundai Motor

işçileri, Hyundai Ağır Sanayi'de çalışan tersane işçileri ile Daewoo Shipping işçilerinin greve katılımı sınırlı kaldı. Oysa bu işletmelerdeki işçilerin örgütlü olduğu Metal İşçileri Sendikası grevi taşıyan sendikalardan biriydi.

G. Kore'de sendikalar tek tek tekeller ve işletmeler temelinde kuruluyor. Bunun nedeni, işçilerin birliğini sınırlayan iş yasası. KCTU içinde son yıllarda bazı akımlar sektöre ait sendikaların aynı çatı altında birleşmesini

savunuyorlar. Ama bazı solcu sendikacılar buna, sendika içinde bürokratlasmaya yolaçaacağı ve sendika içi demokrasiyi yokedeceği gerekçesiyle karşı çıkıyorlar.

G. Kore, yılda en uzun çalışılan ve en fazla iş kazalarının yaşandığı OECD ülkelerinin başında geliyor. Yıllardır iş yasasında değişiklik yaparak, esnek çalışma uygulamasını hayata geçirmeyi hedefleyen Kim Dae-Jung hükümeti, son dönemlerdeki grevleri engellemek için daha sert önlemler alacağını açıklamıştı. Ardından birçok greve azgınca saldırılmış, saldırılarda helikopterler, inşaat makineleri kullanılmıştı. Dahası işçi sınıfının militan unsurları tutuklanmış, ve tutuklama kararları çıkarılmıştı.

Tutuklama kararı ile arananlar arasında KCTU Başkanı ve birçok sendika yöneticisi de bulunuyor. Sendikacılar hakkında illegal grev örgütlemekten dava açıldı. Hükümet sendikacıları protesto gösterilerinde ve grevlerde şiddet kullanmaktan sorumlu tutuyor.

Yılın başından beri G.Kore'de 137 sendikacı gözaltına alınmış bulunuyor. 27 Mayıs'tan beri cezaevine atılan sendikacı sayısı ise 34'ü buldu.

İtalya'da 300 bin metal işçisi sokaklardaydı

İtalya'da 6 Temmuz günü 300 bin metal işçisi tüm ülkede greve gitti. Ve hemen hemen tüm büyük kentlerde protesto gösterileri gerçekleştirildi. Metal İşçileri Sendikası FIOM'un çağrı yaptığı eyleme katılım %70 oranındaydı.

İtalya'da geçtiğimiz hafta metal işkolunda yapılan toplu iş sözleşmeleri sonuçlandı. Metal sendikaları FIM ve UILM ile onların bağlı bulunduğu CISL ve UIL sendikaları, işverenler örgütü ile 135 bin lireden (135 mark) ücret artışında anlaşıldı. Bunun 18 bin lireden daha sonraki TİS'de gerçekleştirilecek ücret artışında düşürülecek.

Sermaye ile metal sendikaları arasında varılan bu anlaşmanın altına CGIL'e bağlı FIOM Sendikası, İtalya'nın bu en büyük solcu sendikası imza atmadı.

FIOM Sendikası işçileri aldatmak demek olan bu anlaşmayı protesto etmek için grev çağrısı yaptı. Grevde sendikal birliği parçalayan diğer metal sendikaları da protesto edildi.

Zambia'da petrol zammına karşı iki günlük grev

Zambia'da işçi ve emekçiler 3- 4 Temmuz'da iki günlük greve gittiler. Grev kararı benzin ve akaryakıt fiyatlarına %70 oranında zam yapılması üzerine alındı. Benzine yapılan zam nedeniyle otobüs ücretleri de artırılmıştı. Zamların açıklanması üzerine 12 Haziran günü kendiliğinden gösteriler gerçekleşti.

1.2 milyon üyeli ZTCU Sendikası'nın gerçekleştirdiği grevde hükümetten zamları derhal geri alması talep edildi. Sendika 1999 yılında da vergilerin yükseltilmesi

nedeniyle genel grev çağrısı yapmış ve bu eylemler Başkan Mugabe'yi geri adım atmak zorunda bırakmıştı. Sendikalar bir kez daha hükümeti zamları geri almaya zorluyorlar.

Sendikaların çağrı yaptığı greve işçi ve emekçiler %80 oranında bir katılım gerçekleştirdiler. Grevçiler devletin kolluk kuvvetlerinin olası provokasyonlarından dolayı evlerinde kaldılar. Birçok kentte fabrikalar, dükkanlar ve bankalar kapalı kaldı. Tütün borsası açılmadı. Bu ise ülkeyi 2 milyon dolar zarara uğrattı. Çünkü tütün Zambia'nın en kazançlı ihracat malı durumunda.

Sendikalar hükümete, yarı devlet işletmesi olan Neozim petrol şirketinin

zamları geri alması için 14 gün süre tanıdılar. Uluslararası sermaye Zambia hükümetinden Neozim'in özelleştirmesini istiyor. Ama yabancı petrol tekellerine satılmadan önce Neozim'in kâra geçmesi gerekiyor. Hükümet de bunu petrol fiyatlarına zam yaparak gerçekleştirmeyi planlıyor.

Kolombiya'da cezaevi ayaklanmasında paramiliter gruplar kullanıldı

Kolombiya'da geçtiğimiz günlerde gerçekleşen cezaevi ayaklanmasında, hükümetin gerillalara karşı paramiliter örgütleri kullandığı tespit edildi. Ve sağcı askerlerin yakınlarını cezaevi içinde solcu gerillalara saldırttıkları açıklandı.

2 Temmuz günü iki cezaevinde başlayan ayaklanmanın bilançosu 2 ölü, 16 yaralı oldu. Paramiliter gruplar gerillaların hücrelerine girmeye çalıştılar. Gerillalar bu tehlikeyi daha önceden farketmişler, ilgili mercilerin dikkatini çekmeye çalışmışlardı. Ama tüm uğraşları boşa çıktı. Bogota'daki cezaevinde paramiliter grupların gerillaların hücrelerine girmek istemeleri üzerine çatışmalar yaşandı. Burada iki kişi öldürüldü.

Aynı gün Cali kentindeki hapishanede de tutsaklar insanlık dışı tutsaklık koşullarına karşı ayaklandılar. Ayaklanma esnasında iki tutsak şişlendi. 900 kişilik kapasitesi olan hapishanede halen 2.300 kişi tutuklu bulunmaktadır.

İki cezaevinde yaşanan ayaklanma üzerine hükümet, 3 ay geçerli olmak üzere, tüm hapishanelerde olağanüstü hal ilan etti. Olağanüstü hal çerçevesinde tutsaklar diğer hapishanelere sürülebilecekler ve hapishanelerde ordu birlikleri ile polis bulundurulacak.

Paramiliter sağcı grupla geçtiğimiz haftalarda da ülkenin batısındaki köylülere solcu gerillaları destekledikleri için bir ultimatom vermiş, evlerini terketmedikleri takdirde öldürülecekleri tehditini savurmuşlardı. Bu tehdit ve zorbalık altında binlerce köylü evlerini terketmeye zorlanıyor.

Göstermelik Ulucanlar davasının 3. duruşması...

Katliama hedef olan devrimciler katilleri yargıladı!

Ulucanlar katliamına ilişkin, devrimci tutsakların ve şehit yakınlarının yaptıkları şikayetler sonucu jandarmalar hakkında açılan davanın 3. duruşması gerçekleşti. Duruşmaya 9 sanığın yanısıra, katliamı yaşayan Filiz Uzal ile Sincan F Tipi Cezaevi'nde bulunan M. Kansu Keskinan, İlhan Emrah, İnan Özgür Bahadır, Gürhan Hızmay, Özgür Saltuk, Nihat Konak ve Emrullah Şimşek katıldılar.

Sanıklar verdikleri ifadelerde; cezaevine silahsız girdiklerini, ancak içerden ateş açılınca geriye dönüp silahlarını aldıklarını, işkence yapmadıklarını, sadece kendilerine verilen emri yerine getirdiklerini söylediler. Sanıklardan biri içerde erotik yayın ve prezervatif buldukları yalanını söyleyecek denli bayağılaşırken, Cemal Doğan isimli sanık tutsakların kendi arkadaşlarını öldürdüğünü iddia etti.

Sanıkların ifadelerinden sonra, söz sırası katliamı yaşayan devrimci tutsaklarda idi. Devrimci tutsakların hepsi katliam gerçekliğini bir kez daha ortaya serdiler.

İlk sözü alan Filiz Uzal katliam günü siyasi bayanlar koğuşunda yaşananları anlattı: *"Gecenin 4'ünde silah sesleriyle beraber askerlerin geldiğini gördük. Koğuşa zorla girdiler. Sürekli gaz bombaları atılıyordu. İşkenceyle erkek arkadaşların görüş yaptığı bölüme getirildik. Ellerimiz arkadan kelepçelenmişti. Burada bizlere copla, kaba dayakla, biber gazıyla saatlerce işkence yapıldı ve cinsel tacizde bulunuldu. Erkeklerin olduğu bölümden sürekli silah sesleri geliyordu. Herbirimiz ağır şekilde yaralıydık. Telsizlerden 'bayanlardan ölü istemiyoruz' sesleri duyuyorduk. Saatlerce burada bekletildik ve açık kalan kapıdan bir ara erkek arkadaşlarımızın giysilerinin yakıldığını gördük. Bir süre sonra hücrelere götürüldük. 28 gün boyunca hücrelerde tutulduk ve sürekli işkenceye maruz kaldık. Bu süre içinde bize dayatılan koşulları kabul etmediğimiz için açlık grevi yaptık. Atıldığımız hücreden 4. ve 5. koğuşları görebiliyorduk. Yerlerden ve duvarlardan poşet poşet mermiler topladıklarına tanık olduk. O kadar yoğun gaz kokusu vardı ki basımı ancak 5. gün içeri alabildiler."*

Filiz Uzal sanıklardan Ceylani Ünal isimli şahsı teşhis ederek, kendilerine işkence yapan ve tacizde bulunanlardan biri olduğunu söyledi. Son olarak, bu operasyonun devletin planlı bir katliamı olduğunu vurguladı.

Devrimci tutsakların avukatı Zeki Rüzgar söz alarak; sanıklara, hangi silahları kullandıklarını, ölenlerin üzerindeki giysilerin nereye kaybolduğunu, operasyondan ne kadar süre önce haberdar olduklarını sordu. Sanıklar, silah kullanmadıklarını, içerden ateş açılınca silahlarını dışarıdan getirdiklerini, operasyondan

yaklaşık 4-8 saat önce haberdar olduklarını, ölenlerin ve yaralananların giysilerine ne olduğunu bilmediklerini söylediler. Zeki Rüzgar, operasyonun ardından ele geçen malzemelerle ilgili tutanaklarda erotik yayın, prezervatif vb.'lerinin olmadığını, bu eşyalara ne olduğunu sordu. Sanıklar, birçok eşyanın tutanıklara geçmeden köpüklerle, suyla ıslandığını, sonra kamyonlara yüklenip atıldığını, bunların da o

eşyalarla atılmış olabileceğini söylediler.

Sanık Cemal Doğan'a ise, ilk ifadesinde koğuşların dışında olduğunu söylemesine rağmen tutsakların birbirini öldürdüğünü nasıl gördüğü soruldu. Doğan, anlamsız birkaç şey söyledikten sonra, bu bilginin duyuma dayalı olduğunu söyledi.

Sincan F Tipi Cezaevinden getirilen devrimci tutsakların hepsi, operasyonu birbirlerine yakın ifadelerle anlattılar. Gecenin 4'ünde silah sesleriyle uyandıklarını; 5. koğuşa ateş edilmeye başlandığını; 5. koğuştan 4. koğuşa geçmeye çalışırken ara bölümde açılan ateş sonucu Abuzer Çat, Halil Türker ve Ümit

Altıntaş'ın yaralandıklarını ve bir süre sonra öldüklerini; kendilerini tümüyle etkisiz kılacak tarzda gaz bombası, köpük, tazyikli su kullanıldığını, sürekli ateş edildiğini vurguladılar. Ahmet Savran, Aziz Dönmez ve Zafer Kırbıyık'ın ise genel taramalar sonucu şehit düştüğünü söylediler. Askerin buldukları bölüme girmelerinin ardından kendilerini hamama götürdüklerini, burada saatlerce işkence yapıldığını anlattılar. Kendilerinde silah olmadığını, tersine planlı bir katliam sonucu öldürülen, yaralanan ve işkenceye maruz kalanların kendileri olduğunu vurguladılar.

İnan Özgür Bahadır konuşmasında; *"Güvenlik güçlerinin ellerinde liste vardı ve listedekileri arıyorlardı. Listede İsmet Kavakhoğlu, Habip Gül, Cemal Çakmak'ın isimleri vardı. Hamam bölümünde bir ara Habip nerede? diye sormaya başladılar. Bir diğeri yanıtladı 'onun işini hallettik.' Habip hamama götürülmeden önce yanımdaydı, bacağıma kurşun isabet etmişti, ancak hareket edebiliyordum."* dedi.

Gürhan Hızmay ise, *"İsmet Kavakhoğlu hamama getirildiğinde yarası yoktu. Bir süre sonra ona işkenceye başladılar. Kalasla vuruyorlardı ve kemiklerinin sesi duyuluyordu. Bir ara İsmet'in sesini duydum. İnsanlık onuru*

işkenceyi yenecek' sloganını atıyordu. Sonra hiç sesi çıkmadı." dedi.

Özgür Saltuk, 26 Eylül'den birkaç gün önce devletin kamuoyuna yaptığı açıklamalarda, Ulucanlar'da hiçbir sorun olmadığını, sorunun çözüldüğünü söylediğini, ancak 2 gün sonra katliam gerçekleştirdiğini belirtti.

Nihat Konak; *"Katliamı yaşayanlar olarak neredeyse 2 yıl sonra buraya getiriliyor ve sorumlular hakkında ifade veriyoruz. Bugüne kadar katliamın üzerine gidilmiş, sorumlular yargılanmış olsaydı belki de biz 19 Aralıklar'ı yaşamayacaktık"* dedi.

Son olarak söz alan Emrullah Şimşek ise, *"Ulucanlar'da yaşanan katliam ile diğer cezaevlerinde olan 2 bin devrimci tutsağa mesaj verilmiş oldu. Onlara da direndiğiniz, hakkınızı aradığınız koşullarda sonunuz böyle olur denildi. Şunu da şimdi açıkça görüyoruz ki, Ulucanlar, 19 Aralık katliamının ilk provasıydı. Ulucanlar'ın tecrübeleriyle 19 Aralık'ta 22 cezaevinde birden aynı anda operasyon gerçekleştirildi."*

Tutsakların ifadelerinin alınmasından sonra duruşma; gelmeyen sanıkların ifadelerinin alınması, tutuklu mağdurların bir sonraki mahkemeye getirilmeleri için buldukları cezaevlerine tebligat gönderilmesi, video ve telsiz kayıtlarının dinlenmesi ve davanın tutsakların sanık olarak yargılandıkları mahkeme ile birleştirilmesi konusunun 5. Ağır Ceza'ya sorulması kararları alınarak, ileri bir tarihe ertelendi.

Filiz Uzal'ın Ulucanlar katliamını anlatan yazılı ifadesinden...

Sabahın saat 4'ünde askerlerin içeri girdiğini öğrenerek uyandık. Operasyon gaz bombaları ve silah atışlarıyla başladı. Uzun saatler boyunca da silah sesleri hiç susmadı.

Bizler gaz bombalarından korunmak için siyasi bayanlar koğuşunun üst katına çıktık. Gaz bombaları uzun saatler boyunca atıldı. Sonrasında kükürtlü sıvı ve tazyikli suya tutulduk. İtfaiye kancaları, cop, makinalı tüfek dipçikleri ile işkence yapıyorlardı. Koğuşumuzdan işkenceyle çıkarılıp görüş kabinlerinin olduğu yere götürüldük. Orada diğer bayan arkadaşlar da vardı. İşkenceler burada akşama kadar sürdü. Ben belimden ve yüzümden yaralandım. Vücudumun her tarafında ekimozlar vardı. Benim ve Hülya Tümgan'ın hayati tehlikesi olduğu, hastaneye sevkimizin yapılacağı söylendi. Bu sırada üst rütbeli bir asker bayanlardan ölü istenmediğini vurguluyordu. Bizler arkadan kelepçelendik. Nereye götürüleceğimizi bilmediğimiz için tedaviyi reddettik.

Şu anda mahkeme salonunda olmayan, fakat getirildiğinde teşhis edebileceğim sivil kıyafetli iki kişi vardı. Bunlardan birisi bütün operasyonu an be an kameraya aldı. Diğeri ise bizlere sürekli; Habip'i tanı mısınız? Gidin bakın o nasıl şimdi. O geberdi, İsmet geberdi, diye sözlü tehditlerde bulunuyordu.

Bir ara görüş yerinin kapısı açıldı. İşkenceler eşliğinde erkek arkadaşları aşağıya indiriyorlardı. Ve yerler yıkanıyordu. Akan suyun rengi tamamen kıpkırmızıydı. Oluk oluk akan suyun renginin kırmızılığı katliamın boyutunu göstermektedir.

Bizler akşam saatlerinde hücrelere atıldık. Benim hücrem operasyonun olduğu 4. koğuşu görebiliyordum. Ertesi sabah 4. koğuşun havalandırmasına baktığımda her tarafın kurşunlarla taranmış olduğunu gördüm. Duvarlar kurşun izleriyle doluydu. Günlerce askerler gaz maskelerini takıp, poşetlerle kurşun topladılar. Ardından koğuşu temizleyip, kurşun yerlerini sıvayıp basına gösterdiler.

Katliamdan iki gün sonra işkenceler eşliğinde savcılığa çıkartıldık. Bu sırada hamam ve revir bölümünden geçirilerek götürüldük. Bu bölümde operasyonda öldürülen ve yaralanan erkek arkadaşların kıyafetlerinin yakıldığını gördüm. (...)

Katliam ve düzen medyası...

Aralık: Hayata Dönüş, Temmuz: Katliam

Nadire Mater

30 Haziran 2001 günlü Milliyet'ten bir başlık: İşte "Hayata Dönüş" Katliamı! Gökçer Tahincioğlu'nun haberinin birinci sayfa başlığı ise, "Bayrampaşa'da silahlı direniş olmadı" şeklinde.

Aynı haberde, "günlerce tartışılan operasyondan sonra düzenlenen tutanakta ölümlerin, mahkumların silahlı direnişinden kaynaklandığı, bazı mahkumların arkadaşları tarafından vurulduğu iddia edilmişti," diyor.

Haberin resim altı: "Yakından atış yok: Adli Tıp Kurumu otopsi raporunda, Bayrampaşa Cezaevi'ndeki operasyonda ölen 12 tutuklu ve hükümlünün uzaktan yapılan atışlar sonucu öldüğünü belirtti. Böylece, güvenlik güçlerinin mahkumların birbirini öldürdükleri iddiası havada kaldı."

Ya 20 Aralık'taki Milliyet?

Şimdi, operasyon ertesini, 20 Aralık 2001'de "Sahte oruç, kanlı iftar" manşeti atan Milliyet'in "İstanbul Milliyet" imzalı haberinden aynen okuyoruz:

"Cezaevleri örgütlenmesinin karargahı olarak bilinen İstanbul Bayrampaşa ile Ümraniye cezaevlerindeki operasyonlarda eylemciler, güvenlik güçlerine Kalaşnikof tüfek ve bombayla karşılık verdiler. Resmî olmayan rakamlara göre Bayrampaşa'da kendini yakan 12 tutuklu hayatını kaybetti."

19 Aralık 2000'de Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün "Hayata Dönüş" diye sunduğu F tipi cezaevlerine karşı açlık grevi ve ölüm orucu sürdürülen 22 cezaevinde bir operasyon düzenlenmişti. Operasyonlarda 31 tutuklu ve hükümlüyle 2 asker öldü, çok sayıda kişi yaralandı, tutuklu ve hükümlüler insanlık dışı bir muameleyle F tipi cezaevlerine nakledildiler.

Bu operasyon ve medyanın operasyonu verişi tarzıyla birlikte, Ekim ayında F tipi cezaevlerine karşı başlatılan açlık grevleri ve ölüm oruçları çerçevesinde toplumda yükselen cezaevi sorunlarıyla bağlantılı ilgi, itiraz ve talepler söndü, neredeyse bir "düşmanlığa" dönüştü.

Açlık grevleri halen sürüyor, Şimdilerde, "duydun mu, biri daha ölmüş" cümlesinde genelleştirilebilecek ilginin yaşandığı ortamda sonuç: 58 ölüm, 71 sağlık nedenli tahliye.

Yazım dilinin ele verdiği

Operasyon sırasında, muhabirler Bayrampaşa Cezaevinin birbuçuk kilometre ötesinde bekliyorlardı, dolayısıyla hiçbir şey görememişlerdi. Haberin yazım diline dikkat edildiğinde ise onlar sanki oradaydılar. Bu dil, aynı zamanda bir kuşku mesleği olan gazetecilikte, ancak olay muhabirinin gözleri önünde vuku bulursa kullanılabilir. İstanbul Milliyet operasyon sırasında orada mıydı? Hayır. Olsaydı, her şeyi bu kadar net görebilir ve anlayabilir miydi? Hayır!

Peki, şimdi "güvenlik güçlerinin iddiası havada kaldı" diyen Milliyet'in kendi yazdığı, iddiayı da aşan "gerçek" sunuşlarıyla ilgili bir açıklama borcu doğmadı mı? Milliyet 20 Aralık haberlerini nasıl ve neye dayanarak yazdı, açıklasın.

2 Temmuz günlü Radikal, İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Ferzan Çitici'nin Bayrampaşa operasyonu ile ilgili tutanağı imzalamadığını yazıyor. Savcı, tutanağa konan "imzadan imtina etmiştir" şerhini bugün şöyle açıklıyor :

"Operasyon sırasında, görgüye dayalı bilgim olmadığı için içeride neler yapıldığından benim haberim yok. İhtar kime yapıldı, kiminle karşılaşıldı bilmeden tutanağı imzalamadım."

Savcı Çitici, "görmediğimi imzalamam," diyor özetle. Muhabirler ve editörler imzalar mı?

Tabii ki, sadece Milliyet değil, genel olarak egemen medya, aynen "İstanbul Milliyet" imzalı haberde olduğu gibi bugün adli tıp raporunu gereksiz kılan tüm "gerçeği" ortaya çıkarmıştı. Ne var ki, Milliyet muhabirleri yeterince "mütevazı" davranıp, bu "büyük" habere imza koymamışlar.

"İddia etti" ama nasıl?

Bu, "İstanbul Milliyet" imzalı haberde, Başsavcı'nın bugünkü açıklamasıyla da sanki çelişen bir yan var: "Çitici, tutuklu ve hükümlülerin, güvenlik kuvvetlerine, bomba, silah ve diğer malzemelerle karşılık verdiklerini iddia etti."

Buradaki, "iddia etti," fiili şaşırtıcı. Görmediği onca ayrıntıyı görmüş gibi yazan muhabir ya da muhabirler, Savcı'nın kendilerine söylediğini anladığımız açıklamalarını o kadar inanılır bulmamışlar. Üstelik, doğru gazetecilik, "iddia" yani. İnsan, bugünkü yayınlardan bakınca, "acaba savcı ile de mi görüşmemişlerdi" diye de sormadan edemiyor doğrusu.

Ördek ve Balık Havuzu mu?

20 Aralık Milliyet'ten bir ayrıntı daha: Üst düzey bir yetkili de, 'Örgüt liderleri dokuz yıl boyunca lüks içinde yaşamışlar. İçeride balık, ördek havuzları bile olduğu görüldü' dedi.

Bu üst düzey yetkili balıklardan ve de ördeklerden söz ettiği halde adını niye vermiyor acaba, sanırsın ki Hürriyet'e "Düğüme biz bastık" diyen üst düzey komutan kadar mühim bir şey söylüyor.

Medyada, bu yanlış bilgilendirme mevzuu özellikle 12 Eylül 1980 askeri darbesinden bu yana adeta bir "medya etiği" olarak kurumlaştı.

Biz gazeteciler, "kahır", "eleştiri" ve "öfke"lerimizi çalıştığımız "şirket"ten çıkıp da akşamları bir araya geldiğimiz mekanlarda birbirimizle paylaşıyoruz. Olmadı elektronik postalar yoluyla birbirimizle kavgalar ederiz.

Ahmet Şık'ın, 2 Temmuz Radikal'de çıkan "Gerçeğe Dönüş" manşetli, Hayata Dönüş operasyonu haberini görünce de çok mutlu oluruz, aslında sevincimizi de kendi aramızda paylaşıyoruz, okur bunları hiç bilmez. Ertuğrul Mavioglu'nun "Cehennemden Bir Tanık" başlıklı, operasyonu yaşayan, şimdi dışarıda Ebru Dinçer ile söyleşisi de yüreğimizi ısıtır. Bakın, bakın patron gazetelerinde de bir şeyler yapılabilir, deriz birbirimize. Aslında, biz de o gazetelerden birindeyizdir. Ve de, "öfkelenmekten" haber yapmak gelmemiştir aklımıza.

Okur gazetecilerin bu sancılarını o kadar bilmez ki,

"Hayata Dönüş Operasyonu" sonrası gazetecilerin Gazeteciler Meclisi (GMG) olarak bir araya gelip de "nasıl yalan", "nasıl yanlış" haber yaptıklarını anlattıklarını aklına bile getirmez.

Yani, biz gazeteciler, sorumluluklarımızdan patronlara ya da editörlere yığarak kurtulamayız, Ahmet Şık ve Ertuğrul Mavioglu'nu kutlayarak rahatlayamayacağımız gibi.

En azından, GMG olarak, o "iç dökme" toplantısında kayda aldığımız konuşmaları şimdiye kadar yayımlayamaz mıydık? Böylece, hem gazeteciler hem de okurlar gerçeğin ucunu görmek için Adli Tıp Raporu beklemek zorunda kalmazlardı!

Sahi, o toplantı kayıtları nerede?

GMG sitesinde toplantıyla ilgili haber hem bizi bize hem de okurlara anlatıyor:

"Toplantıya katılanlara göre, operasyon sırasında görev yapan muhabir, kameraman, editör, yani haberin akışında yer alan herkes kendini özgür hissedemedi. Ölüm oruçlarına ilgisi 50. günden sonra, aydınların girişimiyle başlayan medya, çok kısıtlı ya da Ankara kaynaklı haberlere ağırlık verdi. Devlet kaynaklı bu bilgiler daha çok yönlendirme amaçlıydı.

"İlk planda muhabirler vardı. Muhabirler o günlerde içeriden bilgi alamadıkları için ancak gördüklerini anlatabildi. Bu arada, özellikle canlı yayın yapan haber kanallarının muhabirlerinin haber kıtlığında birbirlerinden duydukları haberleri aktardıkları da anlaşıldı.

"Medya bu süreçte yeterince sorgulayıcı olmadı. Raiting kaygısı öne çıktı. Bu operasyon şunu gösterdi ki, kimseye doğrudan sansür uygulaması değil ama yıllardır süren ve gazetecilerin içselleştirdiği bir otosansür işledi." (NM/NU)

(BİA /02.07.2001)

("Katliam ve düzen medyası" üst başlığı bize aittir-SY Kızıl Bayrak)

Ölüm Orucu direnişçisi Muharrem Kurşun'dan Perihan Mağden'e mektup:**“Önce yaşam, ama inançlarından soyunarak deniyor... Hayır!.. Böyle yaşamaktansa ölmeyi yeğliyoruz!”**

Merhaba sevgili Perihan Mağden,

Ölümlü kolkola girmiş, sıcak bir Ankara gününde, Ölüm Orucu'nun sanırım 243. gününde yazıyorum size. Hala yazabiliyor, yani yaşıyor olmama ise biraz işçi çocuğu olmama bağlıyorum. İşçi çocuğu olduğum için bedenim açlığa karşı başıksık kazanmış olmalı. Bu yüzden ki, hala açlık yamacında ölüm uçurumuna düşmeden durabiliyorum. Ama sayılı günlerim kaldı. Bunu hissedebiliyorum. Çok geçmez medyanın gözünde bir rakam olurum ya da sakallı bıyıklı içine kapanık bir çocuk. Ölüm ya da Werniko Korsakof... Alternatifler bununla sınırlı.

Ne yana baksam ölüm var, sakat kalma var. Halbuki biz insanca yaşamak için başlamıştık ölüm yolculuğuna. İnsani istekler, insanlardan kurulan bir toplulukta bir anlam ifade ediyor. Ölümler artık birer rakam olmanın ötesine geçmiyorsa, sakat kalmalar rakam bile olamıyorsa, ister istemez içinde bulunduğu topluluğu, toplumu sorguluyor insan. Sözüm işçi-emekçi yığınlar değil. Sesini yitirmiş aydınlara, duyarlı demokrat olduğunu iddia eden duyarsız, pratik faşistlere, Hz. medyayı hazret yapıp var edenlere...

Bize ilişkin haberler hala *Radikal* ve *Cumhuriyet*'te yer alıyor. Diğer gazeteler ise sus pus. Hala siz ve ancak birkaç köşe yazarı daha köşesinde sesimize ses katıyor; hiç değilse kendi sesinin yüreği oluyor. Ya diğerleri? Böylesine suskun olmayı nasıl başarıyorlar? Siz belki bilirsiniz, bunun özel bir eğitimi var mı? (Sanırım siz bu eğitimi almadınız.) Çünkü sekiz ayı geçen bir Ölüm Orucu, 24 şehit

(19 Aralık'ta 28), onlarca sakat ve hala süren bir direniş karşısında sessiz kalmak gerçekten bir başarıdır. Bu başarılarından dolayı, bu yazarları kutlamak gerekiyor. Gerçekten bu bir başarı. Ama mide bulandırıcı bir başarı.

Siz bu anlamda başarısız bir köşe yazarısınız. Bu yüzden size yazıyorum. Ve sizden isteklerim olacak.

Yaşamı çok seviyoruz. Ama her anını kendi doğrularımızla doldurduğumuz bir yaşamı... Böyle olmayacaksa yaşamın ne anlamı var? Önce yaşam, ama inançlarından soyunarak deniyor... Hayır!.. Böyle yaşamaktansa ölmeyi yeğliyoruz!

Yıllarca kimseyi görmeden, ilişkiye geçmeden, bir-iki kişiyle bir hücreyi paylaşarak yaşa deniyor. Böyle yaşam olmaz. Ben sosyal bir varlığım. Böyle yaşamaktansa ölmeyi yeğliyorum. Zaten ben yeğlesem de onlar işkenceyle, sessiz imhıyla beni öldürecekler.

Taleplerimizin başında tecrit ve izolasyonun kaldırılması var. İşkenceye son verilmesi var. İnsanca yaşam koşullarının sağlanması var. Karşılansın taleplerimiz işte bunlar.

Bakan güya bir şeyler yapıyor, ama gelip asıl muhataplarıyla görüşmüyor. Tek tek iki bin tutsakla görüşecek değil elbette; Edirne'ye gidip temsilcilerle görüşecek. Dünyanın her yerinde böyle olur, temsilcilerle görüşülür. İşte bu temelde basınç uygulamak gerekiyor. Buna gücünüz var mı sayın Perihan Mağden? Olmalı. Çünkü neredeyse yalnızsınız. Başarısız, tek avantajımız temiz, tertemiz olmak. Bunun bir yaptırım gücü var mı? (...)

Feride analar için kazanmak boynumuzun borcu!..

Muharrem Kurşun

(Ölüm Orucu direnişçisi)

Şu an Ali Koç'un yatağında. Bir hafta öncesine kadar karşı yataktaydım. Bir haftadır da yan odada. Ali'nin sesi hala kulaklarımda. "Alçaklar!.. Bana zorla müdahale ediyorsunuz!.." O ki doktorlar serumu takmasın. Ali eliyle, eliyle olmadı dişleriyle serumu çıkartıp atıyor. Son ana dek sürüyor bu savaşım. Yani Ali'ninki yiğitçe ve dövüşerek kazanılan bir şehitlik; öylesine anlamlı ve yol gösterici...

Peki böyle yiğit birinin anası nasıl olur? Oğlu gibi yiğit biri Feride ana... Bence Ali'ye de bu yiğitliği veren Feride anadır. (Sonradan gazetelerde çıkan haberlerin hiç önemi yok. Analık sadece doğurmayı ifade etmiyorsa, Feride ana Ali'nin gerçek anasıdır.)

Ali şehit düştükten sonra şans eseri anasıyla kucaklaşan ilk ben oldum. İki gözünde iki pınar vardı yanıma gelirken. Henüz bilmiyordum Ali'nin şehit düştüğünü. Duygusal pınarları sandım bunları. O koşullarda son derece doğal pınarlar... "Seni anam gibi sevdim, beni de oğlun bil ana" dedim. Unuttuğum, hatta pek hatırlamadığım bir tatta sarıldı bana, ana gibi...

Anam ben 12 yaşındayken ölmüştü. Ölmeden 5 yıl önce felç inen bacakları yıllarca ona çok acı çektiği için, kurtuldu diye hüzünlü bir sevinç duymuştum ölümüne.

Başımı dizlerine kor, "hadi bitlerimi ayıkla ana" derdim. Bitlerim olduğundan değil, anamın elinin saçlarımda gezinmesini çok sevdiğim için böyle numara yapardım. O da her defasında numaramı yutmuş gibi saçlarını, başımı okşardı.

Feride ana ve Ali'nin yanına getirildikten sonra, anam geldi hep aklıma. Yaşasa şimdi 60 yaşında olacaktı. Ne yapar, ne eder gelirdi yanıma. Feride ananın Ali'ye baktığı gibi bakardı bana. Onları gördükçe Ali'yi kıskanmadım dersem yalan olur. Oğlunu ölüme uğurlayışındaki yiğitliği karşısında Ali'yi yaşadığım sürece kıskanacağım. Feride anayı tanıyan her direnişçi de Ali'yi kıskanırdı.

Feride ananın politik özelliği yok. Ama oğlunun ihanete inat yiğitçe ölüm yolunu tercih etmesinden onur duyan bir ana...

Oğlu gibi yiğitçe karşıladı ölümü de. Dedim ya, Ali anasından almış yiğitliğini, dürüstlüğünü...

Böyle analarımız oldukça sermaye/düşman bizden daha çok korksun. **KAZANACAĞIZ!..**

Ali Koç hakkında yoldaşları yazacaklardır. Ben asıl Feride ana için yazmayı düşündüm. Ne ki bu kadarını bile güç bela yazdım. Ona artık sözümü eylemimizle söyleyeceğim. Feride analar için kazanmak boynumuzun borcu. Biz kazanacağız!

10 Temmuz 2001

Sermaye düzeninin kirli planı...**Nazım Hikmet'e vatandaşlık "hakkı"!**

Nazım'ı azizleştirip düzen için zararsız hale getirme planının bir parçası olarak TBMM'de bir kararname hazırlanmıştı. Nazım'a vatandaşlık hakkını "iade etme" lütfunda bulunan bu kararname reddedilerek işlemde kaldırıldı.

Geçmişin faşist katilleri, günümüzün mebusları, rejimin çıkarları için olsa bile komünist şairin "vatandaşlığa iadesini" kararlılıkla engellediler. Kimilerine göre devletin elli yıllık ayıbının sona ermesinin önüne geçmiş oldular. Hükümetin faşist kanadının bu tavır, kuşkusuz ki sınıfsal değil, duygusal bir tavrıdır. Çünkü rejimin Nazım'ı ehlileştirme (bunu başaramayacağından bağımsız olarak) planına şimdilik çomak sokmuş oldular.

Komünistlerin ve devrimcilerin baş düşmanları da dahil olmak üzere Nazım'a sahip çıkanların sayısı epeyce artmıştır. Bu sahiplenme sözkonusu çevrelerin ileriye dönük adım atmalarından değil, komünist şairin siyasi kimliğini yok sayma çabasından kaynaklanıyor. Bu aşağılık amaçlarına ulaşabilmeleri durumunda, devrimci sınıf mücadelesinde kızıl bir meşale olan Nazım'ın düzenin elinde zararsız "büyük Türk şairi" haline getirilebileceğini sanmaktadırlar. Bu amaçla ona hararetle sahip çıkıyor ve vatandaşlığının bir an önce iade edilmesini talep ediyorlar. Böylece rejimin bozuk olan imajını düzeltmeyi amaçlıyorlar.

Sermaye düzeni ve her kademedeki uşaklarının bu kirli emelleri anlaşılır. Ancak bazı yazar ve aydınların bu plana alet olacak tarzda açıklamalar yapmaları, Nazım'ın kemiklerini sızlatacak cinstedir. Bu aydınların Nazım'a samimiyetle sahip çıkmadıklarını tartışmıyoruz elbette. Burada sorun sahiplenmenin içeriğinden kaynaklanmaktadır. Niyetten bağımsız olarak komünist şairi devrimci kimliğinden soyutlayıp ehlileşmiş bir sanatçı haline getirilmesine alet olmak, en hafif deyimle onun ideallerini hançerlemektir. Komünist kimliğinden soyutlanmış bir Nazım düşünülemez bile. Nazım'ı Nazım yapan onun dünya görüşü ve idealleridir, yani sosyalizmdir.

Ne ilginçtir ki, bu gerçeği açıklamak (devrimciler dışında) Nazım'ın düşmanlarına, daha doğrusu ideallerinin düşmanlarına kalmaktadır. Katil eskisi bu faşistler Nazım'ın komünist kimliğini doğrudan sözkonusu edip, bu kimliğe olan düşmanlıklarını açıkça dile getirmektedirler. Sahiplenen kimi ilerici aydınlar ise yalnızca şair kimliği üzerinden...

Devletin Nazım'a düşmanlığı şairliğinden dolayı olsaydı, bu sahiplenme biçiminin bir anlamı olabilirdi. Oysa onun zindanlarda çürütülmesi, ülkede ve dünyada Nazım lehine oluşan atmosferin etkisiyle serbest bırakılmasından sonra katledilmek istenmesi, onun komünist kimliğine tavizsizce sahip çıkmasından dolayıdır. Şiirlerinin yasaklanmasının temel gerekçelerinden biri "komünizm propagandasıdır", yani politik kimlikle şair kimliğinin bütünlüğüdür.

Demek ki devlet şairlere düşmanlığından dolayı Nazım'a zulüm uygulamamıştır. Asalak burjuva düzen, kime karşı nasıl tavır takınacağını kuşkusuz çok iyi bilmektedir. Bu koşullarda Nazım'ı ve onun ideali olan sosyalizmi sahiplenebilmek düzen karşısında sağlam sınıfsal bir duruş sergilemeyi zorunlu kılmaktadır. Bundan dolayı onu gerçekten sahiplenenler sosyalizm uğruna samimiyetle mücadele edenlerdir.

Hiçbir kirli hesap Nazım Hikmet'i ehlileştiremez. O daima işçi sınıfı davasının yolunu aydınlatan bir meşale olmaya devam edecektir. Kendi dizeleriyle dile getirdiği gibi, "sevda'nız komünisttir."

M. Dicle

Ölüm Oruçları ölümlerle sürüyor! Bu suskunluk neden? Şanlıurfa gömütlüğünde bazı mezar taşlarında şunlar yazılıdır:

“Bugün bana yarın sana”

Suç ne olursa olsun bir can daha gitti adı cezaevi olan ölüm çemberinde! Türkiye Komünist Emek Partisi/Leninist (TKEP/L) örgütü davasında tutuklu olarak yargılanan Aysun Bozdağ da, durumu kötüleştiği için kaldırıldığı Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde ölüm atına bindi/bindirildi! Bu, 25'inci candır ölüm atına binen/bindirilen!.. Bu konularda çok duyarlı olan sanatçılarımız İstanbul-Hakkari Sanat Köprüsü inşaatındalardı Aysun Bozdağ can verirken!

Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nden bir faks!..

Telefon numarası 261 46 03... Tarih 22 Haziran 2001... Gönderen: Bekir Balyemez... Alıcı Fikret Otyam... Kağıdın sol başında kocaman bir GÖRÜLDÜ yazısı ve imza... “Sayın Hocam Merhaba” diye başlıyor ve “Faksım elinize ulaştığında belki de ölüm orucuna başlamış olacağım” diyor ve yerden göğe değil, göğün en tepesine kadar haklı olarak aydınların suskunluğuna/tepkisizliğine değiniyor, bu kaçışı yeriyor... “Ölümü kuşandım” diyor faksının sonlarına doğru: “bizden sonra gelecekler, gençlik için, işçi, emekçi yoksul halkım için bunları...”
“Esenlikler” ve tarih “22 Haziran...”
Büyüteçle bu kadarını çözebildik, faks çok silikti...
İnsanlarımız ölüyor!.. Ya da, ölmelerine göz yumuluyor!
İnsanlarımız, adı cezaevi olan yerlerde “ölüm kuşanıyorlar!..”

25 can, 25!...
Bu duyarsızlığın başka adı var mı?...
Ey insanlar, kimi insanlarımız ölme hakkını kullanıyor!...
Ey insanlar, kimi insanlar da bu zulumlara karşı, üzerlerine ölü toprağı serilme hakkını!...
Şanlıurfa gömütlüğünde mezar taşlarında hep yazar:

“Bugün bana yarın sana”

Ey gazetelerinin ikinci sayfalarını fuhuş sayfasına döndüren boyalı basın erbabı!.. Ey ölümleri kanıksayıp “bana ne” diyen/diyebilen insanlar/insanlarımız; bu can da, işe yaramayacağımı bile bile bir hakkını kullanıyor, arif olan anlar..

Neredesin Ecevit? Neredesin ey af anası Raşan? Neredesin ey Adalet Bakanı?.. Neredesiniz demokratik kitle örgütleri?... Neredesiniz insan hakları çığırtkanları?.. Neredesiniz sendikalar, federasyonlar, konfederasyonlar? Bu ölenler... Ölümü kuşananlar bizim, bizim insanlarımız! Bizim! Bizim! Bizim yahu!

“Bugün bana yarın sana”yı hakketmemek gerek!..

(...)

(Aydınlık, 01 Temmuz 2001)

Cenova'da G-8'lere haykırıyoruz:

“Sizi ve yeni barbarlık düzeninizi istemiyoruz!..”

Bugün dünyanın efendileri geleceğimize karar verdikleri toplantılardan birini daha yapıyorlar. En gelişmiş sekiz ülkenin patronları, dünyanın geri kalanlarının yiyeceğinden içme suyuna kadar, izleyeceği programlardan konuşma şekline, soluyacağı havanın zehirinden çocuklarının eğitimine, giyinme tarzından düşünce sistemlerine kadar planlıyorlar. Onlar planlıyorlar, biz yoksullaşıyoruz, aç kalıyoruz. Onlar planlıyorlar, çocuklarımız ölüyor, işsiz kalıyoruz. Çıkan savaşlarda ölüyoruz.

Adına küreselleşme denilen bu Yeni Barbarlık düzeni ezilenleri sefaletle sürüklerken, hayatlarımız çok uluslu şirketlerin elinde zenginlik malzemesi oluyor. Küresel sermayenin egemen olduğu dünyada, küreselleşen sadece yoksulluk oluyor.

Küreselleşmenin kurmayları, IMF, DB, DTÖ, G-8'ler altın yaldızlı paket içinde bize açlığı ve ölümü sunuyorlar. Gelişmiş ülkelere olan borçları yüzünden Üçüncü dünya ülkelerinde binlerce çocuk ölüyor. Biz ise televizyonda bu şirketlerin ‘multi vitaminli’ çocuk maması reklamlarını izliyoruz.

Kapitalizm, kâr oranlarını artırmak için binlerce işçiyi işsiz bırakıyor. Esnek üretim, kalite çemberleri, serbest bölge uygulamalarıyla sendikalar tasfiye ediliyor. Biz işçiler; örgütlenme ve yaşam hakkımız için Cenova'dayız.

İnsanın en temel haklarından biri olan eğitim, piyasalaştırılıyor. Küreselleşmenin bugün üniversitelerdeki yüzü paralı eğitim, metalaşan bilgi, kısacası üniversitelerimiz ticarileştiriliyor. Paran kadar oku mantığı emekçi çocuklarının üniversite kapısını görmesini bile engelliyor. Biz öğrenciler, emekten özgürlükten yana bir üniversite için Cenova'dayız.

Dünyanın efendilerine, iki paylaşım savaşı yetmedi, bugün bölgesel savaşlarda halkları birbirine kırdırıyorlar. Demokrasi ve insan hakları adına en gelişmiş silahlarını masum bölge halkları üzerinde deniyorlar. Ülke bütçelerinin büyük kısmı silahlanmaya ayrılıyor. Biz savaş karşıtları; barışçıl ve şiddetsiz bir dünya için Cenova'dayız.

Çok uluslu şirketler kâr hırsları için doğal yaşamı hiçe sayıyorlar. Nükleer santraller, siyanür, petrol, kimyasal atıklar, küresel ısınma, ormanların yok olması, zehirlenen hava ve denizler ile bu dünya yok olmaya doğru hızla ilerliyor. Dünya IMF'yi, G-8'leri, çok uluslu şirketleri yani kapitalizmi istemiyor. Biz, nefes alabilmek için Cenova'dayız.

Hala ucuz iş gücü açısından dünyada en çok kadın emeği kullanılıyor. Cinsiyetçilik ve erkek egemen yaşam tarzı, ayrımcılık ve şiddeti artırıyor. Kadın bedeni bir meta olarak kullanılıyor. Biz kadınlar, bedenimize ve kimliğimize sahip çıkmak için Cenova'dayız.

Biz eşcinseller, her türlü cinsel baskıya, dışlanmışlığa ve şiddete karşı Cenova'dayız.

Bizler, emekçiler, öğrenciler, kadınlar, çocuklar, işsizler, köylüler, evsizler, eşcinseller, savaş karşıtları, dünyanın unutulmuşları, yok sayılanları, bugün sesimizi varoşlardan, üniversitelerden, kentlerden ve köylerden, Meksika dağlarından Seattle'dan, Prag'dan, Türkiye'den yükseltiyoruz. İsyanımız küreselleşiyor!

Cenova'da G-8'lere haykırıyoruz, “Sizi ve yeni barbarlık düzeninizi istemiyoruz!”

IMF'ye, Dünya Ticaret Örgütü'ne, Dünya Bankası'na, G-8'e Hayır!

Direnşi küreselleştir – Başka bir dünya mümkün!

(Cenova 2001 Kampanyası Girişimcilerinin imzaya açtığı metindir...)

“Bir Yanılsamanın Sonu”

Mahsum Hayri Pir

Mahsum Hayri Pir

Uluslararası Karşı-devrim Hareketi, Teslimiyet ve Tasfiyecilik ile

BİR
YANILSAMANIN
SONU

KOMAL

“Elinizdeki çalışma, en az bir yıllık tartışmaların, yoğunlaşmaların, kolektif beynin ve yürek atışlarının ürünü; birkaç ay gibi kısa sürede kağıda dökülmesidir.

Bu aynı zamanda hiçbir gücün, hiçbir engelin, kuşatma ve bastırma çabasının devrimci bilinç, inanç ve irade ile sevgi ve umut karşısında duramayacağını, dayanamayacağını somut belgesidir... Çünkü bizim elimizde anılan silahlardan başka bir şey yoktu... Engel tanımadık, tanımıyoruz, tanımayacağız.” (Sayfa 16-17)

İsteme adresi:

İnebey Mah. Valide Camii Sk. 61/4 Aksaray-İstanbul
Tel/Faks: 0 212 529 10 45

Mücadele

Postası...

Kazanmanın yolu örgütlü mücadeleden geçiyor!

Ben kamu alanında çalışan bir emekçiyim. İşyerimiz kimyasal maddelerin ve hastalık yapıcı etkenlerin yoğun olduğu bir ortam. Ancak iş kazaları ve meslek hastalıklarına karşı olması gereken koruyucu önlemler oldukça yetersiz.

Bu nedenle işyerindeki bu risklerin önüne geçebilecek önlemleri her çalışanın isteği doğrultusunda belirlemek için, kurumumuzun ilgili bölümüne istek formlarımızı ilettilik. İlk etapta bürokratik engelleme çarpanı başvurumuz, taleplerimizin yakıcılığı ve gerekliliği her çalışan tarafından sahiplenildiği için, sonunda kabul edildi.

Ancak bunun toplu, örgütlü bir şekilde istenmesi bir "sorun"du onlar için!

Bu deneyimde önemli olan, birlikte hareket edilince sonuca ulaşılmasıydı. Ve işyerinde çalışanları kendileriyle ilgili bir konuya taraf edebilmek, hak arama bilincini oluşturmaktı. Böylesi deneyimler ileride politik bir hareketin ön hazırlığı da olabilirler. Bu nedenle işyerlerimizde yaşanan sorunlardan hareketle çalışanları birlikte mücadele ettirebilecek olanaklar hazırlamak, her soruna bu gözle bakabilmek, her olanağı değerlendirmek gerekmektedir. Tabii ki bunu örgütlülüğe dönüştürerek!

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Bir kamu emekçisi/İstanbul

Haklarımızı mücadele ederek kazanabiliriz!

Ben sağlık sektöründe çalışan bir kamu emekçisiyim. Devletin bize sektörün ihtiyaçları doğrultusunda verdiği iş giysileri yardımı ve bunun etrafında dönen oyunlardan bahsetmek istiyorum.

Bu "yardımlar" gerçekte emekçilerin mücadeleleri sonucu kazanılan haklardır, ancak verili haliyle içi boşaltılmaktadır. Holdingler için kâr alanı haline gelmektedir.

Devlet, örneğin bir iş önlüğü için, ederinin altında bir fiyat belirliyor. İş giysilerinin temini için açılan ihaleyi en düşük fiyatı veren kazanıyor. Bizde de Sümer Holding A.Ş. bu ihaleyi kazanmıştır. Biz çalışanlar bu yardımları bize verilen kuponlarla temin edebiliyoruz. Ancak çalışanlara, bu kuponlar karşılığında Sümer Holding'in başka mallarını almaları öneriliyor. Sümer Holding de böylece ederinden katbekat pahalı mallarını satmış oluyor. Aynı zamanda devletten de iş giysileri için ayrılan parayı alıyor.

Eğer çalışanlar kuponlarda yazılı ürünü alsalar, bundan zarar edeceği için buna yanaşmıyor. Çünkü ihaleyi kazanmak için ürünün ederinden çok düşük fiyat veriyor.

Biz verilen kuponlarda yazılan ürünü istediğimizde, Sümer Holding temsilcilerince tepkiyle karşılandık. İşyerimizde sendikamız yeterince güç kazanamadığı için örgütlü bir şekilde bu duruma gereken tavrı koyamadık, ancak bireysel de olsa kuponda yazılı ürünü aldık.

Çıkar amaçlı bu tür oyunlara çalışanlar ancak, hep birlikte hareket ederek, sendikalarda örgütlenerek karşı çıkabilirler. Bizim kazanılmış haklarımızın birileri için kâr alanına çevrilmesini (ki bizim haklarımızın gaspıdır bu), grevli TİS'li sendika hakkımızı isteyerek engelleyebiliriz. Çünkü böylece, bizimle ilgili her sorunda TİS çerçevesinde taraf olabilecek, denetleme gücümüz olacak. Böylece var olan haklarımız kullanabilecek, yenilerini kazanabileceğiz. Çünkü elde edebilmek için üretimden gelen gücümüz; grev silahımız olacak.

Dolayısıyla, grevli TİS'li sendika hakkı tüm kamu emekçileri için olmazsa olmaz bir taleptir.

Bir kamu emekçisi

Antalya'da Sivas anması...

2 Temmuz günü Sivas katliamının yıldönümü nedeniyle Antalya Belediye Kültür Salonu'nda bir anma etkinliği gerçekleştirildi. Etkinliğe geçilmeden önce salon önünde bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 50 kişilik kitle, demokrasi ve devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Ardından okunan metinde Sivas katliamı tüm ayrıntılarıyla teşhir edilirken, katliamların hesabını sormanın biricik yolunun örgütlenmek olduğu vurgulandı. Daha sonra girişte yapılan üst aramasının ardından salona geçildi. İçerde, PSAKD tarafından hazırlanmış program çerçevesinde, şiir ve müzik dinletisi sunuldu, semah gösterisi ve video gösterimi yapıldı.

Etkinlikte, Alevi inanç ve kültürü ile tarihsel olaylar değerlendirilirken, sınıfsal oluşumların (ve kaçınılmaz olarak sınıfsal eşitsizliklerin) üzerini örten yönü, yani gericiliği hiçbir biçimde okşanmadı. Bu oldukça olumlu bir tutumdur. Bir başka olumlu tutum ise bugün zindanlarda süren ve şimdiden efsaneleşen direnişin Sivas katliamı ile birleştirilmeye çalışılmasıydı.

Antalya'dan SY Kızıl Bayrak okurları

Kürdistan'da artan intiharlar

Son birkaç yıldan beridir Kürdistan illerinde intiharlarda büyük artışlar oldu. Yaşanan intiharların büyük bir bölümünü genç yaşta evli ya da bekar kadınlar oluşturuyor. İntiharlar OHAL'i kapsayan bütün illerde genel olarak yaygındır. Batman ve Diyarbakır başta olmak üzere, Muş, Adıyaman, Bingöl, Antep'te ise daha yoğun yaşanmaktadır.

Devletin kendi kurumlarınca yapılan araştırmalara göre, intiharların toplam %70'i genç kadınlardır. Erkeklerde intihar oranı %20, kadınların toplamında ise %80'dir.

Kürdistan illerindeki intiharlara hergün yenileri eklenmektedir. Kısa bir süre önce dördü genç yaşta kadın, biri 13 yaşında bir erkek çocuğu olmak üzere 5 kişi intihar etti. Şimdiye kadar toplam 135 intihar olayından 42'si ölümlü sonuçlanmış durumda.

Kürt ulusal kurtuluş savaşı döneminde binlerce göç yaşandı. Kürt illerinin dışında İstanbul, İzmir gibi sanayi kentlerine yerleşenlerin üzerinde devletin baskısı devam etti. Devletin köy-kent projeleri ise, katmerleşen asimilasyondan başka bir şey değildir. Son süreçte özgürlük ateşi söndürülmeye çalışılan Kürt halkı, devlet tarafından tam anlamıyla kimliksizleştirilmeye çalışılmaktadır. Savaş sürecinde kadınıyla, erkeğiyle güçlenen ve kendine güven kazanan Kürt halkı, teslimiyetle birlikte umutsuzluk ve çaresizlikle başbaşa kaldı. Yaygınlaşan intihar olaylarını bundan ayrı düşünmek mümkün değil.

Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri herşeye boyun eğen, kul köle olan bir halk istemektedirler. İmralı teslimiyetinin ardından Kürt halkı düşürüldüğü bu durumu hiçbir biçimde hak etmemiştir.

Deniz Gökçe

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **GEBZE/KOCAELİ**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Hücrelerde boğulmak istenen emekçilerin ve ülkenin geleceğidir!

*İşçiler, emekçiler, gençler!..
Sistemin saldırılarına karşı güçlerinizi
birleştirin, direnişinizi büyütün!..
Örgütlenme hakkını korumak için
Aymasan direnişçileriyle;
Ücretsiz çalıştırmayı engellemek için
Sümerbank işçileriyle;
Zindanlarda geleceğimiz ve kurtuluşumuz
için ölümüne direnen devrimci tutsaklarla;
Düzenin saldırılarına karşı direnen
herkesle elele verin!..
Direnişi yayıp güçlendirin!..*

*Hücre tipi yaşama
hayır, ölümlere son!
Hücreler yıkılsın,
tutsaklara özgürlük!*

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak